

**Koliko so zaslužili
občinski funkcionarji?**

**Mlinar in Pepevnik
osvojila Lhotse**

Policist ni šerif

**Kako se izogniti
občinski davščini?**

slivniško jezero zlata jama - za odvetnike

OPTIKA PETRA

Petra VOGA-KUMER s.p.
Drofenikova 16, 3230 Šentjur
tel. & fax: 063/ 740-152 gsm: 041/ 733-268

ZA VAS POSLUJEMO VSAK DELOVNI DAN
OD 9-12 IN 12³⁰-17, SOBOTA 9-12

- okulistični pregledi
- peštra izbira okvirjev in stekel za korekcijo
- pribor za čiščenje in shranjevanje očal
- tekočina za kontaktne leče
- velika izbira sončnih očal kolekcije 2000
- hitra izdelava očal

NOVO-NOVO-NOVO
VELIKA PONUDBA
DALJNOGLED OV

REZULTATI NAGRADNE IGRE:

1. nagrada: Slemenšek Anton, Dramlje
2. nagrada: Medved Jelka, Ponikva
3. nagrada: Kovač Ivanka, Teharje

VULKANIZACIJA MULEJ

Ul. Tončke Čečeve 17, 3230 Šentjur; tel: 063/ 741 007, GSM: 041/ 630 652

TRAKTORSKA GUMA

LASSA
12.4-11 R28

26.990,00 SIT

BRIDGESTONE

Sava

FULDA

GOODYEAR

DUNLOP

Continental

MICHELIN

kormoran

PIRELLI

je postala tudi

ROČNA AVTOPRALNICA

delovni čas:
delovnik 8.00 - 18.00
sobota 8.00 - 13.00

TRGOVINA
pri Wiharju
SELIČ LEON

NAJ DOBER GLAS
SEŽE V NOVO VAS!!!

Ko pride maj...

Franc Kovač

Maj naj ne bi bil ravno najprimernejši čas za intelektualno uvodniško naprežanje, toda sam menim, da sonce, rožice, hormončki... pravzaprav ne bi smeli predstavljati tovrstne večje ovire. No, vsaj za moja leta ne. Izbruh kakršnekoli energije, pa čeprav majsko obarvane, pa ima prav lahko tudi ustvarjalne posledice.

Jurjevanje - uspeh ali polom?

Niti eno niti drugo. Pač, odvisno od pričakovanj. Tisti, ki so od jurjevanja pričakovali nekaj več, na primer vsaj dobro zabavo, so lahko razočarani: zabave ni bilo. Organizatorji in tisti, ki pa poznajo in hočeš nočeš sprejemajo šentjursko sceno, zlasti to jurjevanjsko, ki naj bi že desetletje predstavljala hkrati vrhunec naše kulturne ustvarjalnosti in identifikacijsko točko občinske politike, pa so povsem zadovoljni: Jurjevanje 2000 pač ni bilo slabše od prejšnjih. Žal, tudi boljše ne. Bilo je odraz naše ekonomske, kulturne in ustvarjalne moči. Ali pa nemoči, če vam lepše zveni. Nič posebnega nismo iznašli, nič svojstvenega naredili, širši slovenski prostor nas ni opazil. Ukvarjali smo se sami s seboj, kar pa tudi nekaj šteje. Nujni bi bili temeljita analiza in še bolj temeljita prenova, ki pa ju od samozadovoljnih organizatorjev in njihovih oblastnih zaščitnikov skorajda ne moremo pričakovati. In bolje ne bo, dokler bo zadeva zasnovana izrazito netržno, polkulturno, nezabavno. Zdaj je tako, da neko malenkost zaslužijo gostinci, pevc, muzikanti, plesalci, konjerejci... so deležni določene pozornosti, morda tudi zahvale za svoja celoletna prizadevanja, kar stane občinski proračun tri ali štiri milijone, in konec. Vprašanje je le, če so ti milijoni, ki bi jih mnogi raje videli v svoji malhi v obliki asfaltne prevleke ali vodovodne cevi, dovolj ustvarjalno porabljeni? Odgovorov je približno toliko, kot je šentjurskih občanov. Morda je spodbudno le to, da so vsaj nekateri od organizatorjev - žal, še vedno ne tisti, ki delijo denar - končno spoznali, da samozadovoljstvo ne vodi nikamor in da je v to našo osrednjo kulturno-turistično - zabavno prireditev potrebno vnašati drugačne prvine.

DZRŠO Vas vabi na okroglo mizo na temo

Razvojne možnosti regije v luči univerze,

ki jo bo vodil rektor Univerze v Mariboru, prof. dr. Ludvik Toplak.

Okrogla miza bo v **soboto, 3. junija 2000, ob 18h v Ipavčevi hiši.**
Vabljeni!

Oživiljanje Zgornjega trga

Zamisel oživiti staro trško jedro Šentjurja ima že sivo brado, a še vedno ni rezultatov. V Zgornjem trgu je kljub stotim milijonom tolarjev porabljenega proračunskega denarja vse manj stanovalcev, vse manj trgovin, vse manj življenja. Občinski reprezentančni objekt, Ipavčeva hiša z muzejem, je slabo izkoriščena: nekaj desetlin porok, morda desetina "mini" kulturnih prireditev v skrajno neprimernih prostorskih pogojih, občinske "pijanke" v simpatični vinoteki, to je absolutno premalo. Le farna cerkev je v polnem življenju. Pa še tu je vse več težav zaradi pomanjkanja parkirišč. In zdaj je tu še zamisel, da bo Občina v Zg. trgu kupovala razmeroma zelo drage in slabo uporabne stare hiše, gradila socialna stanovanja? Je to to? Ne verjamem. Mislim, da nimamo prave strateške zamisli o tem, kaj hočemo. Ne dvomim, da bi radi imeli lepo in turistično živahno staro trško jedro, da bi radi služili, ampak ali sploh imamo osnovne pogoje za to? Nekdo bo moral reči, ali je res Zgornji trg razvojno bolj zanimiv od na primer Slivniškega jezera ali ponkovškega verskega turizma? Po mojem mnenju ni. Občinsko "transfuzijsko"

ustvarjanje neke namišljene več ali manj turistom namenjene trške ravni je lahko le strateška napaka.

"Šentjurčan" in bonton

Zustvarjalci "Šentjurčana" smo se nekako dogovorili, da bodo oni izšli ob koncu meseca ali v začetku naslednjega, Šentjurske novice pa se bodo postopoma umaknile v sredino meseca. Ampak njim beseda očitno ne pomeni veliko; "Šentjurčan" je spet vrat na nos izšel tik pred v naprej napovedanim datumom izida Šentjurskih novic. Ali gre za "hudobijo" direktorja "Šentjurčana" Josipa Pintarja (čestitko za direktorsko mesto smo našli v konjiških Novicah) in urednice Marjane Novakove ali njunih delodajalcev z Občine, niti ni pomembno. Takšni pač smo in to dejstvo je potrebno vzeti v zakup.

Medijska ofenziva na našo občino se nadaljuje

Očitno so tudi v celjskem Novem tedniku izračunali, da se velja bolj posvetiti Šentjurju in so nam razposlali svojo reklamno "šentjursko" številko. Če bodo Šentjurju vsak teden res posvečali tolikšno pozornosti, kot so jo tokrat, bodo postali resen konkurent. Res je nekoliko dolgočasno prebirati kar tri različice istih dogodkov. Ni prijetno, toda v ŠN smo se odločili, da v tem ponavljanju ne bomo sodelovali; če o določenem dogodku ne bomo imeli pripravljenega kaj posebnega, ga bomo pač "pozabili". Tokrat smo na primer med drugim načrtno žrtvovali tudi 25 - letnico drameljskega MPZ. Svojo priložnost vidimo v komentiranju in raziskovalnem novinarstvu, novičarsko lovišče - roko na srce, tudi zaradi objektivnih razlogov - pa prepuščamo NT in "Šentjurčanu". Torej šentjurski občani, če imate "problem", Šentjurske novice so tu, da vam ga pomagajo vsaj spraviti na svetlo, če že ne tudi rešiti.

Položnice - prvi test za Šentjurske novice

Pošiljanje položnic je približno enako zoprno, kot je njihovo prejetje in izpolnjevanje. A brez njih ne gre, če hočeš preživeti. Tokrat, ko vendarle gre za nekakšno merjenje s "Šentjurčanom", pa čeprav le - ta prihaja na vaše domove zaenkrat še kar zastoj, je še bolj neprijetno. Ampak tudi zobozdravnika ne kaže odlagati v nedogled, kajti čimprej se znajdeš na njegovem stolu, lažje ga preživiš. Naključje, da je čas naših položnic padel ravno v "Šentjurčanovo" testno obdobje, je torej kar ugodno: že na začetku bomo lahko dokaj realno preverili svoj položaj in pripravili potrebne spremembe. O tem, da bi "kapitulirali", niti ne razmišljamo, zato vas naj ne begajo morebitne bojazni, da boste s plačilom polletne naročnine za Šentjurske novice vrgli jurja in pol vstran. Seveda pričakujemo, da boste nekateri ocenili, da vam "Šentjurčan" povsem zadostuje in se nam odpovedali, ampak to je pač nekaj najbolj normalnega, ko človek dobi priložnost izbire. In še kanček pričakovanja: računamo, da se število naših naročnikov ne bo zmanjšalo za več kot 10 odstotkov.

**Ob ponovnem izrednem uspehu
šentjurskega športa čestitamo
našim alpinistom za vzpon
na osem tisočak Lhotse!**

Športna zveza Šentjur

Šentjurske novice izdaja d.o.o. Šentjurske novice, Šentjur, Dušana Kvedra 11. E-pošta: sentjurske.novice@siol.net. Glavni in odgovorni urednik: Franc Kovač. Lektor: Eva Kovač. Postavitev in oblikovanje: Samo Gazvoda. Tisk: Grafika Gracer, Celje. 8% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva: D. Kvedra 11, Šentjur. Telefon: 063 741-500, 041 759-816. Žiro račun: Šentjurske novice 50770-601-24123.

Nadomestilo za uporabo stavbnih zemljišč - nuja ali le davek za naivne?

Plačevanje nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča že dve leti vznemirja šentjurske občane. Večina se je spoprijaznila s to razmeroma težko občinsko davščino, lastniki nezazidanih stavbnih zemljišč, ki so po šlampariji občinske uprave izpadli iz te zgodbe, so seveda tiho, posamezniki, ki jih plačevanje tega nadomestila življenjsko ogroža, pa bijejo sveto vojno na pritožbenih državnih inštancah.

Zakaj sploh plačujemo?

Zakon o stavbnih zemljiščih določa, da se nadomestilo za uporabo stavbnega zemljišča plačuje na območju mest in naselij mestnega značaja; na območjih, ki so določena za stanovanjsko ali drugačno graditev; na območjih, za katere je sprejet prostorski izvedbeni načrt... Občinski svet z odlokom določi, za katera območja se nadomestilo plačuje in koliko se plačuje...

Že tu, takoj na začetku se pojavi prvo vprašanje: zakaj moramo le občani, ki živimo v naseljih mestnega značaja, plačevati ta občinski davek? Mar smo res le prebivalci naselij mestnega značaja dolžni financirati občinsko dejavnost " pridobivanja, priprave in opremljanja stavbnih zemljišč"? Ali niso stavbna zemljišča tržna kategorija in obveza investitorja?

Za urejanje stavbnih zemljišč je lani šlo 114 milijonov SIT

Pa pustimo te sicer bistvene dileme. Tako so pač na osnovi določil Zakona o stavbnih zemljiščih sklenili naši občinski svetniki. Poglejmo številke: iz naslova tega nadomestila se je samo v letu 1999 nabralo skoraj 40 milijonov tolarjev, 75 % tega zneska pa smo plačali občani KS Šentjur mesto in KS Šentjur okolica. Poleg teh 40 milijonov je bilo na tej proračunski postavki še 55 milijonov SIT iz naslova prispevkov za opremljanje stavbnih zemljišč. Skupaj torej 95 milijonov. Občina je za urejanje stavbnih zemljišč porabila kar 114 milijonov SIT, ali 21% več kot je bilo določeno v občinskem proračunu. Največ tega denarja se je porabilo za komunalno urejanje stanovanjske cone III/1 (32,5M), za nakupe zemljišč (30,8M), 19 M pa so razdelili krajevnim skupnostim za njihove potrebe. V izgradnjo poslovne cone je šlo 8,2 milijona, za industrijsko cono 6,5 M, 4,5M za zazidalni načrt Hruševac, 9,6 M pa za "druge odhodke" (verjetno za podvoz, financiranje službe...?). Stavbeni denar razporejata župan Malovrh in predsednik Odbora za stavbna zemljišča Cveto Erjavec.

Napake se vrstijo

Kaj je tu sporno? Vse in nič. Najprej nekaj besed o pravno formalni strani te zadeve. Odlok o plačevanju nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča je Občinski svet sprejemal 2. februarja 1998 v precejšnji časovni stiski - pravzaprav že z zamudo, saj je prejšnji odlok prenehal veljati že decembra

1997. Že pred sprejemom je bilo veliko nasprotovanj. Še zlasti Robert Maruša je opozarjal, da gre pri tej zadevi v bistvu za nacionalizacijo stavbnih zemljišč. Za sprejem odloka se je še posebej vroče zavzemal Cveto Erjavec, sicer tudi predsednik sveta KS Šentjur. Občinska oblast je predvsem zaradi denarja vztrajala pri svojem predlogu odloka in njen glasovalni stroj je izglasoval odlok, ki je potem izzval velik revolt pri občanah. Z Odlokom je bilo storjenih kar nekaj napak:

- Nadomestilo za stavbna zemljišča se je bistveno zvišalo, za objekte, namenjene za poslovne namene celo za 250 %. Vprašanje: Kaj ima Občina proti poslovnim subjektom? Za stanovanja se nadomestilo ni zvišalo.

- Obstaja izračun, da v Šentjurju plačujemo 40% do 50% višje nadomestilo za uporabo stavbnega zemljišča kot je povprečje v državi. Nesporno je, da je bila februarja 1998 vrednost točke (kot merila za obdavčenje) pri nas za 100% višja kot na primer v sosednjih Konjicah.

- Občinski svet je določil bistveno širše območje plačevanja nadomestila kot je predvideno v Zakonu. Zakon predpisuje plačevanje te davščine v naseljih, ki imajo mestni značaj, v Šentjurju pa velja tudi kar za vso KS Šentjur - okolica. Pri tem je bila s strani občinske uprave storjena še ena namerna "napaka": število točk za nezazidana stavbna zemljišča (celo zemljišče in ne le tisti del, kjer naj bi stala stavba, kot se računa pri zazidanih stavbnih zemljiščih) se je v Šentjurju zmanjšalo le za 40%, v vseh drugih občinah pa za 70 do 90 odstotkov, kar seveda pomeni, da so šentjurski lastniki nezazidanih stavbnih parcel bistveno bolj obremenjeni, kot njihovi "zazidani vrstniki", in hkrati tudi bistveno bolj kot po vsej državi.

- Kot so pokazali prvi izračuni Davčne uprave, ki nadomestilo pobira, je bilo mnenje Roberta Maruše, da gre za nacionalizacijo nezazidanih stavbnih zemljišč, povsem na mestu. Nekateri lastniki nezazidanih stavbnih zemljišč so dobivali milijonske položnice (Golob, Rautar...).

- 13. člen tega odloka, ki kaznuje nenamensko uporabo stavbnega zemljišča (na primer kmetovanje - Golob), je bil nezakonit, zato je pritožbeni organ, to je Davčna uprava RS, odločbe domače davčne uprave razveljavila. Zavezanci, ki so se pritožili, doslej še niso plačali niti tolarja.

Zaradi revolta in pritožb je bil v začetku oktobra 1998 Odlok spremenjen. Da bi se rešili nadležnežev z milijonskimi položnicami je sedanjí podžupan Čokl "iznašel" preprosto rešitev: črtanje obveze plačevanja te davščine za vse lastnike nezazidanih stavbnih zemljišč. Kljub opozorilom, da takšna rešitev ni v skladu s krovnim zakonom, jo je občinski glasovalni stroj vseeno sprejel. Ni mi znano, ali je kdo sprožil zaradi tega ustavni spor oziroma zavrnil plačevanje nadomestila.

Ker je bila občinska uprava s strani države opozorjena na to napako, se je Odlok o plačevanju nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča spet znašel na klopi občinskih svetnikov. Prvi poskusi, da bi Odlok spet na hitro roko popravili in vnesli vanj samo besedico, da velja tudi za nezazidana stavbna zemljišča, torej bi obdržali nezakonito kaznovanje nenamenske uporabe teh zemljišč oziroma bi še naprej izvajali prikrito nacionalizacijo stavbnih zemljišč, so, hvala bogu, padli v vodo. Zdaj predlagatelji odloka že nekaj mesecev razmišljajo, kaj storiti, a se jim očitno ne mudi. Zna biti, da se bodo zaradi preobremenjenosti naredili kar gluhe in pustili zadeve takšne kot so. Nezakonitost še traja, kajti lastniki nezazidanih stavbih zemljišč se zaradi oprostitev ne pritožujejo, občinski možje pa ne bi radi prehitro priznali svoje napake.

Smo državotvorni: raje plačujemo sami, kot da bi skubili državo?

Ampak zanimiv problem našega stavbnega nadomestila je nekje drugje. Nezakoniti občinski odloki naši občinski upravi seveda nikakor niso v čast, tudi je povsem mogoče, da s pobranim denarjem dobro gospodarijo (čeprav velja nenapisan zakon, da je država vedno najslabši gospodar), vprašanje pa je, ali je pobiranje tega denarja, zlasti v nadpovprečni količini, kot je na posameznih območjih primer v Šentjurju, sploh smotno? Ali ne bi bilo bolj gospodarno, da komunalno urejanje stavbnih zemljišč namesto vseh občanov (ki jih zastopa pač Občina) prevzamejo investitorji? In še pomembnejša ugotovitev: če naši občanarji ne bi tako rigorozno obirali svojih občanov, bi nam precejšen del tega denarja dala država!

To trditev bi morda lahko dokumentirano potrdila ali zavrгла le občinska uprava, ki pa

se s takšnimi "nedržavotvornimi" malenkostmi, kot vse kaže, ne ukvarja. Po Zakonu o financiranju občin nam državni proračun zagotavlja tako imenovano finančno izravnavo občinskega proračuna, če le - ta s svojimi prihodki ne pokriva primerne (proračunske) porabe na prebivalca, ki letos znaša na primer 66.865,00 SIT na prebivalca občine. Za izravnavo našega občinskega proračuna nam letos država daje skupaj 686 milijonov SIT. Če bi v Šentjurju pobirali nadomestilo za uporabo stavbnega

zemljišča v višini povprečja v državi, bi po približni oceni pač imeli v občinskem proračunu okrog 20 svojih milijonov manj, približno enako količino dodatnih milijonov pa bi nam morala primakniti država.

Zakaj raje plačujemo sami, kot da bi zahtevali od države?

Težko je uganiti. Morda zato, ker imajo na Občini pač že takšen računalniški program. Ali pa zato - za kar se še posebno ogreva Cveto Erjavec - da v blagajne krajevnih

skupnosti neposredno kapne nekaj več tolarjev, s katerim gospodarijo po svoji volji. Če bi jih namreč dobili od države, bi z njimi razpolagal župan. Gotovo pa bi se in se tudi bo našel še kakšen bolj otipljiv razlog, če bi volivci malo bolj trdo prišli svoje izvoljene predstavnike.

F.K.

Malovrh "prepovedal" počastitev 10 letnice šentjurske demokracije

Po izjavi direktorice občinske uprave Škobernetove je župan Malovrh zadržal izvršitev sklepa občinskih svetnikov, da se tudi v Šentjurju primerno spomnimo obletnice prvih demokratičnih volitev. Razlog za enkrat še ni znan. Ker bo naslednja seja Občinskega sveta, ki bi lahko spremenil županovo odločitev, šele meseca junija, zagotovo pomeni, da zaradi časovnega zamika v dopustniški čas, odločitev občinskih svetnikov ne bo nikoli uresničena. Le ugibamo lahko, zakaj se Malovrh sramuje Demosa in njegove zapuščine. Ali morda res zato, kot se sliši, da se v državnem zboru vse bolj približuje drugi strani?

F.K.

Branko Golob, prvi poslanski kandidat

Na desnici menda ni nobenih vprašanj: v primeru večinskega volilnega sistema (v kar verjamejo le še redki), bi bila kandidatura Jurija Malovrha za ponovni mandat poslanca v Državnem zboru nesporno soglasna. Šentjurske desne stranke ta hip pač nimajo nikogar, ki bi mu lahko pariral, pa tudi nobene želje ne kažejo, da bi se iztrgale iz objema SKD. Če bodo volitve po proporcionalnem sistemu, bodo zagotovo vse stranke kandidirale svoje ljudi, kar pa zadeve ne bo tako bistveno spremenilo, saj načrtno nihče razen župana Malovrha ne dela na svoji promociji ali na promociji novih ljudi.

Drugače je na levi. Kot smo zvedeli, naj bi med LDS in Združeno listo prišlo do dogovorov o skupnem kandidatu, to pa naj bi bil lastnik enega najuspešnejših šentjurskih podjetij Trgohlada g. Branko Golob. Gospod Golob govoric ni zanimal, vendar pa tudi na razgovor na to temo ni pristal, češ da zadeva še ni dorečena. Ker pa je ta ponedeljek Združena lista gospoda Goloba že predstavila javnosti kot svojega kandidata, vse kaže, da so dogovori z LDS splavali po vodi. Slednje je bilo pričakovati, zlasti še zaradi "grozečega" proporcionalnega volilnega sistema.

F.K.

Brez velikih sprememb pri ravnateljih OŠ

Te dni se je iztekel razpisni rok za kar pet razpisov za ravnatelje osnovnih šol. Na rešetu so se znašli Gradišnik v OŠ F. Malgaja, Gajšek v OŠ Hruševac, Krampl v Dobju, Ratajc na Ponikvi in Čede v Dramljah.

Na obeh šentjurskih šolah očitno ne bo nobenih pretresov, saj sta se na razpis prijavila le dosedanji ravnatelj in bi se moral zgoditi čudež, da kateri od njiju ne bi bil sprejet. Kako bo na drugih šolah, smo poskušali zvedeti pri predsednikih svetov šol.

Zdravko Golež, predsednik sveta OŠ Dramlje: "Vlog se nismo odpirali in vam za zdaj ne morem nič povedati". Očitno pa je predsednik sveta slabo informiran, kajti iz drugih virov smo zvedeli, da dosedanji ravnatelj Čede več ni kandidiral, mesto ravnatelja pa je takorekoč že rezervirano za člana domačega učiteljskega zbora Jančiča. Ima sicer protikandidata, ki prihaja iz Celja, ki pa menda nima velikih možnosti.

Jelka Kureš, predsednica sveta OŠ Blaža Kocena Ponikva: "Prijavili so se Andreja Lavrič iz Šentjurja, Bojan Jureš iz Celja, Mihela Jug s Ponikve in dosedanji ravnatelj Jaka Ratajc. Učiteljski zbor je že zasedal, vendar pa predsednica sveta ni bila pripravljena povedati, kako se je odločil. Iz drugih virov pa se je izvedelo, da je podporo učiteljskega zbora dobil dosedanji ravnatelj Jaka Ratajc.

Trije poskusi (vsi v dopoldanskem času), da bi na telefon dobil predsednico sveta **OŠ Dobje Stanko Hrovatič**, so bili neuspešni, kajti gospa je očitno veliko na poti, nihče drug pa ni bil pripravljen povedati, kaj je odkrila razpisna komisija, ki je vloge odpirala v četrtek, 18. maja. Javna tajna pa je, da sta kandidata dva, dosedanji ravnatelj Krampl in še en kandidat iz Celja. Celjan naj bi bil brez slehernih možnosti.

Na šolah torej nič pretresljivega. Na učiteljskih zborih očitno ne bo prevroče, mnenje občinskega sveta pa je zgolj formalnost, ki tudi nikogar ne obvezuje. V svetih šol bi morda le znalo priti do določenih razhajanj, odločilno pa bo soglasje šolskega ministra. Do ustoličenja novih - starih ravnateljev bo preteklo še nekaj tednov ali celo mesecev. **F.K.**

V Alposu brez rdečih števil

Žal nismo uspeli dobiti avtentične obrazložitve finančnega poročila, tiskovna konferenca na to temo pa je sklicana šele za naslednji teden, zato samo povzemamo objavljeno poročilo, indekse oziroma odstotke pa smo izračunali sami.

Iz poslovnega poročila za leto 1999 izhaja, da je kosmati donos iz poslovanja Alposa in njegovih odvisnih podjetij znašal 10,1 milijarde tolarjev, kar pomeni zmanjšanje v primerjavi z letom prej za 2,2 milijarde SIT ali za 17,9%. Stroški dela so znašali 1,56 milijarde SIT in so bili za 44 milijonov tolarjev ali za 2,8% večji kot lani. Očitno so se morali bistveno zmanjšati (številke v razpredelnici ni) stroški blaga, materiala in storitev, kajti dobiček iz poslovanja znaša 371 milijonov SIT in je kar za 46% večji kot je bil lani. Zaradi stroškov financiranja - za obresti in podobno je šlo kar 620 milijonov SIT, kar znaša okrog 40% stroškov dela - je iz naslova rednega delovanja nastala izguba (-65 milijonov), ki pa je kar trikrat manjša od lanske. Končni čisti dobiček vsega Alposa

je 49 milijonov SIT oziroma 23% manj kot lani.

Poslovni rezultati matičnega podjetja Alpos so za las spodbudnejši. Realizacija (8,8 milijarde SIT) se je zmanjšala le za 4 indekse točke, stroški dela so se zmanjšali za 48 milijonov (-3,8%), dobiček se je povečal za 12% (72 milijona), dodana vrednost na zaposlenega pa za 24,8%. Vrednost delnice se je zvišala za 9,8%. Verjetno je bolj zaskrbljujoče zmanjševanje števila zaposlenih. Od 544 delavcev v letu 1998 jih je lani bilo v podjetju le še 463.

Kaj pomeni velik padec brutorealizacije v odvisnih podjetjih, od 3,5 milijarde v lanskem letu na 1,76 milijarde letos ali kar za 50%, ob hkratnem 34,5 odstotnem porastu stroškov dela, bo zelo zanimivo zvedeti. Gre za veliko prestrukturiranje znotraj skupine ali za kaj drugega?

F.K.

Koliko so zaslužili občinski funkcionarji v letu 1999

Zasluzki oblastnikov so vedno zanimiva tema, toda kljub pravilu, da naj bi bila praviloma debelost plačilnih kuvert izbranih in plačanih predstavnikov ljudstva javna zadeva, le ti raje vidijo, če jih javnost pusti pri miru. Morda nam je tudi zato direktorica občinske uprave gospa Škoberne dala le splošne podatke o plačilih občinskim funkcionarjem in ne konkretnih števil. Spet je bilo potrebno računati in tudi ugibati. Vseh zaslužkov, v obliki raznih nagrad, bonitet v obliki službenih avtomobilov, stanovanj, sejnin v Svetih zavodov, Nadzornih odborih in podobno, kar se tudi lepi na politiko, pa je nemogoče oceniti. Vendar pri slednjih gre za manjše zneske, ki jih je mogoče brez večje škode tudi zanemariti. Naša neuradna ocena zaslužkov iz vira javnega denarja je:

1. Župan Jurij Malovrh (SKD) - 9.120.000,00 tolarjev

Na Občini mu je v lanskem letu po pravilniku pripadalo za neprofesionalno opravljanje županske funkcije 305 000 SIT bruto oziroma okrog 160 000 SIT neto na mesec. Če temu prištejemo še poslansko plačo z vsemi dodatki, poznavalci so jo ocenili na najmanj 600 000 SIT neto, ga skupni letni osebni dohodek v višini preko 9 milijonov SIT uvršča med najpremožnejše šentjurčane.

2. Podžupan Janez Čokl (SKD) - 3.442.000,00 tolarjev

Janez Čokl je pravzaprav edini čisti poklicni funkcionar in politik v občini, a se s plačo ne more primerjati z županom in poslancem.

Občinski svetniki

Med funkcionarje spada tudi 26 občinskih svetnikov, ki pa so za svoje delo bili plačani s sejninami za navzočnost na sejah Občinskega sveta in njegovih delovnih teles, raznih odborov in komisij. Nekateri imajo tudi še dodatne

funkcije v drugih organih, Erjavec in Planko sta tudi predsednika svetov KS, ki so nagrajevane bodisi s sejninami ali pavšalno.

Lista nam poznanih "političnih" zaslužkov občinskih svetnikov:

3. Florjan Cveto Erjavec (Združena lista) - 679.000 SIT
4. Roman Planko (SDS) - 556.000 SIT
5. Branko Gorečan (LDS) - 253.500 SIT
6. Robert Maruša (SKD) 247.000 SIT
7. Janez Škoberne (SLS) 219.500 SIT
8. Tatjana Oset (SLS) 208.000 SIT
9. Oto Pungartnik (NL) 195.000 SIT
10. Jože Korže (SDS) - 185.500
11. Simon Zdolšek (SKD) 173.500 SIT
12. Branko Oset (SDS) - 169.000 SIT
12. Martin Luskar (SLS) 169.000 SIT
12. Jožef Artnak (LDS) - 169.000 SIT
15. Anton Zdolšek (SKD) 156.000 SIT
16. Anita Koleča (LDS) - 149.500 SIT
16. Anton Kolar (SKD) 149.500 SIT
16. Miroslav Pajek (LDS) 149.500 SIT
16. Ludvik Žafran (SDS) - 149.500 SIT

20. Zdravko Brglez (SLS) 139.500 SIT
21. Ludvik Mastnak (LDS) - 136.500 SIT
22. Anton Senica (SKD) 130.000 SIT
23. Božidra Jeršič (ZLSD) - 123.500 SIT
24. Borisav Zupanc (LDS) - 117.000 SIT
25. Rudolf Mestinshek (NL) 110.500 SIT
26. Franc Kovač (SDS) - 97.500 SIT

Lestvica zaslužkov je kar dobra ilustracija šentjurskega političnega "jet seta" in hkrati dokaj realen prikaz političnih povezav v občini. Zanimivo je, da se je v zgornji polovici lestvice znašlo kar 5 svetnikov, ki formalno spadajo v opozicijo, mesto na lestvici, morda z izjemo Gorečana, pa jim je dokaj dobro določilo politični rating.

Kako se plačujejo funkcije v strankah?

Teh podatkov kajpada ni, vse pa kaže, da se tam nagrajuje le operativno administrativno delo, največkrat le tajniki.

V prihodnji številki bomo predstavili poskus izračuna plač občinskih uradnikov in direktorjev zavodov. **F.K.**

10 LET KEMOPLASTA

Do združevanja bo prišlo, a še ne vemo kako in s kom

Petra Lapornika, lastnika in direktorja uspešne šentjurske trgovske družbe Kemoplast, sem dobil v roke na njegovem domu, tik pred nedeljskim kosilom, pa si je kljub temu vzel dovolj časa za pogovor.

Ste že uradno proslavili desetletnico dela?

"Ne, še ne. Enostavno ni še bilo pravega časa. Ampak željo imamo in upam, da jo bomo uresničili."

Kakšen je vaš recept za uspešno firmo?

"To je pa pretežno vprašanje. Odločiti se je pač treba za pravo stvar. Leta 1990, ob sesutju Jugoslavije, je v Sloveniji nastala praznina, ki smo jo pravi čas zaznali. Pretrgano oskrbo iz južnih firm smo nadomestili z uvozom in dokaj uspešno z modernimi, ekološko sprejemljivimi in lepimi materiali osvojili slovenski trg. Takrat je bilo še obilo težav z devizami, saj poznate sistem "šticung", a smo se izvlekli. Po desetih letih se lahko pohvalim, smo še vedno vodilni grosist na področju trgovine s tapetami, talnimi oblogami, tepihi... Pač, način dela, poslovanja, stimulativnega plačevanja strokovnih delavcev, potnikov. Še nekaj, imamo srečo, da so se v teh letih zmanjšale carinske stopnje za naš uvoz, nekatere celo od 30% do ničle, kar pomeni, da se naši artikli v desetih letih sploh niso podražili, nekateri pa so se celo pocenili."

In kakšen je trenutno položaj na slovenskem tržišču? Kaj pričakujete od EU?

"V Sloveniji imamo še vedno 5 ali 6 grosistov, ki še vsi nekako živijo. Je pa res, da nas je hitro združevanje trgovskih firm začelo počasi

ogrožati. Mercator, ki skoraj vsak dan "poje" kakšno novo firmo, nas s svojimi rabati vse bolj pritiska ob rob. Seveda me skrbi, kako bo, ko se bodo odprle meje z Evropo, konkurenca bo hujša, potrebno se bo združevati, podobno kot na primer v Avstriji. Naši sosedje imajo le še tri tovrstne firme. S kom in kdaj, to so vprašanja, na katere sedaj še ne iščemo odgovorov. Gotovo pa le z nam sorodnimi trgovinami."

Prosim za nekaj osnovnih podatkov o firmi, o vašem gospodarjenju, plačah, morda tudi o težavah.

"Zaposlenih imamo 26 ljudi v trgovini in 10 v

gostinski dejavnosti, večinoma gre za mlad izobražen kader. Jaz s svojimi 42 leti sem v firmi že najstarejši. Od novega leta imamo motel v Kozjem, gre pa bolj za dolg do rojstnega kraja, kajti gostinstva ne nameravamo širiti. Naš lanski promet je znašal okrog 800 milijonov tolarjev, plače pa so od 90 do 220 tisoč tolarjev, odvisno pač od uspešnosti posameznika. Notranjih težav nimamo, smo pa zelo nezadovoljni, ker se v nedogled odlaga ureditev dovoza mimo Krajšeka. Tu veliko izgubljam in očitamo Občini, da za nas ne stori dovolj."

Načrti?

"Nič posebnega. Smo nekako na vrhu, v Sloveniji večjih možnosti širitve ni, naši poskusi v Bosni in na Hrvaškem pa niso bili uspešni. Riziki so tam veliki, težave s plačevanjem pa še večje."

Kemoplast in košarka gresta nekako skupaj? Zakaj, koliko vas stane, kaj pomeni vstop v prvo ligo?

"Pri košarki ekonomike ni. Promocija podjetja nekaj pomeni, če pa je vredna okrog 15 milijonov letno, kolikor nas košarka stane, pa je vprašanje. Bolj kot za denar gre za mojo privrženost temu športu. Kako dolgo bo šlo, ne vem. Za prvo sezono v I. ligi bi potrebovali še vsaj 10 milijonov tolarjev, za katere pa še ne vem, kje jih bomo dobili."

Hvala za pogovor in čestitke ob vaši desetletnici. **F.K.**

Ponikva je najbolj čista

Župan ne izvršuje občinskega odloka

Tako mi je zatrdil predsednik sveta KS Anton Vrečko. K njemu sem sicer prišel, da bi več zvedel o delu KS in o njihovih načrtih, ker pa je vse te podatke že dal Marjani Novakovi, kajpada za konkurenčnega "Šentjurčana", sva se pogovarjala o drugih rečeh, tako tudi o njihovi aprilski očiščevalni akciji.

"Letos je bilo tako, da so nas vsi pozivali, naj se podamo v akcijo, od Ministrstva, Uprave enote do Lovske zveze Slovenije, denarja za akcijo pa ni bilo od nikoder. Letos je iz občinskega proračuna izginila še postavka za odvoz kosovnih odpadkov. V občinskem odloku menda kar lepo piše, da nam na 100 prebivalcev pripada en kontajner, ampak samo piše. No, ne glede na vso besedno skrb, ki so jo drugi pokazali za našo čistočo, se je KS že prej odločila, da akcijo izvedemo. Moram povedati, da so se letos izkazali tudi lovci: počistili so divji odlagališči v Zg. Selcah in Dobovcu (okrog 30 m³ odpadkov). Sicer pa je naša akcija potekala tako, da smo v Hotunjah, Ponikvi, Lutru in Dobovcu postavili štiri dvajset kubične kontejnerje, še dodatno pa štiri osem kubične v Zg. Hotunjah, Okrogu, Srževici in Podgaju, in pozvali občane, da jih napolnijo. In res so jih. Poleg tega so šli v akcijo tudi šolarji, ki so menda nabrali za okrog 10 m³ raznih drobnih odpadkov. Če k temu prištejemo še okrog 50 m³ odpadkov, ki so jih nabrali gasilci z Dolge gore, potem lahko rečem, da smo Ponikvo olajšali za okrog 200 m³ različnih odpadkov, kar je KS stalo 600.000 SIT."

Mar ste na Ponikvi res takšni packi, da v enem letu zmečete v naravo takšno količino smeti?

"Če boste tako napisali, pa čeprav je v tej provokaciji tudi malo resnice, se bova skregala. Če pogledate okrog po občini, se boste hitro prepričali, da je Ponikva daleč najbolj čista. Okrog polovica naših gospodinjstev ima urejen redni odvoz odpadkov, kar je sicer še absolutno premalo, toda še vedno daleč največ od vseh KS v občini, če izzamem samo mesto Šentjur. Ampak tako je in drugače ne more biti, če je občinski odlok o odvozu odpadkov sicer v redu, a ga župan ne izvršuje. Še vedno namreč nimamo komunalnega inšpektorja, vsi drugi pa smo nemočni. V KS smo očitno dobri le za pobiranje odpadkov."

Zakaj ne prijavljate nemarnih sokrajanov, ali pa lastnikov zemljišč, kjer se odpadki nabirajo?

"Zato, ker to ni moja naloga. Naj bom zdaj jaz tu še policaj in naj se zamerim vsaj polovici krajanov. Ne, hvala lepa, tako ne gre. Vsak naj naredi svoje."

Da, saj res, kako se počutite kot predsednik sveta KS, takorekoč ponkovski župan? So vaši sokrajanji tudi kritični do vašega dela? Se Ponikva še bori za občino?

Biti predsednik sveta KS je velika in nevhvaležna zadolžitev in čisto razumem drameljskega predsednika Laubiča, ki je rekel, da je predsednik zato, ker nihče ni hotel sprejeti te funkcije. Vsako jutro grem na pošto, v pisarno, vedno je kaj za pisati, dvakrat na teden imam uradne ure za občane, doma sem jim na voljo ob vsakem času, da o cestah, vodovodih itd. sploh ne govorim. Tajnika nimamo, vse je tako rekoč na meni, za kar dobim tri povprečne plače letnega plačila. Trudim se pač, vsem pa gotovo ni mogoče ustreči. Kaj pravijo o meni sokrajanji, morate vprašati njih. Rečem le, da vam bom kar hvaležen, če boste našli nekoga, ki bo trdil, da ne delam ali da slabo delam, ker bom pri priči odstopil. Glede občine je zdaj rahlo zatišje, izkušnje iz Dobja pa so vsekakor spodbudne."

S kakšnimi denarji operirate?

"Jaz osebno z nikakršnimi, svet KS pa ima za letos 34 milijonov letnega proračuna. 13, 6 milijona dobimo iz proračuna, 15 milijonov nam vrže samoprispevek, ki nam drugo leto poteče, drugo pa so naši lastni prihodki, najemnine za grobove, prispevki za ceste in podobno."

Kaj pa Slomšek? Ali ima Ponikva kaj od njegovega blaženstva?

"Ne vem, kaj bi rekel, da se ne bi zameril župniku. Naj pove Jaka svojo!"

Jaka Pisanec, tudi član sveta KS, ki se nama je pridružil med pogovorom, čakajoč predsednika, da gresta skupaj na cesto: "Ja, kar veliko ljudi prihaja, vendar pa zaenkrat KS in sam kraj od njih nimata nekih posebnih koristi. Proda se nekaj spominkov. Vse ostaja bolj v cerkvenih okvirih. Romarji so praviloma skromni in od njih verjetno tudi gostinci ne bogatijo."

Gospo Marijo, ženo predsednika sveta KS Toneta, ki je med tem pripravila kosilo in ga postavila pred moža, sem tudi povprašal, kako je zadovoljna z moževo funkcijo: "To pa ni za Šentjurske novice. Zaradi tega se že doma prevečkrat skregava", se je široko nasmejala.

F.K.

Birma prestavila pohod

Ponkovski pohod, ki je bil navadno okrog 13. maja - če se prav spomnim, je svoj čas tudi bil posvečen temu datumu, dnevu varnosti - se je letos zgodil en teden prej, kar je imelo za posledico, da ga je pripravljena ekipa Šentjurskih novic spregledala. Ampak birma je le birma in organizatorji so se vljudno prilagodili kanoniku Zdolšku, ki je sprejemal mlade Ponkovljane v Kristusovo vojsko na "tisto" nedeljo. In splačalo se jim je, saj so imeli čudovito vreme. Kljub temu, tako sem slišal, pa organizatorji z udeležbo le niso bili najbolj zadovoljni.

Torej tokrat poročilo iz druge roke. Pohoda, ki je imel tudi letos rekreativno tekmovalni značaj, se je udeležilo 49 ekip ali okrog 300 udeležencev. Velika večina je bila Ponkovljanov - ekipe so prišle iz vseh vasi. Na poti od Ponikve do Lovskega doma v Slatini so ekipe tekmoval v pikadu, metanju žoge na koš, metanju "bombe" na cilj in v zbijanju pločevink. Pri Lovskem domu jih je tudi letos čakal Vovkov Gustl z zastonskim golažem, ponkovski osmošolci s srečolovom, ni pa letos bilo lovev na glinaste golobe. Vendar pa čisto brez njih in brez streljanja le ni šlo, le da so se malo bolj umaknili od prizorišča. Zmagala je, tako kot po navadi, domača ekipa bivšega okteta, kar že rahlo diši po nehygieni. Glavna organizatorska gonilna sila je bil Kundih. Sicer pa so si organizatorstvo bratsko podelili Športno društvo Ponikva, Lovska družina in Turistično društvo.

F.K.

Iz Slivnice

Na vprašanje, kaj je novega v Slivnici, je Zoran Leskovšek, član sveta KS in bivši predsednik sveta KS, povedal:

"Takole je, ta trenutek imamo dva problema, pokopališki je lažji, zato se bom najprej ustavil pri njem. Pred leti smo lepo uredili pokopališče in vežico, zdaj pa, ko sta vse vzela v svoje roke Zagajšek in predsednik sveta KS Polenšek, se je ustavilo. Spodnji prostori v vežici so še vedno neurejeni, odpadki se ne odvažajo pravočasno, odvečni pesek, ki zasipava grobove, bi moral biti že zdavnaj odstranjen, mislim, da še celo oken nihče ne očisti. Imamo pokopališki odbor, jaz sem njegov predsednik, ampak le na papirju. Vse gre mimo nas, nihče nas nič ne vpraša. Tudi grobnino, ki je menda namenjena le še odvozu odpadkov, so zvišali kar tako."

Kaj pa drugi problem?

"Tudi ta je v zvezi samovoljo našega dvojnega funkcionarja Polenška, predsednika sveta KS, ki je hkrati tudi predsednik Turističnega društva. Te dni je Polenšek namreč dal povsem svojevoljno odstraniti za avtobusno postajo narejeno izjemno lepo brunarico - po mojem je ena najlepših sploh v Sloveniji. Menda jo je podaril "svojemu" Turističnemu društvu, ki jo je prestavilo na Slivniško jezero. In to spet brez formalnega sklepa sveta KS. Ne vem, ali to pomeni, da se je odpovedal tudi avtobusni postaji, za katero smo v prejšnjem mandatu uspeli zagotoviti zemljišče in skoraj vso gradbeno dokumentacijo? Bodo naši ljudje res še kar naprej čakali pod Grasellijskim balkonom?"

In kaj bo rekel svet KS, ko boste sprožili to vprašanje?

"No, tu je ravno problem. Nič ne bo rekel. Že doslej se je dogajalo, da je razmerje v svetu 5 : 4 za Polenška in njegovo grupo (Recko, Frece, Zidanski...), pa lahko delajo, kar se jim zahoče. To pa se mi ne zdi prav, zato bi o tem rad obvestil občane".

Meja med trgovci

Plavati z lačnimi morskimi psi

Na šentjurskem zemljevidu je od 25. aprila nova trgovina. Kmetijsko podjetje Meja je v bližini kmetijske šole odprlo povsem novo samopostrežno prodajalno. Na lokaciji, kjer so bile prej pisarne in skladišča, je sedaj okrog 250 m² prodajnih površin.

Direktor Meje, g. Jože Fidler, je polurno zamudo pri otvoritvi približno stoterici prvim kupcem, ki so jih ta čas prijazne mladenke pogostile s slaščicami in "kapljico", duhovito obrazložil z besedami: "Do zadnjega trenutka smo zniževali cene!"

Za ŠN je ob tej priložnosti spregovoril in podrobno predstavil projekt vodja prodaje pri Meji, Andrej Ocepek. "Naša prodajalna je nadgradnja industrijske, ki je prej obratovala v bližini. V njej je bila zaposlena le ena delavka, sedaj pa imamo tu 6 delavcev, ki smo jih pre zaposlili iz drugih programov.

Pri gradnji smo bili zelo varčni, saj smo vsa dela izvajali z lastnimi delavci in nismo najeli nobenega kredita. Morda je bila za nas otvoritev še malce prezgodnja, vendar smo do predvidenega datuma le uspeli.

V prejšnji prodajalni smo imeli 5 do 7 tisoč strank letno, sedaj pa jih pričakujemo 10 tisoč in več. Največ naših strank je šentjuranov, sledijo pa tranzitni gostje in namenski kupci.

Naša največja prednost so poleg ugodnih cen pokrita parkirišča.

Prodajalna sama ima pravzaprav dva dela. V t.i. domačem kotičku so Mejini artikli z lastno blagovno znamko: jajca, jabolka, lešniki, kaše in testenine po trajno nizkih cenah. Med ostalimi živili pa jih je kar nekaj, ki vsebujejo naše surovine. Zanimivo je, da del blaga izvira iz kompenzacij, ki jih izvajamo za utrjevanje poslovnih odnosov, delno pa je rezultat nekdanje plačilne nediscipline.

Asortima, ki zajema blago vseh cenovnih razredov, dopolnjujejo še čistila, kozmetika ipd. O povezovanju Mejinih proizvodov s katero od trgovskih verig zaenkrat še ne morem govoriti."

Za konec pa še manjša zanimivost. Zanimalo nas je, zakaj se podjetje imenuje Meja. Za odgovor ni potrebna nobena filozofska eskapada. Vzemite le prvi zlog iz besed meso in jajca oz. jabolka, pa boste ugotovili v katerem grmu tiči zajec.

br

Jurjev sejem - metanje mrtvega ptiča v zrak

Letos so organizatorji Jurjevega sejma spet "popušili". Tokrat še bolj očitno kot običajno. Če je prejšnja leta "štimumgo" še nekako držal Edi Kolar, tokrat očitno ni bilo nikogar, ki bi "gorel".

No, tako grozno spet ni bilo. Na oko je bilo vzdušje kar sejmarsko: godbe na pihala, pisan balon ter presenetljivo veliko radovednih obiskovalcev, toda vsebina je bila kilava. Domačih izdelkov ali pridelkov praktično ni bilo. Na treh stojnicah so prodajali rožice domači cvetličarji, zraven njih pa je imela stojnico gospa Gobec iz Hruševca, na njej pa paradižnikove sadike in prav bohotno majniško solato. Prodali so nekaj simboličnega. Tudi obe prodajalki peciva, ki ju poznamo iz Trznice, sta odkimavali: še manj je šlo kot na Trznici. Tujci so večinoma kramarili. Med njimi sem opazil le tri zanimivejše stojnice, ki so vsaj malo dišale po pravem sejmu. Sirarna Fingušt - Čuš iz Orehove vasi je poslovno ponujala v pokušino svoje sire, ki so bili res malo drugačni od "trgovinskih". Okrog 60 kg so jih tudi prodali. Takoj zraven njega je bila stojnica predilnice Soven iz Selnice s simpatičnimi volnenimi izdelki iz ovčje volne. Pa ne tiste od avstralskih ovc, temveč od domačih. Debele nogavice, lepi telovniki, jopice... že, že, ampak pomlad je tu. Prodali niso skoraj nič. Še največja gneča je bila okrog stojnice z raznimi "home made" narejenimi pastmi za voluharje, podgane, miši. Kar na desetih stojnicah so prodajali "klasično" kramarsko robo, na petih pa suho robo. In sam dolgčas. Bi verjeli ali ne, da na sejmišču ni bilo mogoče najti na primer motike ali senenih vil, pravzaprav ničesar od tistega, kar je za takšne priložnosti značilno. In sladoleda ali česa podobnega za otroke tudi ne.

Edini domači trgovec, ki se je vsaj minimalno potrudil je bil Hrib iz Dobja, ki je ponujal v pokušino svoje

suhomesnate izdelke. Hvala bogu, da je Vaš avto pripeljal iz Celja nekaj Daewoojevih modelov in da je lipa razstavila nekaj svoje prodajne kmetijske mehanizacije. Vsaj videti je bilo nekaj, kajti zanimanje zanje je bilo bolj borno. Razočaral ni le "rokodelec" g. Kaša iz Slivnice; stojnice sicer ni imel, je pa aktivno ponujal svoje poznane svojstveno okrašene planinske palice. Kot sem opazil, je najmanj eno tudi uspešno prodal. Če še omenim kaplana Sandija Korena, ki se je s svojo dokaj živahno skavtsko ekipo utaboril na sredi sejmišča, bi opis Jurjevega sejma lahko zaključil.

Še največja gneča je bila pred Bohorčevim šotorom, ki je stal tik zraven prizorišča revije godb na pihala. Mislim, da se je "pleharjem" kar po vrsti povešal nos, saj je med njihovim nastopom večina navzočih ob svojem pivcu zadovoljno kramljala naprej. Moram priznati, tudi meni se jih ni dalo poslušati. Očitno je bil rahlo resigniran tudi župan Malovrh, ki je svoj tradicionalno zgodovinsko in uspešnostno naravnano nagovor končal kar po hitrem postopku.

Pisani balon, ki je bil največja atrakcija sejma, so pospravili že pred dvanajsto uro, ob enih se je prizorišče pričelo kritično prazniti, ob štirih popoldne pa so le še razmetane smeti po Lipinem dvorišču pričale o dopoldanskem dogajanju. F.K.

Naj mladi, ustvarjalni, željni novih znanj vedo kam

V Celju je že leto dni odprt mladinski center, ki nudi pestro preživljanje prostega časa.

"Sicer mladinski center deluje v Celju, a nikakor ni namenjen le Celjanom," je kot najvažnejše izpostavila Damjana, ena izmed mladih delavk v informacijski pisarni mladinskega centra. Mladinski center Celje je bil ustanovljen pod okriljem Mestne občine Celje, Urada Republike Slovenije za mladino in Kluba študentov celjske regije, da bi mladi celotne celjske regije lahko koristno preživljali prosti čas. Tako ta Center, ki je izključno neprofitna organizacija, nudi delavnice tujih jezikov, likovne, ustvarjalne, računalniške delavnice, vsak četrtek so v Centru ob 20. uri potopisna predavanja, konec tedna so v njem organizirani glasbeni koncerti. N.G.

Živel 1. maj - na Resevni

Budnica, nato povorka, pionirski z ruticami in zastavicami, mladinci, športniki, delavci z rdečimi nageljni, funkcionarji v prvih vrstah, nato vsi delovni dosežki, od prvega, v Ljudski tehniki narejenega tovornjaka naprej. Pa praporji, govori, nastopi, na koncu pa obvezna množična veselica na Barškem travniku - to so moji mladostni spomini na 1. maj. Saj res, prav lepo je bilo.

Praznik dela petdeset let kasneje, na šentjurski Resevni, je 1. maj čisto nekaj drugega. Z vseh strani se proti vrhu pomladne Resevne stekajo čebeljajoče skupine, parčki, posamezniki s psi na vrvicah... Nikjer nobenega nageljna, nobene zastave, nikogar od šentjurskih občinskih mož, praktično tudi nikogar od šentjurske visoke družbe. Tu in tam, kdo "zakuha", posedi ob poti ali si pomaga s "kačjo slino". Na partizanskem spomeniku je celo nekdo prižgal dve svečki. Na planinskem domu na Resevni vendarle zastava. Kar zajetna množica, ocenil sem jo na 400 duš, se je porazgubila po mizah okrog koče. Ob 11. uri, ko je bila napovedana proslava, še ni kazalo, da bi se lahko kaj zgodilo. Iz zvočnikov je bobnela "ohcetna" kasetna glasba, Jože in Sonja, duo iz Ribnice, ki standardno vsako leto nastopa na Resevni, počasi montirata svojo mašinerijo. S tričetrturo zamudo pričneta s predstavo, Jože pove dokaj primitivni seksualni vic, kuka kratkorili in debelonogi Sonji pod krilce in podobno, nato užgeta dve Avsenikovi. Za njima dobi besedo predsednik PD Straže in napove nadaljnje dogajanje. Skupina pevcev iz MPZ Ipavci, tokrat se imenujejo Prijatelji Resevne, kar vsečno zapojejo nekaj pesmi. Bog ne daj, da bi vmes bila kakšna bolj "borbena". Seveda če v to kategorijo ne štejemo "Slovenec sem", ki je zadnja leta pravi šentjurski hit. In že smo pri slavnostni govornici, predsednici vrtičkarskega sindikata gospe Rožej. Da ZSSS niso od včeraj, pa tudi od izpred 10 let ne, temveč imajo več desetletno delavsko tradicijo, se pohvali, in da so delavcem zagotovili že marsikaj, od minimalne plače, do dopusta, počitniškega regresa in tako naprej. Pa še naprej se bodo borili za pravice tistih, ki živijo od dela. Kar spodbudno. Seveda bi slavnostni govor zvenel verjetno čisto drugače, če bi namesto državne uslužbenke za mikrofon postavili nekoga iz množice

brezposelnih štorovskih železarjev ali nezadovoljnih alpoških cekarjev. Ampak teh v ZSSS menda ni. Mar KNSS 1. maja sploh ne spoštuje kot zapovedan delavski praznik, se sprašujem. V nekaj minutah je vsega konec, nakar Jože in Sonja spet začneta s svojim "programom", VTV - jevska Marjana pa pridno snema. Verjetno bo za svojo televizijo in za "Šentjurčana" pripravila kakšno spodbudno izjavo. Za nameček še prileti nekaj težjih deževnih kapelj, na trenutek vse kaže, da je fešte hočeš nočeš konec, a se nas vreme le usmili, kar pa ne bi mogel reči za Jožeta in Sonjo, ki sta nadaljevala s svojo preproščino.

Dobro, pa naj živi 1. maj, praznik dela, pa čeprav je letos zaradi prave serije praznikov postal skoraj že praznik nedela.

F.K.

1000 jajc in 20 kilogramov slanine za Florjana in planinske gasilce

Planinski gasilci so tudi letos, tako kot že nekaj let nazaj, odkar je njihov predsednik Riko Stopinšek oživil ta stari običaj, počastili god svojega zaščitnika sv. Florjana. Storili pa so to v dveh etapah. V noči med 3. in 4. majem je bil na sporedu pevski del. Dve skupini gasilcev, ki so jih tokrat okrepili tudi nekateri bolj pevsko nadahnjeni fantje in možje, na primer šentviški pevovodja Matej Romih, sta se podali na nočno turnejo skozi vso KS. Kjer so hiše strnjene, je bilo prizorišče pevskega nastopa središče vasi, sicer pa kar posamezne hiše.

Dober večer vam Bog daj,
očetu in materi najpoprej.

Le hitro gor ustajajte
in nas pozdravljajte!

Florjanova pesem ima kar 6 kitic, kar je povsem dovolj, da se hišna mati in oče lahko dvigneta iz postelje, gasilcem ponudita pijačo, ponekod kar celo malico. In pa jajca in slanino seveda, kar gre takoj v gasilske malhe.

G. Stopinšek, koliko hiš ste obiskali in kako ste preživel noč?

"Gotovo več kot polovico. Smo se pa dogovorili, da bomo okrog 2. ure prenehali s florjevanjem, zaradi nas samih, pa tudi zaradi nočnega miru naših gostiteljev. Ob 2. uri zjutraj smo se spet dobili pred gasilskim domom, kajpada vsestransko utrujeni, ampak omagal pa le ni nihče. Preko 1000 jajc,

okrog 20 kilogramov slanine, salame, pa nekaj malega denarja je bil naš izkupiček. Ne, ne gre nam za materialno korist, le ta stari gasilski običaj bi radi ohranili, pa se mimogrede tudi tako ali drugače spomnili tistih, ki imajo odprte roke do gasilcev."

In nadaljevanje?

"Tako kot običajno. Po slovesni gasilski maši - letos se je je udeležilo okrog 50 gasilcev z vse občine, pa tudi nekaj iz sosednjih občin - smo pred gasilskim domom na slanini spekli nekaj sto jajc, z njimi pogostili gasilce in vse, ki so prišli, se malo pogovorili, pošalili in to je bilo vse. Žal, letos nismo imeli ravno velikega obiska občanov, kakšnih 50 pa je le prišlo."

F.K.

Poročilo s planinskega kresovanja

"Kazen" je prišla z neba

Skrivnostni planinski grad je bil letošnje belo nedeljo znova obljuden. V objemu plamenov, priročne točilnice in ansambla Špilferderberji se je planinsko in okoliško ljudstvo spominjalo časov boja za delavske pravice. Obenem je bila to priložnost, da Klub mladih Planina po otvoritvi mladinskih prostorov preizkusi svoje sposobnosti še na prostem.

Preko 200 obiskovalcev se sprva ni kaj preveč odzivalo na razne zabavne ritme in se je raje posvečalo drug drugim ter seveda streglo zahtevam ge. Žeje. Ko pa so fantje urezali nekaj poskočnih, se je ob pomoči dveh desetih njihovih šentjurskih ljubiteljev kar nekaj parov zavrtelo in na ta način *odsrbelo* svoje pete. Zanimivo je, da so že ob pol enajstih drugič igrali "Na Golici".

Potem, ko so se ateki in mamice počasi spravili domov, so na sceno privrele domače krasotice in ob *mešanju narodov* se je prav veselo in razigrano pelo in plesalo. Domačin Janko Narat - Jenki je poskrbel za pravo domoljubno vzdušje, ko je zapel lokalni hit z njegovega prvenca "Rojen na Kozjanskem".

Eden najlepših prizorov za oko pa se je pripetil, ko je plešočo maso veter posul s številnimi leskovimi semeni in lipovimi cvetovi. Do te lepote pa nekateri bogovi niso bili najbolj strpni. Približno dvajset minut do ene zjutraj so poleg bliskov, s katerimi so že prej skrbeli za veličastno kuliso, začeli izdatno mokriti razgreta telesa. Sledilo je iskanje zaklona, muzikantje pa so v strahu za opremo, ekspresno pospravili svoje tehnične pripomočke. Morda so bili s kruto intervencijo narave (ali pa je to bila le božja previdnost) prekržani kakšni romantični načrti, ki bodo prišli na vrsto kdaj drugič. **br**

Praznik v drameljski šoli

Dan šole, ki so ga drameljski prosvetarji pripravili v soboto, 13. maja, in ga posvetili proslavi 20 let dela v novi šoli, je potekal pod naslovom "Otroci v Dramljah v zadnjih sto letih". Nabito poln in slovesno okrašen večnamenski prostor - tisti, ki smo prišli zadnji hip, smo stali ali sedeli na stopnicah - dve urni program, ki so ga v celoti izvedli šolarji vseh razredov, vsi razredi odprti, v njih razkošne predstavitve številnih šolskih in obšolskih dejavnosti, na koncu pa izjemno bogata in pestra pogostitev vseh obiskovalcev. Vse to je kazalo, da gre za pomemben dogodek. Ampak očitno samo krajevnega pomena, kajti od številnih občinskih veljakov, od župana, podžupana pa do predsednika Odbora za družbene dejavnosti ali kakšnega predsednika stranke, v Dramljah ni bilo nikogar. Ali zgolj slučajno, ali pa pomeni, da Dramlje kot bodoči del vojniškega volilnega okraja niso več zanimive za domačo politično srenjo? Na to misel sem prišel, ker sem iz Dramelj domov grede videl na Bohorčevem vrtu župana Malovrha v zavzetem gostilniškem pogovoru s predstavnikom Neodvisne liste Diacijem in Matejo Spolenakovo, s katerima je verjetno poskušal obnoviti v zadnjem času nekoliko skrhano politično zavezanost.

Zgodovino drameljskega šolstva je v pozdravnem pogovoru podal ravnatelj Čede. Začetek je bil leta 1829 z nedeljsko šolo v kaplaniji. Leta 1868 pomeni začetek razvoja državnega šolstva. Sprva je bilo vseh 150 otrok v enem razredu ob enem učitelju, potem pa je razvoj šel naprej, zidale so se nove šole, prihajale nove generacije učiteljev. Največ šolarjev je bilo leta 1940 in sicer 282, danes pa jih imajo le še 177, imajo pa zato dovolj prostora za prehod na devetletko, odlično opremljeno računalniško učilnico - ravnatelj Čede se je pohvalil, da so bolj opremljeni od "Gajšekove" hrušovske šole - in odlične

pogoje za delo. Novi kandidat za ravnatelja profesor Jančič, če bo izbran, bo vajeti vzel v roke ob pričetku novega šolskega leta. Brez oklevanja je rekel, da bi vsem staršem, ki želijo otroku dobro, priporočil, da ga vpišejo na njihovo šolo: malo učencev, skoraj individualni pristop, urejenost, mir, vzgojenost otrok - kaj takega ni v mestih niti pod razno.

V sami prireditvi je bilo nekaj bleščečih nastopov, nekaj pa tudi takšnih, ki bi jih brez škode lahko skrajšali. Skoraj dve uri pozornosti je bilo zlasti za šolarje in tiste, ki so stali, le malo preveč. Odlični pevski nastop za začetek, pa čeprav s

Utrinek s proslave dvajsetletnice

tradicionalno "Stoji učilna zidana", za njim nič manj uspešen šolski prizor iz začetka tega stoletja, z gospodično učiteljico v dolgi obleki in s še daljšo palico in zelo dobro odigrano priložnostno komiko, so obetali enkratni kulturni dogodek. No, kasneje se je dogajanje malo razvodenelo, a so posamezne točke, na primer tista o vzgojnih lastnostih šibe in palice (na primer: če bi se pamet res vbijala s palico, bi bili napametnejši bivoli!) dodobra ogrele poslušalstvo. Prikazi otroškega življenja, od povijanja dejančka v "štručko", prikazov verskih obredov, izvedbe raznih otroških iger od nekdaj do danes, video posnetkov

pogovorov z najstarejšimi Drameljačani o njihovem šolanju (Vodušek, Lorgerjeva...), prikazom oblačenja, prehrane..., pa vse do sproščenega skeča v današnjem šolskem slengu, vse skupaj sta profesionalno povezovala učenca Darko Cimerman in Mateja Gorjup, so dali prireditvi prijeten značaj. Morda bi voditeljicama projekta Anci Čede in Vidi Vreščaj Mosbrucker lahko le očitali, da sta poiskali premalo povsem drameljskih posebnosti, ali pa vsaj drameljske avtentičnosti. Ampak je to pomankljivost, zlasti za novejša obdobja uspešno nadomestilo vizuelno predvajanje zgodovinske dokumentacije in fotografij. Škoda le, da jih niso opremili s komentarji.

In še nekaj sem pogrešal: predstavitev današnje učiteljeve osebnosti iz šolske perspektive. Pa tudi obratno. Mar to pomeni, da tudi danes, pa čeprav "šiba in palica ne pojeta več nove maše", do učiteljev ne kaže biti preveč kritičen ali, bog ne daj, celo hudoben? In da utegne biti problematičen tudi preveč odprt odnos do učencev. Ali tista znana krilatica, da so nekdaj hodili v šolo s strahom učenci, danes pa se to dogaja učiteljem, v Dramljah še ne velja? **F.K.**

Milan Kokošar iz Slivnice - osemdesetletnik

Rojen v mesecu cvetja in milice ljubezni, česar v življenju se je velikokrat ni bil deležen. Njegova generacija je preživela grozodejstva vojne, poveljnih težav, naporov in aktivistične zagnanosti. V rani mladosti je bil žrtev čeve raznarodovanja v severno primorski vasi Kneža na Tolminskem, v najlepših letih ga je zajela mobilizacija fašistične Italije, konec vojne pa je dočakal v nemški internaciji.

Leta 1946 se je zaposlil v takratni milici. Po končanem strokovnem šolanju je bil leta 1951 odrejen za komandirja postaje milice v Slivnici. Eno leto je služboval v Braslovčah, leta 1962 pa je postal komandir milice v Šentjurtju, kjer je zamenjal dotodanjega komandirja Rijavec Antona. V tem času se je pričelo oblikovanje občinske postaje milice, postaji v Slivnici in na Planini pa sta bili ukinjeni. Postaja

v novo poslopje, kjer je sedež policije tudi še sedaj. Otvoritev je leta 1964 opravil poveljnik slovenske milice Boris Čizmek - Bor.

Po vojni so miličniki opravljali terensko delo peš in s kolesi, nato so prišli mopedi, motorji, prvi avto so šentjurski policisti dobili tik pred upokojitvijo jubilaranta leta 1967.

V času aktivne dobe jubilaranta ni bilo veliko prometne in druge delikvence, miličniki so se morali

veliko več ukvarjati s politično delikvenco, črno trgovino z lesom in podobnimi zadevami. Kljub težkim pogojem dela so se šolali ob delu, mnogi napredovali do komandirjev postaj, inšpektorjev in vodij raznih služb vse do ministrstva za notranje zadeve. Njihovo delo je nadomeščalo sedanjo prisotnost mednarodnih enot na Kosovu, stali pa so tudi na braniku sedanje državne meje, ko nam je grozil "miting resnice".

Ves čas službovanja in tudi po upokojitvi se je Milan Kokošar vključeval v delo KS, občine, ribiške družine in druge.

V zdravju, sreči in zadovoljstvu naj spremlja še naprej odgovorno delo sedanje policijske generacije in naj se uresniči želja njegovega zdravnika Iliča, da bi skrbel za njegovo zdravje še trideset let, kot je to opravljal dr. Moser!

Vinko Jagodič

Ivan Buser iz Okroga - petdesetletnik

Njegova družina tradicionalnega lončarskega in kmečkega poklica se je zapisala humani dejavnosti v gasilskem društvu. V tem mesecu je dolgoletni poveljnik in gasilski častnik Ivan Buser srečal Abrahama.

Društvo je skupaj z njim uveljavilo prijazno obliko sožitja in izkaže pozornost svojim članom ob pomembnih življenjskih dogodkih. Tako so svojemu poveljniku izrekli priznanje in zahvalo za dolgoletno prizadevno strokovno delo v društvu, posebej še za njegovo prizadevanje pri materialnem in finančnem napredovanju društva. Pravijo, da je za opravljeno delo za slavljenca pomembno priznanje za časa življenja, česar se vse prevečkrat spomnimo le ob smrti.

Naj še dolgo poveljuje gasilski operativi ter nadaljnjih 50 let preživi v zdravju in zadovoljstvu!

Vinko Jagodič

Anketa

“Šentjurčan” proti Šentjurskim novicam

Naenkrat imamo občani Šentjurja kar dva časopisa. Šentjurskim novicam, ki so sedem let bile edini domači lokalni časnik, se je prejšnji mesec pridružila Občina s svojim “Šentjurčanom”. Čeprav prva lastovka še ne naredi pomladi, toda oznanja pa jo le, smo pohiteli z vprašanjem, kaj menijo naši občani o tej nenadni medijski gneči. Gre za koristno konkurenco, katere posledica bo boljša informiranost občanov ali za drugačne igrice? Ali Šentjur potrebuje dva časnika? Je prav, da Občina podpira le svoj časopis, konkurenčnim Šentjurskim novicam pa meče polena pod noge? Kako ocenjujejo prvo številko “Šentjurčana”? Ukinitve Šentjurskih novic?

PETER LAPORNIK iz Šentjurja: “Sem naročnik Šentjurskih novic od začetka in res sem z njimi zadovoljen, imajo pa to napako, da izhajajo preveč poredko.

Šentjurski prostor je medijsko zelo slabo pokrit, potrebovali bi vsaj štirinajstdnevnik ali celo tednik, pa radio in lokalno televizijo...Veliko dogodkov gre neopazno mimo, ali pa zvemo zanje šele takrat, ko so mimo. Na medijskem področju je občina premalo naredila. Prav zaradi tega sem bil vesel tudi “Šentjurčana”. Škoda je le, da oba časopisa izhajata istočasno. Bolje bi bilo, da bi izhajala izmenično, ali bi namesto dveh mesečnikov imeli morda en tednik ali vsaj štirinajstdnevnik. Glede konkurenčnosti, vpliva občine, obstoja enega ali drugega, nimam podatkov, da bi lahko sodil. Gotovo bom kupoval oba.”

SIMON RUPNIK, Šentjur: “Prva številka Šentjurčana ni prinesla nič posebnega, pravzaprav me je razočarala. ŠN so brez dvoma boljše, predvsem mislim na kvaliteto pisanja. Nekateri članki na isto temo v obeh časopisih, recimo košarka, so bili v ŠN veliko bolje in razgibano predstavljeni. Dobro je, da je konkurenca, a vprašanje, če na tak način. Če se iz denarja davkoplačevalcev finančno podpira samo ena stran, to brez dvoma ni pravilno. ŠN so bile prve in so se ustale.

Nedvomno veliko prispevajo k podobi Šentjurja in morajo ostati!”

MIRAN KOVAČIČ, Planina: “Šentjurčana ne morem ocenjevati, ker sem le bežno prelistal prvo številko. ŠN se mi sicer zdijo v redu, še posebej pa rad preberem reportaže Pepce Planinc. Konkurenca je seveda zdrava. Je pa res, da bi bilo potrebno enakovredno podpirati oba časopisa. Dejstvo je, da lokalni mediji morajo obstajati, da vidimo, kaj se dogaja okrog nas.”

JANI KUKOVIČ, Šentjur: “Izid “Šentjurčana” me je presenetil. Čeprav so ga pripravljali na tiho, smo v njem zadnji hip brez težav objavili članek o tabornikih. Prav je, da je konkurenca tudi na medijskem področju, prav pa bi bilo, da Občina enako podpira oba časopisa. Ali gre res za politično - propagandni časopis, ali pa za časopis, ki bo v službi poštenega informiranja občanov in društev, bo pokazala prihodnost. Mislim, da je v Šentjurju dovolj prostora za oba časopisa in bi bilo prav, da oba tudi ostaneta.”

BRIGITA ŠKOBERNE, direktorica občinske uprave: “Najprej moram poudariti, da “Šentjurčana” izdaja ob soglasju Občine Lokalni podjetniški center Kozjansko in da ne gre za uradno občinsko glasilo. V njem imamo

res namen objavljati, kar je potrebno, toda ne brez objav v Uradnem listu. Tudi v Šentjurskih novicah bomo še objavljali razne razpise. O namenih “Šentjurčana” morate vprašati na LPC, vsekakor pa ni bil njegov namen utišati Šentjurske novice, temveč objektivno poročati. Prva številka je bila pestra, obsežna, nevtrarno napisana, skratka bila je v redu. Šentjurskim novicam zamerim negativizem, ki ga sejejo med občani, večkrat niso objektivno poročale, prenekatera številka je bila politično prenapeta. Sicer pa naj ostaneta oba časopisa.”

SLAVKO TANJŠEK, Šentjur: “V občini gotovo rabimo svoj časopis, ki naj bo nevtralen, odprt za vse občane in vse potrebe. Konkurenca je vedno dobrodošla, toda ne na tak način. Za dva časopisa pri nas zagotovo ne bo prostora. Nikakor ne podpiram, da se tako troši javni denar, še zlasti ne, če gre samo za eno stran. S Šentjurskimi novicami sem povsem zadovoljen, so dovolj nepristranske, le več sodelavcev, ki bi jim dajali pestrost, bi potrebovale. O “Šentjurčanu” zaenkrat le to, da kaže, da se bo nagnil malo preveč desno. Šentjurske novice imam naročene, če pa bom naročil tudi “Šentjurčana” se še nisem odločil.”

Rešetkar za dobrodošlico v Slatini

Naredil ga je Alojz Šibal, sosed Žogan je skopal in zabetoniral temelje, Mišakova pa sta ga pripeljala, pomagala postaviti in tudi poskrbela za priložnostne “tekoče zadeve”. Vse skupaj se je dogajalo popoldne, na dan uporništva, ob cesti pred Slatino pri Ponikvi. Popotniku, ki ga pot prinesla tam mimo, bo pred Slatino voščilo dobrodošlico pročelje lično izdelane makete kozolca, doplarja in rešetkarja, kot pravijo v Slatini. Gre za pomanjšano kopijo 22 m dolgega in 10 m širokega leta 1947 postavljenega Šibalovega kozolca.

Zakaj na kozolčku, ki ga krasita tudi piščanec in ovca, ni krave?

“Krave imajo povsod in so že nekaj povsem običajnega. V Slatini smo si opomogli z rejo piščancev, zdaj pa k nam prodira ovčereja. Pri nas imamo že 60 ovc, sosed Žogan pa jih tudi že ima okrog 30”, je povedal Jože Pevec.

G. Šibal, kaj vas je spodbudilo, da ste se lotili tega dela? Koliko ur dela je v kozolčku? Vidim, da ste izrezljali tudi podporne roke tako kot se šika.

“Veseli me, da imam s takšnimi igračkami. Vsaj 50 ur sem se ukvarjal z njim. Da, seveda izrezljane roke morajo biti, ker brez njih ni pravega kozolca. Včasih so si mojstri za takšne okraske vedno vzeli čas, zato jih je moral dobiti tudi moj kozolček.” **F.K.**

Počiva jezero v tihoti...

Slivniško jezero je letos spokojno kot že dolgo ni bilo. Na dan svetega Pankracija (12. maj), ki naj bi bil prvi med majskimi ledenimi možmi, temperatura pa je bila bližje tridesetim kot dvajsetim stopinjam, me je osrečilo s svojo tišino in romantiko. Parkirišče ob jezu je bilo prazno, toda okolica Nivojčka (mali ribnik na tej strani pregrade) je bila lepo pokošena, okolica pa očitno oskrbovana. Upravna zgradba nad jezerom je dajala vtis rahle zapuščenosti. Pot ob jezeru proti ribiškemu domu, pravzaprav kar cesta, pa čeprav zaprta za promet, ni kazala znakov prehude obremenitve, skratka bila je brez čikov in drugih podobnih znakov sodobne civilizacije. Zrak je bil nabit s sladkim vonjem po akaciji, kukavica nekje s sosednjega brega je glasno oznanjala svojo prisotnost, spremljal pa jo je glasni neusklajeni ptičji zbor, kakršnega že dolgo nisem slišal. In še srečanje z deklico s psom. Res je lepo, to Slivniško jezero.

Tik pred ribiškim domom je s trebuhom navzgor ob obrežju plavala polmetrska ščuka, ki očitno ni preživela srečanja z enim izmed razmeroma srečnih ribičev. Na betonskem pomolu pred domom, sta namakala trnke dva Konjičana. Na vprašanje, če kaj cuka, sta nespodbudno odkimala: "Nič, če enkrat še čisto nič. Pa bo že, če ne bomo šli pa v ribarnico. Na 'Brionih', na lepo urejenem poboju, ki sta ga uredila pokojni Kodrič in g. Vengust iz Štor, je bila nekoliko srečnejša gospa iz Nove vasi; v mreži se je lesketal merski ploščič. Pa saj obilne večerje niso zdrave, mar ne?"

Ribiški dom je podoba žalosti: odprta električna omarica, seveda brez varovalk, na silo odprte sanitarije, kajpada brez vode, odpadajoči omet, razbite ploščice, pa iz visoke trate, ki letos še ni videla kose, kukajoče lepe masivne mize, po kotih še vreče z lanskimi odpadki, kupi listja, na na debelo zaprašenih mizah grafiti. Med njimi tudi: tu so kadili marihuano... Malo višje, na nekoliko uglednejšem betonskem zidu, me je presenetila globokoumnejša izjava: Živim, da težim! Na plesišču poleg odvečnega električnega kabla kraljuje kup jesenskega listja. Skratka pogreb. Še čudno, da mize in stoli, ki jih je v obeh paviljonih na pretek, še niso dobile nog. Očitno so pretežke.

Življenja ob in v vodi je ogromno

Na drugi strani jezera je komaj za odtene živahnje: na parkirišču pod Menhartom dva avtomobila s šentjursko registracijo, trije ali štirje ribiči, med njimi na prodišču namaka svoj trnek tudi znan obraz - predsednik Ribiške družine Voglajna g. Tovornik. Le meter ali dva od obale mu dela družbo labod Jaka.

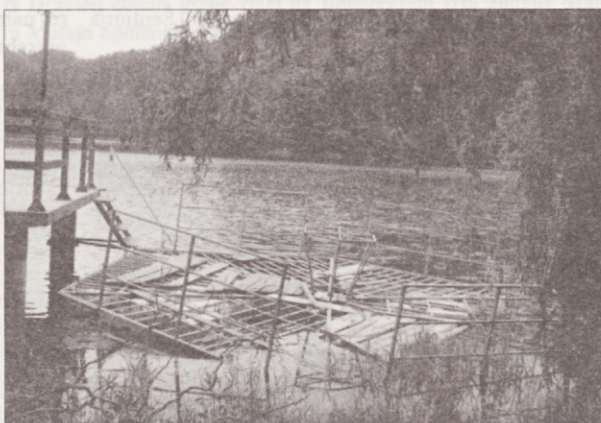
Ribiči ostajajo pri svojem

Gospod Tovornik, vas razjezi, če vas pri ribičiji motijo?

"Sploh ne. Lahko pa stopiva tudi k Lesjaku, če hočete od mene kaj več zvedeti."

Sem kar za tu. Povejte mi, kaj se dogaja z jezerom?

"Žal, nič se ne dogaja. No, morda gre le za zatišje pred viharjem. Zadeve z lastništvom in

Simbolika?

deleži so več ali manj tam, kjer so bile lani, vse imajo v rokah odvetniki in sodišča. Doktor Moser še vedno vztraja, da je v železniški delež nekdanjega RTG vključen ves ribiški dom in cela ribogojnica, ribiči pa dokazujemo, da je ribogojnica naša in da je naša tudi polovica ribiškega doma. Potem so se zadeve še dodatno zakomplicirale, mi smo dr. Mosreja izključili iz Ribiške družine, ker nas je hotel izigrati s pridobitvijo nezakonite koncesije za izkoriščanje jezera, on izključitvi oporeka s tožbo, mi pa oporekamo njegovi dokapitalizaciji, s katero je zmanjšal naš delež v RTG s 31 na 19% in tako naprej. Končni rezultat je to, kar vidite. Mi ribiči sicer gospodarimo z ribami, vlagamo ribe, čistimo okolje, v jeseni smo vložili 3000 kilogramov krapov..., toda dokler ne bodo urejeni lastninski odnosi, bo težko karkoli narediti. Kakšne načrte za letos ima družina Moser, ne vem. Za prvi maj je postavil tale lesen pomol, kar verjetno pomeni, da računa na turiste in prevoze s svojo ladjico. Vem, da je bila skupščina RTG, nas je zastopal odvetnik, na kateri je menda Moser pokazal pripravljenost, da bi nam vrnil del ribogojnice. Mi bomo vztrajali na dokončnem pravnem razčiščenju odnosov, vsekakor pa želimo zapustiti služabništvo v RTG.

Ribičija gre v redu, letos so odlovili že okrog 30 somov, trije večji, ki jih je uplenil Živčec Zvone iz Ljubljane so prišli na POP TV, kar nam je napravilo veliko reklamo. Do sedaj smo prodali že rekordno število dnevnih kart."

Kaj pa umiranje in sanacija jezera?

"Za sanacijo v občini ni pravega zanimanja, nizki vodostaj pa, tako pričakujem, bo vsaj začasno ustavil razraščanje oreščka. Novejših kemičnih analiz glede vsebnosti dušika in fosforja v vodi ni, bakteriološka kakovost vode pa je menda kar ugodna."

Kaj bo naredila družina Moser?

Z gospodom Moserjem sem se pogovarjal na njegovi ladjici Julka II. Skupaj z gospodom Pšeničnikom sta bila v jeku prenavljanja ladjice; iz prevoznega sredstva naj bi se prelevila v nekakšen

gostinski lokal. Zaradi zelo nizkega vodostaja je barka še do včerajšnjega dne trdo "sedela" na obrežju, njena splovitev pa je kar zgodba zase. Zgodila pa se je tako, da je iz Sloma na jezero pripešalo 15 pleterskih redovnikov in ker so se na Moserjevo prošnjo raje odločili za fizično akcijo kot za bolj sofistično molitev za dež, so si zavijali hlače in Julka II se je kmalu zazibala na jezrskih valovih.

Družina Moser čaka

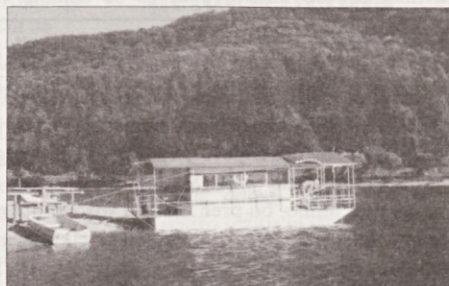
Gospod Moser, kako je z jezerom, mislim zlasti na urejanje lastninskih odnosov in sporov z družabniki ribiči?

"Vse stoji, vse spi. Vse zadeve imajo v rokah advokati in sodniki in dokler je tako, se na da nič narediti. Ribiški dom razpada,

RTG bi že bil v stečaju, če ne bi družina Moser plačala 58.000 DEM zapadlih dolgov. Zaradi tožb so blokirani vsi posli, pa tudi ni mogoče pričakovati, da bi se kdor koli lotil resnega posla, dokler se zadeve ne uredijo. Ribiški dom propada - še vedno ga ima zaklenjenega prejšnji najemnik Radovanovič - ribogojnico so praktično blokirali ribiči, ker ne dovolijo prometa z ribami, samo jezero pa po zakonitostih, ki veljajo za vse akumulacije, počasi biološko propada."

Vendar vidim, da urejate ladjico, tudi vaši apartmaji so gotovo uporabni?

"Julko II preurejamo. Ker je registrirana tudi za gostinsko dejavnost, jo bomo temu namenu nekoliko prilagodili. V poletnih mesecih bo vsekakor plula po jezeru, še največ pa bo verjetno privezana ob pomolu na oni strani, pri Ramni. Ob petkih in sobotah bomo imeli na njej tudi živo glasbo. Hčerka je brez službe in je prav, da se zadeve loti.

Julka II naj bi ponovno zaživila

Apartmajev ne bomo več oddajali, je bilo prejšnja leta preveč nasprotovanj, inspekcij, nagajanj. Le še za nas in za prijatelje bodo na razpolago."

Kaj pa umiranje jezera?

"Orešček se razrašča in v nekaj letih bo pod njim izginila četrtina jezera. Potrebne bi bile čistilne naprave, kolektorji, krediti, tudi mednarodni... Pa ni pravega posluha, ni pravih možnosti, dokler je vse v klinču. Sicer pa je voda še relativno čista in

Avtobusna postaja se seli na jezero

zadeve se ne bodo ustavile na mah, tekle bodo po znanih zakonitostih desetletje ali več."

Kje je projekt "RAMNA"?

Pred enim letom je predsednik KS Slivnica in hkrati predsednik Turističnega društva Slivnica Dušan Polenšek napovedal projekt "Ramna", a kot sem videl 17. tega meseca, je tudi ta zadeva zastala.

Dušan Polenšek: "Ne povsem. Brunarice, kot smo načrtovali lani, res še nimamo, kajti gre za denar. Že sami načrti bi stali okrog 500 000 SIT, zato jih še nismo naročili. Smo pa na Ramno prestavili malo brunarico z nesojene avtobusne postaje, ki jo bomo preuredili v informacijski kiosk in za prodajo spominkov.

O tem kaj se dogaja okrog jezera, nimamo nobenih podatkov. Pričakujemo, da bo Zakon o vodah končno pomagal razrešiti lastninski gordijski voz in bo končal to umiranje na obroke.

Zdaj je tako da si doktor Moser lasti priobalni pas in odločanje o njegovi uporabi. Mi sodelujemo tako z ribiči kot z Moserjem, v urejanje Ramne smo letos že vložili okrog 300 000 SIT, uredili pa bomo še igrišča za otroke in še kaj. 24. junija zvečer bomo organizirali "Kresno noč na jezeru", to pa bo tudi vse."

Slišal sem, da se vi osebno nameravate spustiti v jezersko gostinsko dejavnost. Menda po skorajšnji upokojitvi?

"To ne bo držalo. Nosilec vseh dejavnosti, ki jih vodim, je Turistično društvo."

Kot vse kaže sta Slivniškemu jezeru usojena še vsaj eno ali dve leti splošnega miru in umiranja.

F.K.

PREVOZI - TRGOVINA

OSEB IN TOVORA NA DEBELO IN DROBNO

Peter Jeršič
Ul. Leona Dobrotinška
ŠENTJUR (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

• STREŠNA OKNA VELUX •

SVETOVNO ZNANA KAKOVOST

- 50 let izkušenj
- zagotovljena vodotesnost in dolgoletna uporaba
- za vse običajne kritine
- lahka montaža in uporaba
- kakovosten in zanesljiv servis

PRODAJA
Peter Jeršič
Ul. Leona Dobrotinška
Šentjur

NUDIMO VAM:

- PVC CEVI •
- VSE VRSTE OPEK •
- SCHIEDEL DIMNIKE, PARKET 1. KLAS •
- CEMENT, APNO, MIVKO •
- RAZLIČNE VRSTE BETONSKIH PLOŠČ IN TLAKOVCEV •
- NOSILCE, POLNILA •
- BARVE JUPOL TER BELTON IN BELTOP •
- DEMIT FASADE, STIROPOR, KOMBI PLOŠČE •
- IZOLACIJE NOVOTERM IN TERVOL ... •

PONUDBA MESECA

OPEKA MODUL ORMOŽ
TLAKOVCI PODLESNIK,
STAVBAR IN BRANIK

MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

TELEFON: 063/740-084, MOBILTEL: 0609 624-091

DELOVNI ČAS: VSAK DAN: 7.00 - 18.00, OB SOBOTAH: 7.00 - 13.00

Zidar Metka, s.p.

Ljubljanska 1, Šentjur,
telefon: (063) 743-472

Trgovina ROSANA Vas vabi
v svojo prodajalno v
ŠENTJURJU, Ljubljanska
cesta 1, nasproti Alposa

ZA VAS SMO PRIPRAVILI PESTRO IZBIRO OBLAČIL ZA TOPLE DNI

Otroški kompleti
kratke hlače + majčka
od 1.800,00 SIT

Ženske hlače iz viskoze
od 1.900,00 SIT dalje

Otroške kratke hlače
od 500,00 SIT dalje

Otroški kompleti
krilo + brezrokavnik
samo 1.700,00 SIT

PESTRA IZBIRA:

- mikic - jeans hlač - kratkih hlač -
- kril - srajc - igrač...

Delovni čas:
delavnik: 7:30 - 18:00
sobota: 7:30 - 12:30

DAJEMO VAM MOŽNOST PLAČILA NA VEČ ČEKOV, ODLOG
PLAČILA TER PLAČILA S KARTICO ACTIVA ALI MAGNA.

Predstavljamo vam Vincenca Petelinška, ravnatelja OŠ Planina NI SI MISLIL, DA BO TAKO DOLGO RAVNATELJ

Vincenc Petelinšek se je rodil leta 1942 v Slivnici pri Celju. V družini majhnega kmeta je bilo devet otrok, vsak pa se je želel izučiti za poklic. Vincenc se je iz matične šole na Slivnici kmalu prepisal na nižjo gimnazijo v Šentjur, kjer so za razliko od Slivnice že poučevali tuj jezik. Naslednji korak je bilo učiteljske v Celju, nato pa prva služba. Takrat so učitelje na prve službe nastavljali v odročne kraje. Vincenc je pristal na Kalobju, skupaj z gospodom Poldetom Leskovškom, ki službuje na Kalobju še danes. Po prihodu iz vojske je učil prvi razred v Dobju, hkrati pa se vpisal na Pedagoško akademijo v Ljubljani, smer zgodovina in slovenščina. Osemletka v Dobju se je kmalu razformirala in tako je prišel na Planino, kjer se je po odhodu ravnatelja gospoda Žagarja pokazala potreba po ravnatelju. Gospod Petelinšek se je leta 1977 prijavil na razpis in bil izbran. Oktobra bo minilo že 23. leto vodenja šole pod njegovo taktirko.

Kako bi na kratko predstavili vašo šolo?

Našo šolo v devetih oddelkih obiskuje 182 otrok. Letos imamo paralelko samo v šestem razredu, od lani pa imamo tudi podaljšano bivanje. Učence vozače vključujemo v varstvo pred poukom in po njem. Na šoli je z menoj vred 14 učiteljev, štirje od teh dopolnjujejo učno obveznost v Dobju. Z dobovsko šolo si delimo tudi tajnico in računovodkinjo ter učiteljico glasbe.

S čim se lahko najbolj pohvalite?

Nedvomno z našimi učenci in njihovimi uspehi. Sicer nimamo veliko podatkov o uspehu naših bivših učencev na srednjih šolah, kolikor pa vem, večina nima večjih problemov, kar je nedvomno priznanje za nas. Udeležujemo se vseh občinskih tekmovanj, kjer dosegamo dobre rezultate. Pred kratkim so naši učenci na občinskem atletskem tekmovanju pobrali kar nekaj najvišjih mest, pa tudi v drugih športih nismo slabi. Imamo odlična pevska zbora, ki pa ju na žalost zapušča zborovodkinja. Vidne rezultate dosegajo učenci tudi na likovnem področju. Ob odličnih uvrstitvah na regijskih tekmovanjih so se naši učenci uvrstili na državna tekmovanja iz logike, matematike, kemije, slovenščine in vesele šole. Bili smo tudi organizatorji medobčinskega tekmovanja v Veseli šoli in še bi lahko našteval. Učenci se trudijo, da bi promovirali kraj in šolo.

Kaj pa senčne strani OŠ Planina?

Teh je brez dvoma kar nekaj. Razpolagamo s telovadnico in s športnim igriščem, nimamo pa pogojev za atletiko. Za šolo je sicer rezerviran prostor za stadion, a se zadeva ne premakne z mrtve točke. Potrebne bi bile tudi ovire na nevarnem cestišču proti šoli, za kar smo že izrazili želje in pričakujem, da se bo stvar realizirala. Mimo vhoda v šolo vodi namreč cesta proti Zdravstvenemu domu. Imamo tudi prostorsko stisko in zaenkrat še ne moremo razmišljati o devetletki. Prav tako nimamo

garderob pri telovadnici. Šola je stara 30 let in kažejo se potrebe po obnovitvi. Razumljivo je, da so šla sredstva za amortizacijo do sedaj na druge šole, a v prihodnosti jih pričakujemo tudi mi.

Pri teh problemih ima veliko vlogo politika. V kakšnih odnosih ste z lokalno politiko?

S svetom KS dobro sodelujemo, saj je v njem tudi nekaj ljudi iz šole. Sicer pa imam občutek, da zelo težko dobimo denar na Planino in to ne samo v šolstvu. Problematika že prej omenjenega stadiona se navadno pogreje pred vsakimi volitvami, nato pa nanjo pozabijo. Predvsem je težava pridobiti sredstva za investicijsko vzdrževanje, a upamo, da se bo to popravilo. Na sami šoli ni čutiti strankarstva.

Ste imeli kakšne izkušnje s problematiko verouka?

Ko je bil še minister za šolstvo Peter Vencelj, se je dopuščalo, da se je lahko izjemoma verska dejavnost izvajala tudi v šolskih prostorih. Župnik je prišel s to idejo tudi na našo šolo, a smo družno ugotovili, da imamo preveliko prostorsko stisko, da bi se v šoli lahko izvajal še verouk. Sicer pa je cerkev blizu, tako da to ne more biti tako velik problem.

Vaša šola je ena izmed tistih, kjer ne poučujete angleščine, ampak nemščino. Mislite, da so vaši učenci zaradi tega prikrajšani?

Nikakor, saj imamo od petega razreda naprej tečaje angleščine, tako da imajo naši učenci ob prihodu v srednjo šolo že nekaj osnove. Razmišljamo pa, da bi že jeseni nemščino v 5. razredu nadomestili z angleščino. Angleščina je

Se pri vas pojavljajo tudi droge in alkohol? Kako se pozna socialna kriza?

Na srečo še nismo imeli primera uživanja drog. Bilo je sicer nekaj namigov, a se je izkazalo, da so bili na delu zlobni jeziki. Tudi alkohol ni problem. Socialno stanje je vse težje. Vse manj učencev ima v šoli kosilo, vsako leto bi naj subvencionirali več malic. Težave so tudi pri stroških za učbenike in druge potrebščine. Brezposelnost staršev je velika težava.

Kako ocenjujete svoj kader?

Naš učiteljski kader je brez dvoma dober, kar pričajo rezultati naših učencev. Naši učitelji so pretežno iz domačega kraja. Še vedno pa velja kot nekoč, da je izjemno težko dobiti ljudi v bolj odročna okolja. Pred časom smo se morali zelo potruditi, da smo dobili novo učiteljico slovenščine.

Kako bi ocenili vaše dolgoletno ravnanje?

Nisem si mislil, da bom tako dolgo ravnatelj, a je življenje na šoli pač nanese tako. Vsa ta leta tudi učim nekaj ur. Zdi se mi zelo pomembno, da ne izgubiš prakse v razredu. V 23. letih sem skušal zagotavljati pogoje za čim boljše delo. Vsega mi ni uspelo uresničiti, vendarle pa lahko rečem, da sem zadovoljen. Želje in cilji so pač vedno večji od možnosti uresničitve.

Jeseni bodo na večini šol izbirali nove ravnatelje. Boste znova kandidirali?

Na OŠ Planina letos podobno kot v Slivnici še ne bo reelekcije. Kako bo drugo leto, še ne morem reči. Do upokojitve mi manjka samo še nekaj let, tako da še enega celotnega mandata zagotovo ne bom uresničil. Bomo videli.

Hvala za pogovor in veliko uspehov vam želimo. L.H.

Podsreda
87,6 MHz

Boč
93,7 MHz

ŠMARJE PRI JELŠAH
 internet: <http://www.radio-stajerski-val.si>
 e-mail: desk@radio-stajerski-val.si

Studio
 Tel.: 063 817 10 30
 063 817 10 40

Centrala
 Tel.: 063 817 10 11
 Fax: 063 817 10 37

Štajerski val - nova pota in prijatelj več

Ludvik Petrič, komandir Policijske postaje Šentjur:

“Nisem šerif”

Ludvika Petriča, visokoraslega in brkatega komandirja šentjurske policijske postaje, 34 - letnega pravnik z uradnim nazivom inšpektor, ki narahlo spominja na pravega šerifa, sem poskušal spraviti ob duševni mir s provokacijo o šerifovstvu, pa ni šlo: “Ne, s klasičnim šerifovstvom naša policija nima nič skupnega. Šerif je bil sodna in izvršna oblast, policija pa je le mali delček našega sistema oblasti. Nikoli si nisem kaj takega domišljaj in še manj tako čutil.”

Kako človek postane policist?

“Zakaj sem jaz postal policist, niti ne vem več. Nikoli nisem bil agresiven otrok, pa tudi se ne spomnim, da bi kdaj čutil potrebo, da kakorkoli razkazujem svojo moč. Verjetno mi je že bilo vseč. Tako sem se leta 1984 vpisal v kadetsko šolo v Tacnu, nato delal 5 let kot policist v Celju, vmes sem končal še Višjo šolo za notranje zadeve in leta 1991 postal namestnik komandirja PP Šentjur. Leta 1995 sem prvič za eno leto prevzel tudi dolžnost komandirja, leta 1998 pa sem se spet vrnil v Šentjur.”

Kako je biti policist v Šentjurju?

“Nič posebnega. Morda je celo lažje, kot marsikje drugje. Varnostni položaj je razmeroma ugoden, dokaj primerljiv s podobnimi okolji. V zadnjem času precej narašča število premoženjskih deliktov, kar pa ni šentjurska posebnost. Po eni strani je vzrok v socialnih stiskah, po drugi pa v velikem razmahu podjetništva in lova za denarjem, seveda še brez tiste prave podjetniške kulture, ki pride sčasoma. Tudi porast kršitev javnega reda in miru je v hitrem porastu, vzroki pa so podobni. Zaskrbljujoč je porast nasilja v družinskem krogu, največkrat kot posledica alkoholizma. Brez dvoma pa je opazen dvig vozniške kulture. Vse manj vinjenih šoferjev seda za volan, vse manj je najtežjih prometnih nesreč.”

Mamila?

“Seveda so prisotna, toda v manjšem obsegu. Upal bi si trditi, da še niso hud problem. Trava sicer ni nič neobičajnega, heroína pa ni veliko.

So Šentjurčani zadovoljni s svojo policijo?

“Gotovo položaj policista danes ni več takšen, kot je bil na primer leta 1991, ko je policija uživala veliko podporo. Smo pač represivni organ in je čisto normalno, da nas ljudje nimajo radi. Sodeč po pritožbah, lani jih je bilo vsega 16, od tega 13 s področja prometa, bi rekel, da je položaj pomirjajoč. Vse pritožbe obravnavamo resno in tudi po potrebi notranje ukrepamo.”

Kot mi je znano, se pritožbe na ravnanje policistov rešujejo znotraj policije. Ali ne gre za znan način “kadija tuži, kadija sudi”, torej za pristransko obravnavo prizadetih občanov?

“Pritožbe obravnava posebna skupina za nadzor in pritožbe na uradu direktorja Policijske uprave. Osebo ne dvomim v njihovo objektivnost,

sem pa prepričan, da bi bilo bolje, da bi v takšnih postopkih sodelovala zunanja javnost.”

So šentjurski policisti nasilni?

“Ne, niso. Naši policisti so mladi, izobraženi, vsak ima najmanj srednjo šolo, tudi so psihološko preverjeni in so psihično stabilne osebnosti. Seveda se določeni stopnji nasilja ni mogoče izogniti in je tako rekoč potencialni sestavni del našega dela. Pri tem se poskušamo dosledno držati strokovnih navodil, je pa verjetno nemogoče vedno do potankosti predvideti, kako se bo policijska intervencija dejansko končala. V Šentjurju beležimo letno 3 do 4 fizične napade na policiste, kar tudi ni zanemarljivo.”

Je policist pravno dovolj zaščiten?

“Formalno je, dejansko pa ne. Podobno kot drugi občani moramo svoje pravice največkrat uveljavljati s civilno tožbo. Postopki pred našimi sodišči so dolgotrajni in nepredvidljivi. Po mojem država ni naredila dovolj za zaščito policista.”

Kako vi osebno komunicirate z občani, s KS ali Občino?

“Pri stikih z občani, z redkimi izjemami, nimam težav. Vzamem si čas za pogovor. Običajno pa je, da se kršilci poskušajo pogajati, se izmazati tako ali drugače. Ne, ne gre za podkupnine, takšnih primerov nimamo. Je pa človeško, da nekateri poskušajo izrabiti svoje poznanstvo s tem ali onim policistom in da tudi prihaja do zlorabe položaja. Teh poskusov, kljub sistemu, ki tega ne dopušča, pač ni mogoče povsem izključiti. Da, slišal sem, da se je včasih dogajalo, da so na policiji posredovali razni občinski veljaki, župani, predsedniki IS in podobno. To je bilo možno, tudi v obliki posrednega izsiljevanja, ker je takrat policijska postaja spadala pod občino. Zdaj so te relacije drugačne, naš predpostavljani organ je le ministrstvo. Ne, nimam takšnih težav.”

Kako priti do boljše policije? Kaj bi naredili vi, če bi bili resorni minister?

“Hvala bogu, to nisem. Zadeva je gotovo kompleksna in na kratki rok nerešljiva. Prvi pogoj je vsekakor vzpostavitev pravnega reda s strani države, dorečenega pravnega sistema. Znotraj policije pa izobraževanje, selekcija, vse od vpisa v kadetsko šolo do upokojitve. In pa uveljavljanje etičnih norm.”

Kaj počne Ludvik Petrič, ko sleče uniformo in postane navaden državljan?

Menda kar nekaj podobnega, kot vsi drugi ljudje. Imam družino, dva otroka, v Konjicah zidam hišo, še vedno se malo ukvarjam z borilnimi športi, vodim uvajalne tečaje, rad igram košarko...

Ste zadovoljni sami s seboj, s svojim delom? Bi svojemu otroku svetovali, da postane policist? kakšne so vaše poklicne ambicije?

“Da, lahko rečem, da me moje delo zadovoljuje. Posebnih ambicij nimam, je pa v policiji tako, da nikoli ne veš, kaj vse te čaka. Zadeve se hitro spreminjajo, starešinski kader je razmeroma mlad, kar pa je lahko dobro ali pa tudi ne.

Svojemu sinu gotovo ne bom branil, če se bo odločil za mojo poklicno usmeritev.

F.K.

Adriatic
zavarovalna družba d.d.

Zastopnik: Zoran LIPAR, Agencija
Šentjur, GSM: 041/745-601,
doma 063/482-842

**Ob sklenitvi KASKO
zavarovanja vam podarjamo**

35%

**komercialni popust in
BREZPLAČNO
ČLANSTVO V AMZS**

**Brezplačno vam bomo izračunali premijo za
vaš avto in vam jo po pošti poslali domov.
Pokličite 041/745-601 (Agencija Šentjur)**

Četrtrič po krajevni skupnosti Slivnica pri Celju

Letos se je tradicionalnega pohoda po slivniški krajevni skupnosti, ki ga vsako leto organizira slivniško planinsko društvo, udeležilo manj pohodnikov kot prejšnje leto. Je bila zato kriva slaba in nepravočasna obveščenost, prav tako na isti dan organiziran pohod po hribih nad Štorami ali menjava datuma z drugega maja na prvo soboto po prvem maju? Odgovora ne gre niti iskati. Dobra volja tistih, ki so se pohoda udeležili, je dovolj trden dokaz, da je pohod zopet uspel.

Mnoge so bile spremembe, ki so zaznamovale tradicionalni pohod po krajevni skupnosti Slivnica pri Celju. Za začetek že samo to, da se je "odprava" začela na avtobusu, ki je približno 100 pohodnikov v dveh voznjah pripeljal v Žegar, od koder so se pohodniki začeli "premikati" po svojih nogah. V Žegar pri Prevorju? Da, pohod se je začel izven meja slivniške krajevne skupnosti. Umetne meje, kot mi je to povedal eden izmed traserjev poti, Sašo Drame, so včasih namreč težje prehodne, nič pa ni hudega, če pravi pohodniki, tudi lokalni patrioti, s svojimi koraki sežejo tudi dlje.

Na začetku še strnjena pisana množica pohodnikov, potem pa čedalje manj, jo je najprej mahnila proti vasi Presečno, kjer so imeli pri Rusih prvo pavzo z okrepčili iz lastnega nahrbtnika. Da so prečkali tudi dobovsko občino v kraju Slatina, večina pohodnikov najbrž še opazila ni. Preveč pomembni so bili drobni pogovori o vsakdanjih stvareh. Gotovo pa pohodnikov (sploh tistih, ki niso Slivničani, nekaj jih je bilo namreč tudi iz Vojnika, Celja, celo iz Slovenskih Konjic) ne bi motilo, če bi jim kdo od vodij povedal, kje se

nahajajo in jim "razsvetlil" pogled na vsaj najzanimivejše okoliške točke.

Ker so pohodniki pot nadaljevali po grebenu, meji slivniške krajevne skupnosti, jih je vseskozi spremljal lep razgled, od Donačke gore, Boča, bližnjega Žusma, Babne Gore, preko le v obrisih vidnih Kamniško Savinjskih Alp do Posavskega hribovja in na jugu celo do zagrebskega Slemena. Pohodniki so osvojili tudi najvišjo točko slivniške krajevne skupnosti, Vrhe, ki s svojimi 670 metri nadmorske višine presega, na primer, višino Kalobja.

Daljši počitek so si pohodniki privoščili v Paridolu, kjer so si v mrzlih prostorih gasilskega doma ohladili do tedaj le od sonca razgreta telesa. Melodije harmonikarja Andreja Salobirja in klarinetista Uroša Salobirja si je lahko privoščil vsak in najbolj zagreti so jih izkoristili s plesom in petjem.

Ko bi pohodniki vedeli, da je do naslednje kontrolne točke na Slivnici še daaaaaaleč, da se hoja po Voducah vleče in vzpenja, da ne omenim niti razdalje do golaža na cilju, a da bo sonce vedno

močnejše pripekalo, počitek prav gotovo ne bi trajal tako dolgo. Saj je to mnoge teplo, sploh tiste z manjšo mero vztrajnosti. In ni jim preostalo drugega, kot da so postajali njihovi počitki pri znancih vedno pogostejši, lica (tokrat ni bilo krivo le sonce) zagorelejša, občudovanje široke okolice vedno bolj prežeto s čustvi ter zanosom in dobro voljo. Oblikovale so se skupinice, ki so zaradi različnih interesov različno hitro kapljale proti cilju. Prvi so razdaljo 13 kilometrov prehodili v štirih urah in pol in bili na cilju ob pol treh, sicer pa je večina prispela uro kasneje. Na cilju pred kulturnim domom je bilo vse v znamenju dveh G (golaža in glasbe). Ker je Gašperju Jelenu ponagajalo ozvočenje, so mu na pomoč priskočili s harmoniko Miran Seničar, z glasom Brigita Fidler, njegova mama Branka pa z značilno držo, rokami in izrazito mimiko in gibi, ki se jim ne moreš upreti. Na sporedu so bile narodnozabavne melodije, Brigita "Da naslonim se na tvojo ramo" je marsikoga spravila v blaženo razpoloženje, Šifrerjeva Za prijatelje, pa Hej brigade in podobne.

Bilo je prijetno. **Nina Gradlč**

Koncertni krst prevorske šole - zmanjkalo prostora

Čeprav se je zdelo, da nova šola krepko presega prevorske potrebe, je krstni koncert Ljudskih pevcev s Prevorja pod motom "Maj cveti za vse ljudi" pokazal nasprotno; dvoranca oziroma večnamenski prostor je bil natlačen kot ribe v konzervi, pa še kar precej petja željnih občanov je ostalo pred vrati. Ne le Prevorjani, prišli so tudi njihovi sorodniki iz Šentjurja, Celja... V soboto, 13. maja, je bil na Prevorju pravi shod.

Pobudnik koncerta je bila skupina pevcev, ki jo vodi nekdanja članica že renomirane prevorske skupine DOMIMA Majda Rezec. Kdo bi vedel, zakaj se je razšla s svojo skupino, kjer jo sedaj zamenjuje odlična mlada pevka iz šentviškega zbora Zapuškova, vsekakor pa je ta poteza prinesla v kulturno dogajanje v kraju poživitev in seveda tudi ta prvi koncert v novi šoli.

"Ljudski pevci s Prevorja" izhajajo iz cerkvenega pevskega zbora, ki so si podobno kot DOMIMA zadali nalogo ohranjati in ustvarjati ljudsko pesem. Povprečna starost skupine je menda kar okrog 50 let in njim primeren je tudi repertoar. Moram priznati, mene niso ravno navdušili, toda občinstvo jih je nagradilo z ognjevitim aplavzom, skoraj s takšnim kot recitacijo ode Prevorju, pesmico Majde Reževce, ki jo je recitirala ravnateljica domače šole Perčlova. Splošno opazno je bilo sodelovanje vplivnih krajanov in obisk vplivnih gostov. Sam lokalni župan Pajek je vzneseno odigral (poleg gospe Gril) vlogo povezovalca, v prvi vrsti pa so se med vplivnejšimi domačini košatili župan Malovrh, ravnatelj Mestinjsek in še kdo. Največji aplavz je požel domačin Janko, ki je v skeču o prevrnjenem vozu in očetu pod njem z zelo dobrim domačim narečjem nasmejal vso dvorano. Tudi skeč z vasovanjem in seveda obrednim pretepom pod oknom, za katerim je briljirala novinarka Sandra Mačkova, je navdušil. Vidno vlogo sta odigrala Kočvarjeva fanta Jernej in Marko, ki sta mojstra harmonike in klarineta. Kot smo videli in slišali, sodelujeta tudi s skupino ljudskih pevcev in pišeta glasbo zanje.

Drugi nastopajoči gostje so bili druga liga in bi večer zlahka minil tudi brez njih. Zlasti še zato, ker se je prireditelj zavlekel preko 2 ur, v dvoranci pa je bilo tako obupno vroče, da je bil skoraj že čudež, da ni koga kap. **F.N.**

Tehnična trgovina
termix
 Šentjur ☎ 063/741-329

GRADBENI MATERIAL PO UGODNIH CENAH

NUDIMO PREVOZE IN RAZTOVARJANJE Z AVTODVIGALOM

ŠIROKA PONUDBA:

- gradbenega materiala
- izolacijskega materiala
- inštalacij za vodo, ogrevanje in elektriko
- ploščic in sanitarne keramike
- kmetijskega orodja in strojev
- železnine, bele tehnike, akustike
- drobnih gospodinskih aparatov
- barv, lakov
- daril

delovni čas:
 7³⁰ - 18^h
 sob.: 7³⁰ - 12^h

Prepričajte se o ugodni ponudbi in nizkih cenah!

Šentjurske novice ocenjujejo šentjurske sladoled

NAJ SLADOLED 2000

Kaj je boljše zdravilo, ko z neba udari peklenska vročina, kot v dobri družbi sedeti na vrtičku kakšnega lokala in z jezikom sladostrastno počasi objemati hladne in okusne kroglice sladoleda? Ob pravkar odprti sezoni sladoleda smo ob prej opisanem početju ŠNjevci dobili idejo, da ugotovimo in svetujemo, kam se je treba podati na najboljši, najcenejši, najbolj prijazno postreženi sladoled v Šentjuru in okolici. Poleg samega sladoleda pa smo v oceno všteli še ostale dejavnike, ki so za odločitev povprečnega konzumenta "zmrzline" vsaj relevantni, če ne že kaj več.

Torej, kaj smo poleg kvalitete samega sladoleda še ocenjevali? V izbor prednosti in slabosti, vezanih na našo temo raziskovanja, je štel: subjektivna ocena kvalitete samega sladoleda, s koliko različnimi okusi razpolaga posamezen ponudnik, v kakšni posodi (plus okrasitev in drugi sladki dodatki) ga postreže, prijaznost postrežbe, dobrobiti lokacije...

BOHORČ

Pri priznanem gostišču z veliko tradicijo smo začeli naše sladoledno popotovanje. Prvotna domovina Bohorčeve sladoledne mase je industrijska Italija, čemur smo pripisali tudi vzrok, da so bile v kepice zapičene razne evropske zastavice. Postrežnica z mikro mini krilom (z razporkom!) je svoje delo opravila zelo formalno, fluorescentne posodice pa so se pred našimi obličji pojavile malo kasneje kot v trenutku. Le štirje okusi, med katerimi smo lahko izbirali in vodene kepice z ledenimi zrnici, so končno oceno precej obtežili. Na srečo imajo pri Bohorču čudovit letni vrt in teraso, ki dajeta veliko priložnost očesnim pecljem in nabiranju kilometrine za jezik. Kepica: 70 SIT.

Ocena: 2,8

RESEVNA ŠENTJUR

Okoli desete ure dopoldan, ko smo v želodcu imeli že vsak po tri kepice sladoleda, smo se napotili proti "osrčju" mesta. Seveda z upanjem, da bomo naleteli na kaj okusnega. Naslednja tarča-Blagovnica Resevna Šentjur. Sesedli smo se v senci na vrtu in hipoma naročili. Tokrat smo lahko izbirali med petimi različnimi okusi proizvajalca Ljubljanskih mlekarn. Torej smo lahko že predvidevali kakovost sladoleda. Natararica je bila vljudna in zelo hitro nam je postregla s kovinskimi lončki, iz katerih sta se svetili dve kepici mrzle skušnjave, ki sta bili tokrat "osamljeni", brez raznih okrasnih, za nekatere kičastih, dodatkov. Toda pogrešali smo prtičke. No, okus tipičen, svež ter celo z zmrznjenimi koščki sadja. Nič posebnega, a vendarle se lahko osvežiš po nizki ceni, 70 tolarjev, kolikor je potrebno odšteti za eno kepico. Priporočamo tistim, ki ste za preprosto, hitro in poceni.

Ocena: 3,0

HOTEL ŽONTA

Ekipa ŠN je pripolžarila tudi v brez dvoma najelitnejši šentjurski gostinski objekt, Hotel Žonta. Ta je bil za sobotno dopoldne presenetljivo prazen, a nas to seveda ni motilo. Natararja smo glede na to, da je bila v baru zasedena le ena miza, čakali "cele" štiri minute. A nič zato, saj je mladenič s svojo duhovitostjo in prijaznostjo anuliral svojo zamudo. Naročili smo tri kepice (v Žonti imajo sedem različnih okusov), en član pa je pritrdilno odgovoril tudi na vprašanje o dodatkih na sladoledu. No, rekel je malo, dobili pa smo ogromno smetane, na vrhu katere sta se bohotila seksi dežnik in še bolj seksi keks v obliki srčka. Posodice so bile tudi prav čedne, manjkali niso niti servetki. Ko se je smetana, katera ni bila vključena v ocenjevanje, stopila v ustih, smo se lotili ocene sladoleda. Nanj ni bilo nikakršnih pripomb. Pošiljka Ljubljanskih mlekarn je bila očitno nova, saj ledenih strdkov ni bilo zaznati. Posebej je bil pohvaljen okus stračetele-bele čokolade, ki je navdušila komisijo. Nekoliko manj smo se navduševali nad glasbenim izborom, rokerske melodije v izvedbi neumornega harmonikarja pač niso naš ideal. A okusi so različni. Sicer pa stane kepica sladoleda v Žonti 90 tolarjev.

Ocena: 4,6

BUCO

Zaradi okvare velike zamrzovalne skrinje s preko 20 okusi smo lahko tu izbirali samo med sedmimi iz običajnega arzenala. Tako smo bili prikrajšani za eksotična okusa kot sta "modro nebo" ali "navadni jogurt". Tudi tu se Italijani potijo za blagor Bucotovih gostov. Postregla nas je prisrčna in za ščepec sramežljiva uslužbenka v pekovskem gvantu. Z okusom sicer nearanzirane mase smo bili zelo zadovoljni, manj pa nam je bilo všeč, da so v vitrinah ostale veliko razkošnejše posode kot smo jih bili deležni sami. Pri Bucotu se verjetno ne bodo usedli ljubitelji dobrih lokacij (zakaj ne izkoristijo travne zaplate pri Elektru?) in žensk a la Obalna straža. Kepica: 100 SIT.

Ocena: 3,9

PICERIJA VIJA-VAJA

Naš pohod smo nadaljevali proti piceriji Vija-Vaja, kjer smo prvič naleteli na zaprta vrata. Sobota dopoldan, ura deset minut čez enajst. Kljub napisu, ki je zatrjeval, da je

odpiralni čas ob sobotah od enajste ure dalje, ni bilo opaziti nikakršnega življenja, zato smo se obrnili. Srečo pa smo čez nekaj dni poizkusili še drugič in tokrat "so bili doma". Tudi to pot smo zavili na teraso v prijeten hlad sence, kjer nas je postregla prijazna natararica, ki nam je ponudila šest različnih okusov sladoleda Dolce Vita. Iz pisanih skledic so se bohotile tri kepice, polite s čokoladnim prelivom, na vrhu pa je ponosno stala "eksotična" palma. Kljub neposredni bližini ceste smo zvok avtomobilov ignorirali in uživali v okusu. Skupna ocena prisotnih je bila kar visoka, na naše prijetno presenečenje pa je tudi tukaj cena bila zelo sprejemljivih 70 tolarjev za kepico, zato smo razmišljali, da bi se še kdaj posladkali v Vija-Vaji.

Ocena: 3,8

AHAC STOPČE

Zadnji cilj drugega dela odprave so bile Stopče in gostišče Ahac. Nekako smo se zedinili, da se bomo montirali na vrtu, ki je s svojo urejenostjo in še posebej vodomatom vabil sam po sebi. Pretirane gneče ni bilo, natarar pa se nas je spomnil po dobrih petih minutah. Nismo se uspeli sporazumeti, da želimo tri kepice, tako smo veselo pristali na porcijo štirih kepice, kolikšen je tudi očitno izbor okusov pri Ahacu. Po nekaj minutah konstruktivnega klepetanja se je pred nami pričaralo naročeno. No, takoj smo bili presenečeni. Simpatične posodice s sladoledom in smetano so krasili: ponovno keks v obliki srčka, ekscentrični preliviverjetno mentolovi in zelo izvirno, listič melise. Pa omenimo še nenavaden pribor za spopad s sladoledom. Namreč, velike jušne žlice?! Nedeljska veselična glasba in jušna žlica v rokah sta enega člana takoj spomnila na nekaj ur prej zaužito kosilo. Folklor pač. No, velike žlice se niso izkazale ravno za najbolj uspešno orodje, so pa zanimiva finta. Na sladoled ni bilo večjih pripomb. Bil je prav "lizljiv", od navdušenja pa nas tudi ni pobralo. Postrežba je bila korektna, ženski del ekipe pa je pripomnil, da bi lahko bil striček natarar nekoliko bolj zgovoren. Bo že držalo! Za porcijo sladoleda Zelene doline s smetano smo odšteli zelo sprejemljivih 380 tolarjev.

Ocena: 3,8
br. M.K., L.H.

"POŽAR" NA OŠ HRUŠEVEC

V soboto, 13. maja, je pred OŠ Hruševce vladal pravi kaos. Nekaj pred deveto uro se je namreč na šoli, kjer so imeli delovno soboto, razvnel požar. Šentjurski gasilci so prispeli v dobrih desetih minutah po sproženem alarmu. Tedaj se je večina šolarjev že rešila na plano, v gorečem delu stavbe pa je ostal en učenec, ki so ga gasilci še pravočasno rešili. Učence, ki so bili v delu, kjer še ni gorelo, so evakuirali po drsnem prtu. Nihče ni bil poškodovan. Požar, katerega vzrok še ni znan, so šentjurski gasilci hitro ukrotili. Škodo še ocenjujejo.

Na srečo se zgornja notička ni pojavila v kronikah slovenskega časopisja, je pa tisto "nesrečno" soboto trinajstega vse izgledalo tako, kot da gre zares. Še posebej so bili verjetno vznemirjeni tisti Hruševčani in predvsem Šentjurčani, ki niso vedeli da gre za vajo, ki sta jo v sodelovanju izvedla GD Šentjur in OŠ Hruševce.

Vse je potekalo po vnaprej določenem planu. Ob devetih so "stroji" zameglili šolo, sprožen je bil tudi alarm. Učenci so skupaj s učiteljicami, ki so v rokah trdno držale dnevnike z redovalnicami, zdrveli na plano. Učiteljice so preštele svoje učence, eden izmed njih pa je manjkal. Vnaprej se ni vedelo, kdo bo to, saj je ravnatelj Gajšek tik pred akcijo naročil popularnemu osmošolcu Mihi Pasariču, da se naj skrije nekje v šoli. Ponj so se gasilci, opremljeni z dihalnimi aparati, podali skozi okno.

PGD Šentjur obstaja že 126 let. Imajo preko 200 članov, od tega 90 operativcev, ki se redno usposabljaajo. V njihovem voznem parku je 6 gasilskih avtomobilov, katerih povprečna starost je 14 let. Naročenega pa imajo že novega "lepotca", tehnično vozilo, ki naj bi ga prevzeli že letos.

Otroci so (tokrat!) lahko uživali

Miha je bil na nosilih kmalu na varnem, toda potrebno ga je bilo še oskrbeti, saj že nekaj minut v dimu pomeni zastrupitev z monoksidom. Za to je poskrbel takrat dežurni zdravnik dr. Šmid s Planine, ki je skupaj z medicinskima tehnikoma Dušanko Pešak in Srečom Črepom pridrvel v Hruševce. Vse to so z zanimanjem spremljali učenci, predvsem mlajši, medtem ko so starejši imeli marsikaj za pripomniti.

Sledil je prikaz reševanja s pomočjo drsnega prta. Nekaj prostovoljcev se je z okna šole z veseljem spustilo po "žaklju", ki pa ni najbolj primeren za tovrstna reševanja, predvsem ne iz višjih nadstropij. Bolj idealna bi bila ponjava, ki pa je izjemno draga in si jo je težko privoščiti.

Za konec so gasilci na igrišču prikazali tehnike in načine gašenja. Učenci so se lahko tudi sami poskusili v obvladanju gasilnega aparata oziroma brizgalne. Zanimanje je bilo izredno, so se pa gasilci tudi malo

pošalili, ko so z vodnim topom na rahlo poškropili čakajočo množico. A tega jim seveda ni nihče zameril. Finalni del vaje si je ogledal tudi župan Jurij Malovrh.

Ravnatelj Robert Gajšek in predsednik šentjurskih gasilcev Branko Oset sta bila z izvedeno vajo nadvse zadovoljna. Hruševska šola je sicer zelo dobro protipožarno grajena, kritična je zgolj lesena streha. "Naš cilj je izvesti čimveč vaj, predvsem zaradi ljudi, ki se v šoku obnašajo drugače kot bi bilo pričakovati. Danes so recimo nekateri otroci v zadimljenem hodniku šli v nasprotno smer od izhoda. Kljub temu, da so vedeli, da je to vaja, so bili zmedeni. Takšni primeri so vzgojni, saj bodo sedaj otroci vedeli, kako se obnašati v podobnih situacijah", je povedal Branko Oset. L. H.

Srečanje starejših nad 70 let v Gorici pri Slivnici

Slivniška krajevna skupnost ima približno 180 ljudi, starejših od 70 let. Srečanja, ki ga vsako leto pripravlja krajevna organizacija Rdečega križa, se je 29. aprila udeležilo 92 starejših. Čeprav so imele aktivistke slivniškega rdečega križa letos že drugič težave z določanjem datuma te prireditve (oziroma težave jim delajo druga društva, ki pravočasno ne prijavijo svojega programa, one si namreč pravočasno rezervirajo dvorano, potem pa jih izpodrine kakšna pomembnejša prireditev, če lahko štejem poroko za pomembnejšo), jim je uspelo pripraviti srečanje, ki je starejše pozabavalo in odtrgalo od njihovega, žal prevečkrat osamljenega vsakdana.

Kulturni program je trajal dobro poldrugo uro; dobrinske predice so zapele, zaigrale in prikazale prejo in običaje v povezavi z njo; otroci iz vrtca so s svojo prisrčnostjo in preprostostjo zopet najbolj navdušili; deklamirali, peli, plesali so tudi tretješolci; kmečke ženske pa so ob spremljavi harmonike in klarineta Salobirjevih fantov ter najpreprostejših pripomočkov pri kmečkem delu (žage, kose, pokrovi) zapele nekaj pesmi.

Letos je prireditev popestril poseben dogodek: na poti v cerkev so aktivistke in župnik prestregli zlatoporočenca Nežiko in Franca Leskovšek, ju popeljali na oder, jima nazdravili, napovedovalka Slavica Gobec pa ju je zanimivo predstavila. Marsikoga v dvorani je prizor ganil, kajti v letih nad 70 jih je le še malo, ki lahko srečo in žalost delijo s svojimi zakonskimi partnerji.

Tudi govorov je bilo nekaj. Predsednica slivniškega RK Andreja Zelič je s sladkimi besedami pozdravljala obiskovalce. Štefan Tisel, predsednik območne organizacije RK, je prireditev pohvalil in jo postavil v vrh podobnih prireditev v šentjurski občini. Dušan Polenšek, predsednik slivniške KS, pa se je zahvalil slivniškim aktivistkam RK in kmečkim ženam, mravljicam, kot jih ima navado poimenovati, brez katerih te prireditve in še mnogih drugih ne bi bilo. Brez teh ne bi bilo obilnega kosila in miz, obloženih s pecivom, pa tudi ne pisank, ki jo je vsak udeleženec dobil ob prihodu.

Le ena težava je bila: pred vhodom je še vedno ležal mlaj, ki je oviral dostop do kulturnega doma. Le zakaj ga gasilci niso postavili za 27. april, kot to storijo vsako leto? Organizatorji srečanja upajo, da ne namerno.

Nina Gradič

Smrt je kosila po Ponikvi

V zadnjih štirinajstih dneh se je smrt nepričakovano in usodno sprehodila po Ponikvi in okolici.

Na pokopališču so nastale sveže gomile pokojnikov: Gabriela Pevec iz Slatine, Mirka Esiha s Ponikve, Alojzije Golež iz Podgaja, Janeza Esiha s Ponikve in Martina Košaka s Ponikve. Martin bi čez dva meseca slavil s soprogo diamantno poroko.

Zemlja je vzela, kar je njeno. To, kar je neskončno dragoceno, je večno in ne more umreti. Lepo nam je bilo z vami. Ostali nam boste v trajnem spominu kot vzorni in delavni sokrajani.

V.J.

KO POTREBUJETE VEČ...
KOT JAJCA IN JABOLKA

SAMOPOSTREŽNA PRODAJALNA MEJA

MEJNA CENA

od 23. 5. do 31. 5. 2000

ZA ŽEJNE:

PIVO ZLATOROG 0,5l ploč.	127,90 SIT
JOLLY COLA 1,5l	79,90 SIT
LEDENI ČAJ 1,5l	129,90 SIT
MULTIVITAMINSKI NAPITEK 1,5l	135,90 SIT
SADNI SIRUP 2l (4 okusi)	348,90 SIT

ZA SLADOKUSCE:

KEKSI MEŠANI PEK. JEŽ 750g	599,90 SIT
KEKSI MEŠANI PEK. JEŽ 500g	399,90 SIT

TRAJNO MEJNA CENA

- dnevno sveža jajca
- bogat sortni izbor jabolk
- rezanci in ostale testenine MEJA
od 124,90 do 249,90 SIT

MEJNA CENA

od 23. 5. do 31. 5. 2000

ZA LAČNE:

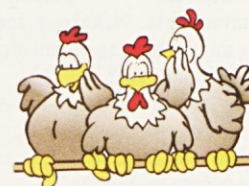
ZELENJAVNI ZREZKI ZAMRZ.	
PEČJAK 400g	294,90 SIT
TUNA KOŠČKI LA PALMA 185g	143,90 SIT
MOKA MLIN VOLOVEC TIP 500 1kg	64,90 SIT
TESTO ZA PIZZE 4/1	160,90 SIT

ZA ŽIVALI:

HRANA ZA PSA 400g (razl. okusi)	79,90 SIT
HRANA ZA PSA 1250g (razl. okusi)	199,90 SIT
BUON CAT 400g (razl. okusi)	84,90 SIT

Vsak dan od 7³⁰ - 19⁰⁰, ob sobotah od 7³⁰ - 14⁰⁰ ure.

Tel.: (03) 5743-194 Možnosti plačila: gotovina, ACTIVA, MAESTRO

LANGUS TONČKA, s.p.

foto

Drofenikova 16, 3230 ŠENTJUR
Tel.: 063/741-801, 041/693-388

VAM NUDI:

- fotografiranje v ateljeu in na terenu (posebne priložnosti, poroke, pogrebi, krsti), **FOTOGRAFIRANJE DRUŽIN**
- komercialno fotografiranje
- ekspresno fotografiranje za dokumente (10 min.)
- izdelava amaterskih fotografij (tudi v 1 uri)
- izdelava fotografij velikosti od 9x13 do 30x40 (po želji)
- razvijanje fotografij v lastnem laboratoriju v črno-beli in barvni tehniki
- veliko izbiro albumov in okvirjev
- pri nas izdelano sliko brezplačno uokvirimo
- topomere - sobne, okenske in telesne
- fototorbice in prazne videokasete, baterijske vložke
- izdelamo vam tudi željeni del fotografije (izrez)

darila za poroke...

DELOVNI ČAS: 8 - 18, sobota: 8 - 12

ŽGAJNER

- prodaja vozil • servis • avtoelektrika
- rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo
- ročno pranje • montaža gum •

Rogaška Slatina -
na obvoznici

• prodaja vozil: 063 818-22-52 • rezervni deli: 063 818-22-62 • servis
vozil: 063 818-22-72 • fax: 063 818-22-70 • avtokleparstvo: 063 818-22-72

PRI NAKUPU CLIO, KANGOO ALI
MEGANE PRIHRANITE DO
180.000 SIT PRI MENJAVI
STARO ZA NOVO

omejena serija:

megane z alu platišči
ali
klimo za 29.900 SIT

INFORMACIJE: 063/818-22-52

• ŽIS d.o.o. • Sp. Sečovo • Rog. Slatina •

RENAULT
AVTO
ŽIVLJENJA

BILA JE BIRMA

Šentjur

Šentjursko birmo sem zamudil, zato sem iskal in našel sogovornico, ki je birmo doživela, 13 letno gospodično Andrejo Pečar iz Bezovja.

Andreja, kako je bilo?

“Super je bilo, nepozabno. Imela sem veliko tremo, toda ko sva z botro stopili pred oltar, pred kanonika Turnška, ko sem prejela Svetega duha, sem se počutila svečano in enkratno. Tudi drugače, potem v cerkvi je bilo lepo, trajalo pa je kar dve uri.”

Se zdaj počutiš drugačno, bogatejšo?

Andreja Pečar

božjo navzočnost. Nekako v tem smislu bi lahko rekla, da mi tudi birma pomeni utrditev vere.”

Ali moliš sama zase?

“Zvečer zmolim Očenaš ali Angel varuh, malo razmislim, če sem kaj zagrešila, se tudi pokesam, se priporočim za naslednji dan, za šolo. Zjutraj pa skorajda ni časa za molitev.”

Kaj pa botrino darilo?

“Prej sem se malo branila, potem pa sem bila seveda prijetno presenečena, ko so me doma pričakali glasbeni stolp, fotoaparati, nakit.”

Ponikva

Štirideset birmank, birmancev in njihovih botrov je lepo disciplinirano čakalo pred župniščem. Birmanci praviloma v temnih oblekah, birmanke prav tako v korektnih svečanih oblačilih. Le vitka in od botre večja birmanka v dolgi prosojni rdeči obleki je nekoliko odstopala. Če bi jo pravi čas videl g. Herman, bi jo verjetno poslal domov, kajti njena postava, odeta v elegantno perilo, je bila pregrešno izzivalna. Beli cvetovi v gumbnicah in skorajda rahlo zaskrbljeni obrazi.

Kako se počutiš in kaj ti pomeni birma? sem tik pred

V ponkovski cerkvi

slovesnostjo nadlegoval Primoža Podkrajška s Ponikve in njegovega botra Ivana Podkrajška.

“Prihod Svetega duha”, je izstrelil kot iz topa. Kaj naj to pomeni, sem se delal še bolj nevednega, kot sem. “Utrditev vere”, je bil jednat odgovor. Ali to pomeni, da morda dvomiš v obstoj Boga ali v verske resnice?

“Ne, jaz vse verujem”. Kako je z darilom, kaj boš dobil? “Sem že dobil, ampak še nisem pogledal”.

G. Podkrajšek, kako je zdaj z birmanskimi darili?

Ivan in Primož Podkrajšek

“Nekaj mora biti. Tista evforija z mopedi izpred let, je, hvala bogu, mimo. Veliko gorja so naredila. Ura denarnica, nekaj v njej, nekaj za spomin.”

V svečani in umirejno okrašeni cerkvi je bilo vse na svojem mestu: rezervirane klopi za birmance in botre, ključarja Pevec in Zdolšek v funkciji čuvarjev reda, pevci pred stranskim oltarjem, farno občestvo v ozadju. V cerkvi presenetljivo ni bilo gneče. Škofa je nadomeščal kanonik Zdolšek, doma iz Šentjurja. Verjetno kar malo razočaranje za župnika Hermana in za vernike. Vsaj včasih je bil zaščitni znak birmine škof in nihče drug. Pozdravna nagovora voditeljice duhovnih priprav birmancev in župnika Hermana sta bila polna pretehtanih velikih misli o pomenu birmanskega dne in ni nič čudnega, da je kanonika Zdolška odkrito zaskrbelo, kako se bo ob njiju odrezal s pridigo.

Pred cerkvijo ni bilo nič posebnega. Večja skupina ljudi, med njimi kar nekaj staršev birmancev, ki sicer ne hodijo v cerkev, dva krmarska štanta ter več nadležnih profesionalnih fotografov. Kar preveč, da bi res lahko kaj zaslužili.

JURJEVANJE 2000

Povorka konj - osrednji dogodek jurjevanja

Zbirališče na parkirnem prostoru za Občino je bilo premalo za množico jezdecev in vpreg, ki jih je letos uspelo organizirati šentjurko konjerejsko društvo: 18 vpreg in okrog 30 jezdecev - toliko konj na kupu Šentjur ni videl od turških časov sem. Lahna nervoza, ki je dajala predsednika društva Žureja in prve avtoritete povorke Stanča Lesjaka - ta sta za pomirjenje živcev kar na začetku razdelila štartnino (7.000 SIT za vprego in 3.500 SIT za jezdece) - je kazala, da ne gre vse po načrtih. Vozniki so bili nezadovoljni, ker so organizatorji pozabili izprazniti parkirišče, pa tudi vozovi in zapravljički so ostajali prazni, kajti folkloristov, ki naj bi jih odpeljali na prizorišče v Zg. trg, ni bilo od nikoder. Na kočije smo se zato lepo posedli priložnostni radovedneži, množica folkloristov, ki so pod vodstvom nervozne Martine Ljubejeve čakali pred kulturnim domom, pa se je morala kar lastnonožno vključiti v konjsko povorko.

Na čelu kolone je jahala na svojem ponosnem žrebcu gospodična Zdolškova iz Jakoba, ki je s svojim res lepim konjem in svojo pojavo kar zasenčila Jurija - vojaka. Sploh je bilo na konjih več ženstva kot moških, moški pa so praviloma vodili vpregle. Le gospa Pirjevec iz Hruševca je z vajejmi v rokah reševala “furmansko” žensko čast. Med jezdecami je bila najbolj atraktivna Žontina skupina iz Cerovca, mislim, da je ob njem jahalo še devet njegovih jezdecev, peterico spremljevalcev je imela tudi gospodična Zdolškova, tudi iz Štor je prišlo 6 konjenikov, pa iz Šmarja in bogve od kod še. Slovenske noše za jezdece očitno ni, saj je večina bila opremljena

bodisi športno ali pa z rahlim kavbojskim nadihom.

Kolono vpreg je vodil predsednik Žurej, za njim pa so se razvrstili Antlejš iz Vezovja, Gajšek Drago iz Vrbnega, ki je na lojtrseku vozil predice iz Dobrine, pa še trije ali štirje Gajšeki (mislim, da je večina bila iz Vrbnega in iz Štor), Pirjevec iz Hruševca, Novak Janko iz Vodice (z zelo lepim in izenačenim parom kobil) in še nekaj vpreg, ki jih

Predice iz Dobrine - edina skupina

nisem prepoznal. Kolono je zaključil naš znan izdelovalec zapravljičkov Lesjakov Stanč s slivniškim ansamblom Unikat. Konji in vprege so bili priložnostno okrašeni z zelenjem, večina voz pa je imela vsaj harmonikarja, če že ne kar cele glasbene skupine. Le - ti so na vse pretege razkazovali svojo umetnost, kajpada vsak po svoje in s svojo melodijo. Bil je kar pravi muzikantarski babilon.

V Zgornjem trgu jih je pričakala kar velika množica radovedencev in pa z mikrofoni opremljeni Anita Koleša in Slivničanka Slavica Gobec, ki sta skušali sproti predstavljati udeležence povorke. Anita na odru, Slavica pa kar med množico oziroma med vpregami in konji. Učinek njunih prizadevanj je bil boljši v primerjavi s prejšnjimi leti. Zlasti Slavica Gobec je razmeroma spretno improvizirala. Kljub temu pa ta vrhunec konjeniške predstave ni potekal brez

nepotrebnih spodrsrlajev, predstavljeni so bili jezdec, ki jih tam sploh ni bilo, predstavitev vpreg so bile vsebinsko skromne, imena konj pa še vedno osrednja informacija itd. Napovedovana osrednja točka povorke, Jurjev boj z zmajem, kar naj bi predstavljalo tudi veliko šentjursko posebnost, bi vsekakor zaslužil temeljitejšo dramsko obdelavo. Tako pa je ubogi zeleni zmaj, ki ga je kar tako mimogrede napičil Jurij - vojščak in ga je nato na helebardo napičenega visoko nad glavami množice razkazoval mestni tajnik Bebar, skoraj vzbujal bolj sočutje kot občutek zmagovalstva.

Množični obisk v Zgornjem trgu je pokazal, da je konjska povorka še vedno osrednji in najuspešnejši dogodek jurjevanja, pa čeprav je v bistvu dokaj prazen. Samo razkazovanje konj, pa čeprav jih je res lepo pogledati, bo vsak hip, ali pa je že, odločno premalo. Ena sama skupina - Dobrinske predice - pa še ta nima ravno pravega običajskega obeležja, bi moralo biti znamenje za alarm. Ali res nimamo običajev, narodnega blaga, ki bi ga lahko atraktivno razkazovali, ali pa ga le organizatorji ne znajo najti? S takšno ponudbo na jurjevanju nimamo nobenih možnosti za prodor v slovenski prostor.

Ko so konji odpekotali v dolino in njihovi lastniki na zaslužno malico v hotel Žonta, se je tudi prizorišče v Zgornjem trgu začelo prazniti. Nastop petih folklornih skupin, poleg Trte iz Dolge gore so nastopile še skupine iz sosednjih občin, bi bil lahko prav prijeten dogodek, toda le pod pogojem, da bi ga občinstvo lahko spremljalo sede, morda za mizo z vrčkom hladnega piva pred seboj. Sonce, vroči asfalt, stiska s prostorom med Jugovo gostilno in ogromnim odrom, ki je letos še bolj skrčil že tako mali prostor za gledalce, ter slej ko prej vse bolj težke noge, kaj kmalu večino zamorijo še tako lepa umetniška pričakovanja. Torej še eno opozorilo organizatorjem: ne pozabljajte na občinstvo!

Fantovske igre - uspešen poskus poživitve jurjevanja

Sestavljanje senenega voza, pajsanje hloda, tekma žagarjev in prenašanje vode v brenti so preizkušene tekmovalne panoge podeželskih mladinskih društev, ki tudi na jurjevanju niso razočarale 200 ali 300 gledalcev. Tudi tekmovalno še najbolj nedodelan “Jurjev juriš”, menda šentjurska pogruntavščina, nekakšen slalom “slepe” ekipe, je tokrat dobro zabaval gledalce, predvsem po zaslugi spolzkega terena na travniku pri Kajzlerju. Zmagala je prekaljena domača ekipa, ki je pod Majcenovim vodstvom dosegla na tem področju že nekaj odmevnih uspehov na širšem regijskem in slovenskem tekmovanju. Zvezda tekmovanja pa je bila Slavica Gobec, ki je s sproščenim čebljanjem in duhovitim komentiranjem največ prispevala k zabavi.

Prvi poskus je pokazal, da bi šentjurske igre brez meja utegnile postati hit jurjevanja. Že kar na začetku pa se postavlja vprašanje, ali smo v stanju v te “igre brez meja” vnesti tudi kaj avtentičnega, etnično vrednejšega, a za gledalce še vedno atraktivnega? Pa saj se ni treba siliti, če tovrstne vsebine nimamo. Kot

Zgornji trg je bil tesen kot ribja konzerva

se je tokrat pokazalo, so najbolj vžgale prav najbolj preproste in trapaste ideje, kot je na primer tista z zlivanjem vode človeku za vrat ali valjanje po blatu.

Težave bomo spet imeli s prostorom, kajti travnik pod cerkvijo, zlasti še če ga poleg kresa krasi še kup razne druge neugledne navlake, se je pokazal kot neprimerno prizorišče za resno zabavo.

Jurjevanje kot veselica

Ni bilo v redu. Zamisel organizatorjev, da na oder postavijo domače muzikante, je bila kar dobra in verjetno bi tudi vse še kar nekako steklo, če prostor pred cerkvijo ne bi bil tako obupno tesen in brez prave sence. Toda tudi zvečer, kljub razmeroma ugodnemu in toplemu večeru, prave žurke ni bilo. Morda tudi zato, ker mladih šentjurčanov Osrečki in njegovi šentjurski muzikanti, ali pa tudi kakšni drugi “Avseniki” pač niti pod razno ne bodo pripravili do “polkanja” po asfaltu pred farno cerkvijo. Če je že vse jurjevo dogajanje zazrto v neko bleščečo in spomina vredno preteklost, bi bilo prav, da vsaj na veselici damo prostor sedanosti. Res je zadnji čas, da se odkrito vprašamo, komu ali čemu je veselica namenjena. Mar res le peščici več ali manj “fosilnih” kvazi narodnjakov, ki skušajo za vsako ceno, največkrat pa kar celo “po službeni dolžnosti” na silo utemeljevati svojo politično identiteto v navidezno idilični preteklosti? Predlagam, da organizatorji naslednje leto predvidijo še zabavišče za mlade, postavijo na oder Mrkovce, Špilferderberje, Žurdove in še kakšen ansambel, pa veselica, čeprav se bo imenovala po sv. Juriju, sploh ne bo več takšna žalost.

F.K.

Eleganca iz Jakoba je zasenčila Jurija

Fantovske igre so bile prijetna popestritev dogajanja

“90% dela opravi doma, ob telefonu.”

SAULI JUAN ANGEL
dipl. ing. strojništva

Ko Juan Angel odpre okno v Pesnici pri Mariboru, se mu odpre pogled na zanimive trge v Španiji, Portugalski, Argentini in Urugvaju ali pa na sveže strani dnevnika Clarin. Odkar ima priključek ISDN, je skozi to okno preprosto lepši razgled. Skozenj za veliko slovensko podjetje išče nove poslovne priložnosti v Španiji in Latinski Ameriki. Hitrejše in zanesljivejše povezave mu omogočajo, da večino dela opravi ob svojem računalniku oziroma telefonu.

ISDN

Nasveti in brezplačne informacije na številki

080 3000

SVET GOVORI HITREJE!

Telekom
Slovenije

V Domu starejših so sadili trto

Taborniki polepšali okolico Doma

Prvo majsko soboto je bilo v Domu starejših v Šentjurju veselo. Taborniki roda Divji petelin so namreč na trati pod domom posadili 70 trsov. Varovanci doma so bili navdušeni nad dogajanjem, od pasje vročine in lopat utrujeni taborniki pa zadovoljni z opravljenim.

Ideja za tokratno akcijo se je rodila lanskega oktobra, ko so nekateri stanovalci doma sodelovali na trgatvi na domačiji dveh sooskrbovancev. Takrat so nekateri izrazili željo, da bi imeli vinograd in možnost trgatve bolj pri roki. Zelenica pod domom je bila zato več kot primerna.

Direktor Branko Gorečan se je dogovoril z Janijem Kukovičem in njegovimi taborniki, rododivje petelina. Po analizi zemlje in posvetu z društvom vinogradnikov so se odločili, da bodo posadili samorodnice. Trse so kupili pri znanem vinogradniku Jesenku iz Dramelj, gnoj pa jim je velikodušno odstopil sosednji kmet Gašperšič.

Taborniki so tako pod vodstvom Janija Kukoviča in Srečka Črepa že zjutraj poprijeli za delo, v veliki vročini pa so se trudili do treh popoldne. Posadili so 70 samorodnic in še tri cepljenke, ki jih je podaril g. Edi Kolar, predsednik šentjurskega vinogradniškega društva. S svojim delom so bili "divji petelini" zadovoljni. "Mislim, da smo uspešno opravili delo. To dokazuje tudi žulj na moji roki. Sicer ni bilo preveč naporno, a vseeno sem utrujen. Menim, da bodo oskrbovanci doma zadovoljni", je pripovedoval Urban Rožej, ki je pri tabornikih od lanskega poletja. Z njim se je strinjal tudi Zoran Borovšak: "Bilo je kar naporno. Lažje bi šlo, če bi bila zemlja boljša. Oskrbovanci doma so nas odlično zabavali, še posebej pa je to bilo prijetno, ker je danes naš muzikant kar nekako zatajil." Nina Kukovič je dodala: "Danes sem predvsem zalivala trto, saj je zmanjkalo lopat, ki so jih gnali fantje. No, na koncu sem tudi jaz pomagala. Drugače pa gre v redu. Varovanci so super, pripravljeni za zabavo".

L. H.

Upokojenci obiskali Rim

Lansko leto, ko so se vračali domov iz Bavarske, je padla ideja, da bi si v letu 2000 ogledali Rim in tako se je štirinštrideset upokojencev sredi cvetočega maja odpravilo v italijansko prestolnico.

Prvi dan so obiskali papeško državo, Vatikan, kjer jih je v svojem vsakodnevem obredu za turiste pozdravil papež tudi v slovenskem jeziku. Seveda so bili vsi navdušeni nad mogočnimi stavbami, ogromnimi kipi, cerkvami, katedralami, muzeji in drugimi kulturnimi znamenitostmi, občudovali so tudi ostanke antične kulture, najbolj pa jim je bilo všeč, ko so zvečer po večerji odšli ven na bližnji hrib, od koder se razprostira prečudovit pogled na Rim ponoči.

Obiskali so tudi Slovenik, kjer študirajo slovenski kaplani in duhovniki. Vljudno jih je pozdravil sprejel g. Jezernik in jim na kratko predstavil njihovo življenje in delovanje.

Nad izletom so bili vsi navdušeni, saj je med njimi dosti takih, ki so bili prvič tako daleč od doma. Ena takih je tudi simpatična gospa Kladnik iz Kalobja, mati dvanajstih otrok, ki se nikakor ni mogla nagledati prečudovite pokrajine in rimske kulture. M.K.

"Kje je Jezus?"

Naslov odrskega dela celjske skupine MRŠUTEATR, ki so ga v petek, 12. maja, predstavili na odru v Šentjurju v okviru Prireditvenega abonmaja 2000, je verjetno bolj provokacija kot poimenovanje dogajanja na odru. Ali pa vprašanje gledalcem za popotnico domov. Vsebinska je filozofska, zafrkantska in končno tudi pišmevuhčna. Hm, vse skupaj? Da, lahko bi se tako reklo. Štirje poskusi, da bi Bog po 2000 letih dobil na zemlji svojega zastopnika, se mu vsi po vrsti sfižijo. Mamina maza, intelektualci, džanki in jugodelavec, vsak po svoji človeški podobi se odpovejo božjemu poslanstvu, ob tem pa na svojstven način prinašajo na oder različne variacije človeških lastnosti. Predstava je nenavadna, domiselno režirana, pestra in na koncu celo poučna.

Le tega nisem mogel pogruntati, kaj ima naša znana melodija "Jugoslavijo...", ki je zvokovno nasilno zaključila predstavo, skupnega z Jezusom in končno tudi z nami.

Gre za projekt mlade ekipe, ki je med gledalci izzval zelo različne odzive.

Takoj po predstavi sem pred izhodom naredil bliskovito anketo.

Starejši: Gospa Kodrič - To je bolj za mlade; Gospod Čretnik - Malo glasno je bilo, bolela me bo glava.

Mlajši: Zakonca Močnik - Enkratno, kaj takega ne doživiš niti v celjskem gledališču.

Še mlajša: Nina Gradič - Fantastično!

Ampak pomembnejši sta dve stvari. Prvič, da je Sklad sploh pripeljal v kmečko zavrti Šentjur izvenserijsko gledališko predstavo in drugič, da so v njej igrali vidno vlogo mladi Šentjurčani: Andreja Jezernik kot scenaristka, režiserka in igralka, Bogdan Rahten in Luka Žerjav kot igralca. Bogdan Rahten je imel celo zelo zahtevno vlogo intelektualca in uspelo mu jo je prepričljivo odigrati.

Skratka, to je bil obetaven kulturni večer, ki je dal slutiti, da bo šentjurska ustvarjalnost vendarle enkrat prestopila mejo zazrtosti v slavne pretekle čase zborovskega petja in se bo zavrtela v sodobni čas človekovih stisk in zmagovalstva.

F.K.

pon-petek
9. - 18. ure
sobota
9. - 12. ure

Brigita LUBEJ s.p.
Drofernikova 16, 3230 Šentjur
(tržnoprodajni center)
telefon in fax: (03) 5741-381
GSM: (041) 452-436

Brigita
papirnica darilni butik

V TRŽNOPRODAJNEM CENTRU

NUDIMO VAM:

- fotokopiranje
- pisarniški material
- vse za šolo
- darilni program (darila tudi aranžiramo)
- bogato izbiro ženskih torbic, modnih barv in oblik **že za 2677,50 SIT**
- bogato izbiro moških in ženskih denarnic **od 2482,00 SIT dalje**

NA ZALOGI PA ŽE IMAMO

VSE ZA NOVO ŠOLSKO LETO:

šolske torbe **že od 1666,00 SIT dalje**

Pridite in se prepričajte o pestrosti ponudbe ter ugodnih cenah!

Beno Pečar-mlajši

KO GLASBA POSTANE ŽIVLJENJE

Prve prijeme na kitari mu je pokazal stric Vili Jager, ki se najbrž ni zavedal, kakšna "ljubezen" se bo vnela med njegovim nečakom in kitaro, ki je ni izpustil iz rok vse od tistega usodnega srečanja dalje. Sedaj se z glasbo aktivno ukvarja že štiriindvajset let. V tem času je sodeloval z mnogimi ansambli, s katerimi je posnel devet kaset oziroma zgoščenk, sodeloval je pri studijskem snemanju drugih znanih glasbenikov ter posnel ogromno spotov, oddaj in drugega materiala, tako za nacionalno, kot za lokalne televizijske postaje.

Skozi celotno glasbeno obdobje je veliko gostoval pri nas in v tujini, največ v Nemčiji, Avstriji, Švici in drugih evropskih državah; navsezadnje se z veseljem spominja še časov, ko so slovenski muzikantje igrali tudi po kampih na morju, kjer je bila "poplava" nemških turistov. Sodeloval je na vseh vidnih festivalih, kot so Ptujski festival, Lojtrce domačih, Parada humorja, Štajerski valček, Kaj dela Dolenjc. Trikrat je igral na Alpskih večerih na Bledu, kar je redko in gostoval celo na italijanskem festivalu, imenovanem Števerian in mnogih drugih.

Prav tako je bil spremljevalec znanih pevcev naše zabavne glasbe: Majde Sepe, Irene Vrčkovnik, Ota Pestnerja in New Swing kvarteta, Jimija Staniča, Alfija Nipiča, Dade Kladnik, Helene Blagne, pa še bi lahko naštevali...

Toda Beno ostaja skromen in redko naglas spregovori o svojih glasbenih uspehih. Kadar se sreča s prijatelji na kakšnem rojstnem dnevu, vedno rad prime v roke kitaro in naredi "fešto ta pravo".

Kam segajo tvoji glasbeni začetki?

Ko sem bil star deset let, so ustanovili glasbeno šolo v Šentjurju in takoj sem se vpisal k pouku kitare, ki sem jo igral šest let ter tako končal nižjo glasbeno šolo. Potem je moje glasbeno znanje še približno tri leta izpopolnjeval profesor Vendi Videc, ki je zelo znan na glasbenem področju. Ta profesor me je tudi pripravil, da sem začel igrati pri jazz orkestru Žabe, ki deluje še danes. Poleg tega sem sodeloval s številnimi zabavnimi ansambli, med njimi tudi s Plamenom, kjer sem igral dve ali tri leta. Po prihodu iz vojske sem zamenjal kar nekaj ansamblov: Savinjskih sedem, Kozjanski instrumentalni kvintet, leta 1983 pa sem šel k Celjskemu instrumentalnemu kvintetu, s katerim občasno še sodelujem.

Zadnjih pet let delam na področju narodne glasbe, ki izvira iz ljudstva. Prvi projekt sem naredil z Jožetom Bohorčem in nastala je prva uspešnica Jože Bohorč s prijatelji. V tej smeri delam še sedaj s Šentjurskimi muzikanti, katerih ustanoviteljica sta bila Franc Šuster-Osreček in Franc Jazbinšek-Zelč. Dosegli smo dosti uspehov in dobili povabila na različne prireditve po Sloveniji in tujini. Nazadnje smo igrali na Bledu, kjer je naša najbolj prestižna prireditev na področju narodne glasbe. Ime Šentjurja se v povezavi s Šentjurskimi muzikanti uporablja povsod.

Toda Šentjurski muzikanti niso tvoja edina zaposlitev.

Ne. Marsikdo me vpraša, kje sploh igram, ker se na televiziji predvajajo glasbeni spoti in oddaje, ki so bile posnete že pred leti. Poudariti moram, da je moja glavna glasbena zasedba Štajer Express, zelo rad sodelujem s Šentjurskimi muzikanti, z ansamblom Celjski instrumentalni kvintet pa delujemo v glavnem samo še studijsko. Trenutno pripravljamo še zadnjo zgoščenko, ki bi jo radi izdali ob letošnji 35. letnici, s čimer se bo zaokrožilo obdobje delovanja Celjskega instrumentalnega kvinteta. Skupaj namreč ne nastopamo več.

Beno z ansamblom Štajer Ekspres

Morda bi povedal nekaj več besed o vaši skupini Štajer Express.

Vzporedno z ljudsko glasbo sva z Dušanom Štarkljem, s katerim že precej dolgo igra skupaj (Celjski instr. kvintet, Bohorč s prijatelji), ustanovila Štajer Express, ki deluje tri leta. Sprva smo bili trio, skupaj s harmonikašem Petrom Jagodičem, lansko leto pa je prišlo do spremembe v zasedbi. Jagodiča je nadomestil Viki Ašič ml., ki je pred tem uspešno delal na področju narodne glasbe pri nas in v tujini. Kot pevka se nam je pridružila prav tako znana domačinka, Polona Podovac. S to skupino ogromno nastopamo in trenutno smo v fazi izdelave svojega lastnega projekta, kasete in zgoščenke, ki nastaja v studiu Zlati zvoki pri producentu g. Igorju Podpečanu.

Ali pišete vso glasbo in besedila sami?

Glasbo za zadnji projekt smo večinoma naredili sami. Večji del glasbe je prispeval Ašič ml., pri besedilih pa nam pomagajo Ivan Sivec, Vera Šolinc in drugi znani tekstopisci.

Se pri nas lahko preživljaš izključno z glasbo?

Imel sem priložnost, da bi se kot glasbenik profesionalno ukvarjal z glasbo, ampak to pomeni mesečno najmanj štirinajstdnevno odsotnost od doma in družine. Možnost sem namreč imel, da bi igral v Avstriji pri znanem ansamblu, toda mislim, da se pri nas samo z

glasbo težko preživim. Večina poklicnih glasbenikov se ukvarja še s poučevanjem mladih talentov ali pa iščejo še kak drug vir dohodkov. Tudi sam sem zaposlen, saj delam kot potnik za tuje podjetje, kolikor pa mi dopušča čas, poučujem mlade igranja na kitaro.

Kakšno je v našem kraju z zanimanjem za glasbo?

Zelo sem vesel, da se na področju glasbe v Šentjurju zadeve odvijajo v pozitivni smeri. Dovolj je mladih talentov, ki dosegajo vidne uspehe in prav bi bilo, da bi jih šentjurski kulturniki še bolj vzpodbujali in podpirali, da bi le-ti ostali doma, v Šentjurju, se tu razvijali, in da ne bi "pobegnili" v tujino.

Si morda v družini še koga "okužil" z glasbo?

Pravzaprav so vsi navdušeni nad njo. Hči Tina je končala nižjo glasbeno šolo za klavir in tudi namerava nadaljevati študij v glasbeni smeri, prav tako obiskuje glasbeno šolo sin Primož in se uči igrati kitaro.

V svoji glasbeni karieri si pogosto igral v tujini in pri nas. Prav gotovo se spominjaš kakšne manjše "nezgodice", ki se ti je pripetila na katerem izmed nastopov.

(smeje) Pred sedmimi leti smo igrali na Alpskem večeru na Bledu s Celjskim instrumentalnim kvintetom in nastopali smo v narodnih nošah. Toda, ko smo se pripeljali na Bled, sem ugotovil, da sem pozabil doma škornje. Tako sem si moral za nastop škornje sposoditi od enega drugega muzikanta, a so mi bili tri številke preveliki. Vendar to ni bil problem. Ob zaključku bi morali vsi muzikantje na oder, jaz pa sem moral dogajanje opazovati za odrom, saj sem moral škornje vrniti. Mojo odsotnost so opazili nekateri prijatelji iz Šentjurja, ki so prireditev gledali po televiziji in temu pripetljaju smo se še dolgo smejali.

Za konec me zanimajo še načrti s Štajer Expressom.

Dogovarjamo se s podjetjem Kompas, da bi igrali na njihovih prireditvah, ki jih organizirajo v sklopu turističnih izletov. Nameravamo se udeležiti festivala v Italiji, Števerian 2000. Želimo doseči čim večjo kvaliteto in želimo navezati stike z izseljenci v tujini, poleg tega pa se bomo z veseljem udeležili vseh prireditev, kamor nas bodo povabili.

Maša Kladnik

Josip Ipavec, skladatelj, ki ga je potrebno na novo odkriti

V knjižnici Šentjur je pred nekaj dnevi že tretjič gostoval dr. Igor Grdina, ki je tokrat predstavil zbornik z naslovom Josip Ipavec in njegov čas, ki je nedavno izšel pri založbi ZRC in je celovita analiza Ipavčevega življenja in dela.

Z uvodnimi besedami je občinstvo nagovoril dr. Vojislav Likar, vodja založništva, ki je na kratko predstavil zbornik kot rezultat mednarodnega simpozija, ki je potekal aprila 1998. Pobudo zanj je dal dr. Igor Grdina, kateremu gre pripisati tudi glavne zasluge in zahvale za izid skromne in na oko privlačne knjižice.

Besedo je nato prevzel dr. Grdina, ki je zbornik podrobneje predstavil z vsemi prispevki in njihovimi avtorji. Prispevki si sledijo po ličnem zaporedju. Najprej je predstavljeno obdobje, v katerem je Josip Ipavec deloval, nadaljuje se z njegovo zanimivo biografijo, ki jo je zapisal sam dr. Grdina, nato se bralec seznani z muzikološkim ustvarjanjem Ipavca (opere, balet, samospevi), na koncu pa se zaključuje s predstavitvijo njegove zdravniške prakse. Knjiga obsega okoli 150 strani in je opremljena z ilustracijami, faksimili rokopisov in eno samo sliko Josipa Ipavca v zdravniški suknji, ki dosedaj še ni bila objavljena. Knjiga je izšla v nakladi 350 izvodov, se dobro prodaja in je po besedah dr. Grdine že požela odlične kritike predvsem izven naših meja.

Za televizijsko predvajanje pripravljajo posnetke opere Princeza Vrtoglavka. Dramaturg predstavitve je Pavle Mihelčič, naš najuglednejši glasbeni kritik, ki je tudi dirigent, v zborniku pa sodeluje s svojim prispevkom, kjer iz glasbenega in dramaturškega stališča analizira Ipavčevo delo. Posnetki operete bodo na ogled nekje proti izteku leta, trenutno pa je še nekaj problemov glede avtorskih pravic.

Direktorica knjižnice in hkrati organizatorica literarnega večera Tatjana Cmok je bila zelo vesela tolikšne udeležbe in ponosna, da v knjižnici gostujejo vedno bolj znana imena. Med drugim se je zahvalila tudi medijem, ki zvesto spremljamo dogodke in nas obenem že povabila na predstavitev nove knjige dr. Igorja Grdine, ki bo najbrž jeseni, v mesecu oktobru. Seveda pa bo med tem še dosti drugih prireditev v prostorih knjižnice Šentjur.

M. K.

Vabilo na razstavo

V "Stari občini" razstavlja Peter Petrovič iz Slovenj Gradca. Na ogled je 12 akvarelov krajin in tihožitij. V njegovih delih je zaznati vpliv tako imenovane Zavolovškove velenjske šole. Peter Petrovič je sodeloval na številnih samostojnih in skupinskih razstavah doma in v tujini in velja za enega najbolj prepoznavnih slikarjev avtodidaktov pri nas.

Na otvoritvi sta bila prisotna tudi velenjski župan Srečko Meh in Jurij Malovrh, nekajletni slikarjev poslanski kolega.

Razstava bo na ogled do 15. junija-

A.K.

Letos Domen

Planinski gasilci se že pridno pripravljajo na svojo tradicionalno ljudsko gledališko predstavo na prostem. Pod vodstvom režiserja Ferda Žagarja pridno vadi okrog 30 igralcev, ki se bodo občinstvu predstavili na prizorišču na Planinskem gradu, predvidoma že prvi vikend v mesecu juliju.

Gasilci so dramatiziranega Jurčičevega Domna uspešno igrali že pred 7 leti, takrat še na dvorišču pred Tajfunom, zdaj pa so se odločili, da ga postavijo na oder na Planinskem gradu.

Jurjevanje: Revija pevskih zborov

Deseto jurjevanjsko druženje šentjurskih pevcev se je zgodilo na predvečer državnega praznika dneva uporov. Naštel sem kar 264 pevcev (če ne odštejem nekaj nepogrešljivih glasov, ki so se na odru pojavili dvakrat, v dveh zborih), ki so peli v devetih zborih in 3 pevskih skupinah. Ker ta pevski nastop ni predstavljal le pregleda letošnje domače pevske ustvarjalnosti, temveč je imel tudi določeno stopnjo tekmovalnosti, saj naj bi najboljši šli na regijsko revijo, ki bo v Celju, sem pričakoval določeno rangiranje po kvaliteti, a tako daleč ni šlo. Predstavniki Sklada RS za ljubiteljske kulturne dejavnosti iz Ljubljane Mitja Gobec, ki je selektor za vso regijo in je do sedaj poslušal in ocenil preko 100 zborov, je sicer imel po nastopu napovedan obetaven pogovor z vodji zborov in sem pričakoval, da bom iz njegovih ust slišal kaj več o kvaliteti šentjurskega petja, a se ni zgodilo nič otipljivega. Gostobesedno je hvalil mladost šentjurskih pevcev, njihove samozvestne rutinirane nastope, posebej je imenoval tri ali štiri pesmi, ki jih je tokrat prvič slišal, vrednostnim ocenam pa se je izognil. Tako res ne vem, ali je z našim petjem res tako zadovoljen, kot je samozvestno leporečil, ali pa sploh ni zadovoljen. Torej mi preostane le, da podam svoje laične vtise z revije.

Najprej splošni vtisi. Vsak zbor oziroma skupina je nastopila s po tremi pesmimi, kar je na koncu prineslo skoraj 3 ure programa, kar je za povprečnega poslušalca verjetno malo predolgo. Napovedovalka Janja Tanjšek, ki je name na koncertu Ipavcev napravila zelo dober vtis, je tokrat delovala sicer še bolj profesionalno dovršeno, toda vsebinsko borno in preveč formalno. Povezovalni vložki Boštjana in Nine iz ponkovške gledališke skupine so sicer imeli dober namen popestriti pevski nastop s predstavitvijo jurjevskega dogajanja iz vse Slovenije, a so se izrodili. Nina je še nekako zvozila, Boštjan pa svojega razmeroma razvlečenega teksta ni uspel niti dovolj kulturno prebrati. Še sedaj si nisem na jasnem, ali je bil simbolični boj na odru med vojščakom Jurijem (Boštjanom z gasilsko čelado in bršljanom okrog nje) in zmajem, kajpada za devico Nino, parodija ali komedija.

Da ne bo spet zamere, se bom pri ocenjevanju pevskih nastopov zledeval pri mojstru Gobcu.

Mešani pevski zbor iz Šentvida je bil razred zase. Menim, da je nedvomno najboljši šentjurski pevski zbor. Kaj so njegove odlike, ne bi znal povedati, vem le, da ga je užitek poslušati. Še večje presenečenje je bil nastop noneta "Grič" iz Dobja. Pa ne le zame, temveč tudi za vse poslušalce, ki so nastop te pevske skupine, tokrat so bili na reviji prvič, nagradili z najdaljšim aplavzom večera. Solistka Rajhova je vsaj po moji oceni naša pevka št. 1. Prijeten mladostni nastop je imela pevska skupina "Sonce" s Ponikve, ki poskuša na nekoliko drugačen način afirmirati ponkovsko petje. Šentjurski "Ipavci" so bili na običajni ravni. Kljub svojim znanim slabostim (starost zbora, solisti...) še vedno spadajo v vrh šentjurskega petja. Nekoliko so me razočarali Drameljčani, ki jih je Gobec sicer pohvalil zaradi njihove izvirnosti, meni pa so se takrat zdeli manj prepričljivi kot običajno. O kvaliteti našega ženskega pevskega ustvarjanja bi zelo težko kaj rekel. V načelu se mi zdi manj atraktivno kot so nastopi mešanih ali moških zborov. Če bi vendarle primerjal nastope Slivničank, Drameljčank in Šentjurčank, bi tokrat več pohvale namenil Šentjurčankam. Nastopi okteta iz Dolge gore so morda izvirni in pomembni zaradi ohranjanja narodnega melosa, toda praviloma niso zabavni. Tudi ta nastop je bil te vrste. Moški pevski zbor s Planine, ki ga sicer vodi isti pevovodja kot Šentvidčane, nima tiste moči kot konkurenti iz sosednje vasi. Mešani komorni pevski zbor s Ponikve je glasovno šibek, toda voljo imajo in tudi to veliko pomeni.

Kaj spremeniti?

O strokovnih, primerjanih, spodbujevalnih in še ne vem kakšnih visokih ciljih te revije si ne drznem soditi. O tem naj pišejo pristojni za kulturo na Občini oziroma profesionalka Koleševa. Kot poslušalec s polovičnim posluhom bi si pa želel, da bi me pevci skušali zabavati in razveseliti. Ne verjamem, da naše zborovsko petje ne premore tudi kaj bolj radostnega, optimističnega kot nam praviloma ponujajo naši pevci.

F.K.

Aleš Nežmah: dnevnik

4/5-2000 (četrtek)

Zjutraj ob 6.00. Še vedno mi zvoni v glavi od jurjevanja, prvega maja in ne vem od česa še. Sicer pa, kako naj bi praznoval prihod pomladi in praznik dela brez alkoholnih substanc. Seveda je vse skupaj za srečo, za tople dneve in nove delovne zmage.

Prvi trenutek se še ogledalo ustraši, vendar je počasi vedno bolj zadovoljno in potem v službo. Glede službe moram reči, da rad delam to, kar pač počnem na Elektro Celju d.d. Ponavadi pravim, da sem birokrat in najbrž ni daleč od resnice. Med malico imam toliko časa, da se grem pogovoriti v "MCC Celje" (Mladinski center Celje) glede otvoritve razstave, katero bom jutri postavil, še toliko časa imam, da si grem kupit dve tubi oljne barve za boljše počutje. Vedno se dobro počutim, če grem kupovat barvo, veliko barve. Najbrž izgledam prav otročje, ko to počnem ...

Nato do treh opravi gor "birokratskih" poslov in potem v svet slik, v svet barve, raziskovanja, eksperimenta, nenavadnih oblik, odkrivanja, v moj svet. Temu, kar slikam v zadnjem ciklusu, pravijo abstraktni ekspresionizem in ki ga je gospa mag. umetnostne zgodovine Ivanka Zajc Cizej, ki je otvarjala mojo razstavo v stari občini v Šentjurju, označila kot nekaj, kar nima nobene zveze z realnim svetom in popolnoma se strinjam z njo. Realizma imam vsak dan preko glave in če bi ga še slikal, kaj mi še potem ostane.

5/5-2000 (petek)

Popoldne postavljam razstavo v MCC-ju Celje. Otvoritev razstave ob 19.00 - obiskovalcev se kar tare, razen tistih sedem, ki so prišli na otvoritev razstave. Vendar nisem razočaran. Izkušnja več. Glede obiskovalcev, ki hodijo na predstave v moji režiji, me je zadnjič vprašal nekdo, če opažam, da jih obiskujejo v večjem številu "female" predstavnice. Vendar do sedaj nisem imel časa, da bi razmišljal o teh stvareh. Če pa je kje vzrok, da je temu res tako, je ta v tem, da verjetno občutijo tople barve, svetlobo in nežnost, formo in kompozicijo, kar se odseva v mojih slikah, pa tudi v mojih pesmih, če jih ne prebereš med polčasom na WC-ju. A ja, glede števila še to, sedem je pravljično število, ali ne?

Po razstavi še na pivo ali vino, kar pač kdo pije, jaz osebno imam rad oboje in potem adijo petek, dovolj je bilo za danes.

6/5-2000 (sobota)

Sobotno jutro je čas za principe. Tu imam v mislih sobotno prilogo dela in kolumno Marka Crnkoviča "principi". Všeč mi je njegov slog pisanja in njegov pogled na stvari z drugega zornega kota. Sicer je pa celotna priloga zanimiva in lahko prebereš prav neverjetne stvari. Glavni pa še vedno ostajajo principi, prav tako kot v našem vsakdanjiku, včasih bolj, včasih manj.

V ateljeju imam pripravljenih nekaj osnutkov za slike, ki jih moram dokončati. In včasih, ko takole razmišljam o naslednjih potezah, kompoziciji, formah oz. o tem kaj še manjka sliki (tu moram poudariti, da lahko en poteg čopiča naredi sliko ali pa jo popolnoma uniči; "skrivnost velikega so majhne stvari", ki jih pa vidiš-občutiš ali pa ne. Te stvari so ti dane in se

jih ne da naučiti), se spomnim na mojega velikega učitelja slikarstva slikarja Goce Kalajdziskega. Ponosen sem na to, da me je učil, da mi je zaupal tiste slikarske "finte", ki jih mojstri tako ljubosumno čuvajo zase. Ni mi bilo vedno lahko, ko me je karal, vendar mi je hotel samo dobro. Ko me je gledal, kako slikam, vsaj v začetku je bilo tako, je bil njegov največkrat izrečen stavek "pa ne tako", nikoli ga ne bom pozabil. Tukaj izkoriščam priložnost, da še enkrat povem "mojster, hvala ti". Še to bi rad dodal, da si želim, da enkrat skupaj narediva razstavo.

Zdaj lahko grem dalje slikat. Sliko imam v glavi. Zadovoljen sem in srečen, ko je končana in da mi je dano, da lahko to počnem.

Žalostna novica dneva je, da je umrl slikar Lojze Spacal. Poznal sem ga samo iz medijev, pa me je kljub temu novica prizadela. Ali pa me je prizadelo to, da se v glavnem ne zavedam, da jezdec s koso ves čas dirja sem in tja in da me je z vsakim dnem manj in se obnašam kot da tega sploh ni. Da se ne zavedam svoje ničevosti z imenom homo sapiens ali pa neandertalec, bel ali črn, rdeč ali rumen, saj je tako ali tako na koncu vseeno.

7/5-2000 (nedelja)

Nedelje niti maram, niti je ne maram. Je pač dan, ki pride in gre. Celo nedeljo ne počnem popolnoma nič. Za takšno lenarjenje bi lahko dobil priznanje, če že ne medaljo. Še na Resevno se mi ne gre, čeprav sem skoraj vsak dan tam zgoraj. Dan pa je tako čudovit, da me je kar sram. Trenutno berem knjigo z naslovom igrača bogov - Rudolf Hagelstange in v njej

najdem zanimivo misel o orlu, dveh orlih, treh orlih in o letenju. Dialog pa gre nekako takole:

"Rad bi bil orel. Zakaj?"

Da bi lahko letel.

Rad bi bil dva orla. Zakaj?

Da bi lahko letel sam za seboj.

Rad bi bil trije orli. Zakaj?

Da bi lahko gledal, kako letam sam za seboj".

Všeč so mi prismuknjeno inteligentne stvari, in vsaka čast pisatelju, da se je spomnil tega. Pa nedelja le ni šla čisto v prazno.

8/5-2000 (ponedeljek)

Slikam in poslušam radio. Tema je politično prepričanje, ali ga imaš ali ne, ni pomembno... V bistvu me te stvari ne zanimajo, pa vendar!

Ni mi pa vseeno, da me imajo za nevedneža ali še slabše tepca, ker mi monument Matjaževe cerkve na Cittadeli vzame dih, jaz ubošček (če lahko uporabim ta izraz) pa se naj bi tako počutil, kot sem napisal na začetku odstavka zaradi tega, ker naj ne bi živel po njihovih postavah. Sigurno je še kje kakšna lepša cerkev, kako bi se moral šele potem počutiti?

Prav tako mi ni vseeno, da smo Slovenci med narodi EU najmanj priljubljeni. Saj je vseeno. Vem samo to, da tega nisem naredil jaz. Zaradi takšnih in podobnih stvari bom šel na volitve.

Sicer pa ni vse tako črno belo, saj imamo nogometaše na evropskem prvenstvu.

9/5-2000 (torek)

Preseneti me klic. Kliče me novinarka Mojca Očko, da bi me rada na kratko predstavila v reviji Glamour. Kratak intervju narediva kar po telefonu, potem še pošljem nekaj slik na uredništvo... Bomo videli, kaj bo nastalo iz tega.

10/5-2000 (sreda)

Osrednji kulturni dogodek v Šentjurju na ta dan je otvoritev razstave v razstavnem prostoru stara občina slikarja Petra Petroviča, ki živi in dela v Slovenj Gradcu. S svojimi akvareli in osebno predstavitvijo v obliki dialoga, ki ga je vodila Anita Koleča, je slikar z besedo predstavil razstavljen dela ter delčke svojega življenja in delovanja na slikarskem področju. Nisem kritik, da bi ocenjeval slike, lahko pa napišem, da sem njegove slike videl ali še boljše občutil kot lahko poletno vreme, ko se dobro počutiš in postaneš vesel, da se zjutraj zbudiš in ne rabiš nič več.

Na koncu dnevnika je ponavadi na vrsti cik-cak ali epp, pri meni pa se bo dnevnik končal z verzom nove pesmi "Odsevi"

Umijem si obraz v zvonovih

Ki zvonijo zvečer

Pošljem ti poljub

Ki se odseva v šipi

Kjer gledam mesto in sebe

Skril bom sonce za hip

Da lahko spravim zvonjenje in odsev v žep

Še nasmeh kapljic na tvojem licu

In noč je pobarvala okna.

Zlatoporočenca sta se spoznala na "pustnšanku"

Nežika in Franko Leskovšek sta skupaj že 50 let. Njun srečni dan se je zgodil 4. februarja leta 1950. Še na poročni dan sta imela veliko dela, zato sta dopoldne na kmetiji opravila vse potrebno, potem pa se sta se s pričami in svati "sprehnila" do cerkve. Kot sama pravita, je bilo pravo poročno slavlje šele zdaj - 50 let pozneje, ko so jima ga omogočili njuni otroci.

Življenje pred petdesetimi leti je bilo težko, tega se še kako dobro spominja vsak, ki je doživel drugo svetovno vojno in čas po njej. Pa se teh časov Nežika in Franko spominjata tudi s svetle plati. "Saj so bili 'pustnšanki', veselice, druženja, kjer smo se vaški fantje in dekleta zbirali. Tam sva se spoznala tudi midva. Še zdaj se spomnim, kako lepo je znal Franko igrati na harmoniko, jaz pa obupno plesati," v smehu pripoveduje zgovornejša 73-letna Nežika in nadaljuje: "Ko so fantje na vasi zavriskali, smo se dekleta kar ozirala, če je med njimi tudi moj..."

Leta 1942 je moral Franko v nemško vojsko, a kot pravita, hvalabogu, da sta stike lahko obdržala preko pisma. Ko se je Franko vrnil, sta "šmirala" še naprej, ker pa je to že dolgo trajalo, sta se leta 1950 vzela. "Kar povej," jo prekine 79-letni Franko, "da sva se že predolgo gledala in se dobivala. Ker pa včasih tako ni šlo, saj so si ljudje prehitro začeli brusiti jezike, sva se vzela." Franko se je preselil iz Voduc na kmetijo Mastnakovih, k Pungartovim, kot se kmetiji po domače reče, na vrh Slivnice. Ker je bil Nežikin

oče slivniški župan, ga veliko ni bilo doma, bili pa so njeni bratje in sestre. To je pomenilo še toliko več dela, sploh ko se jima je v drugem letu zakona rodil prvi otrok Branko.

Zakon jima je podaril še tri otroke, Draga, Zinko in Vlada. Vlado je izgubil mlado življenje v prometni nesreči. "Nobena ujma ni tako huda kot to, da izgubiš otroka," se spominjata in orosijo se jima oči.

Oma in opek, kot ju kliče 7 vnukov in najbrž ju bo tako tudi osmi, ki je že na poti, sedaj že deset let uživata zaslužen "penzijo". Srečna

sta, ko vidita, da še lahko pomagata "ta mladim". Luščita fižol, okopljeta čebulček, Nežika pomije posodo... "Domači" vnuki Miran, Tomi, Marko se radi oglasijo v zgornjih prostorih, kjer po svoje gospodinjita. Najbrž pa ni dobro, če ju zmotijo pri gledanju telenovel na POP-tv, te spremljata redno in Nežika potoži, da Franka zmanjka že včasih kar med gledanjem, in da jo je bilo strah, kako bo prestal praznovanje. Pa ni bilo problema, celo zaplesala sta in nikamor se jima ni mudilo. Pravita, da sta bila presrečna. S ponosom pokazeta darila in vse čestitke. Sestavili so jima pesmi, najbolj pa sta bila vesela slike, na kateri sta v les vžgani njuni domačiji, ki ju je njuna ljubezen združila za toliko časa. Hvaležna sta tudi župniku, predstavnikom KS in RK, ki so se nanju spomnili že februarja.

Ker so Leskovškovi in Mastnakovi trdna rodova, njuna zlata poroka je bila namreč že šesta v njunem bližnjem sorodstvu, si lahko Nežika in Franko obetata biserno poroko in še več. Ljubezen je, zdravje pa tako izvira in nje.

Nina Gradič

Glasbena šola "Skladatelj Ivanc" Šentjur bo vpisovala otroke v glasbeno pripravljavnico in glasbeno malo šolo za šolsko leto 2000/2001 od 29. maja do 2. junija med 7. in 16. uro.

Obvestila matične službe

Poročili so se

Marjan Zrimšek iz Paridola in Marica Majerič iz Poljčan; Branko Vodišek in Danica Lorenčak iz Celja; Silvo Hliš iz Štor in Simona Uršič s Kamenega; Mario Kukovič iz Šentjurja in Petra Kuzman iz Drešnje vasi; Igor Artiček iz Grobelc in Marija Gračner z Brda.

Umrli so

Alojzija Golež (62) iz Podgaja, Martin Košak (91) s Ponikve, Angela Kramperšek (94) iz Bukovja, Anton Kolar (80) iz Šentjurja

Prireditveni abonma 2000

V petek, 26. maja ob 20. uri, bo v dvorani KD Šentjur naslednja predstava in sicer komedija "Mož, ki si ne upa" v izvedbi Amaterskega gledališča Vrba iz Vrbja pri Žalcu.

MALI OGLASI

Na Rifniku prodam manjšo domačijo s skednjem in 65 ari zemlje.
Telefon: 041 653 296

Takoj oddam poslovni prostor, dve pisarni, v središču Šentjurja.
Telefon: 041 759 816

Jani Planko o športu, glasbi in še čem

Jani je varovanec Varstveno delavnega centra Šentjur. Mlad fant sredi dvajsetih, ki pa ga telesna hiba in težave z vidom niti slučajno ne pripravijo do tega, da bi se odpoval svojih vedrosti, odprtosti in radovednosti.

Vsak mesec prebiram Šentjurske novice in reči moram, da so mi všeč. A lahko bi mi bile še bolj, pa s to politiko res pretiravate. Z njo sem dokončno skregan. O padcih takšnih in drugačnih vlad sploh ne govorim, ker je vse skupaj itak eno samo nakladanje. Če bomo hoteli živeti srečno, se bomo morali za to pobrigati sami.

Pa dovolj o tem. Pisati sem hotel o športu. Na šentjurskem koncu smo imeli košarkarje, ki jim preboj na vrh še ni uspel. A jubilejno leto 2000 je bilo zanje usodno. Umešali so se v močno juho, ki jo proizvaja Kolinska. Upam si trditi, da bodo v boju trdi nasprotniki, ki ne bodo že vnaprej mahali z belo zastavo. Res pa je, da je vsak začetek težak in zato tako igralcem kot trenerju želim, da jih morebitni porazi ne bi preveč potolkli. Po drugi strani pa gre, dragi Šentjurčani, še za eno stvar. Promocijo našega kraja. Prepolne dvorane na vsaki tekmi, zagrizen boj s klubi s Celjskega, da o Krki in Olimpiji sploh ne izglubljam besed.

Predstaviti pa sem vam želim Specialno Olimpiado Slovenije - SOS. Že pet let se je udeležujem in z vstopom v Varstveno delovni center sem postal redni član. Vsak, kdor zmore svojo disciplino, dobi medaljo. Moja pričakovanja ne letajo pod nebo, vendar zna naš trener gospod Žvižej za vsakega posameznika izbrati tako disciplino, kjer se lahko kar najbolje dokažemo. Uspehi ne izostanejo in vedno se bom spominjal osebnih in skupnih dosežkov ter medalj s tekmovanjem v Velenju in Mariboru.

Imam pa eno skromno željo. Sem velik ljubitelj košarke in verjetno iz našega centra nisem edini. Ali obstaja, vsaj za tekme v domači dvorani, možnost sezone karte za nekoliko drugačne od vas, ki ste na srečo zdravi?

Moja druga velika ljubezen je glasba. Začetek sega v moja ljubljanska leta, kjer so v zboru pogruntali, da menda nimam posluha. Čez štiri leta pa me je odkrila gospa Natalija, mentorica glasbenih krožkov. Izkazalo se je, da tako brez posluha spet nisem. Zataknilo pa se je pri izbiri instrumenta. Klavir ni zame. Težko ga je stlačiti v nahrbtnik, pa še preveč tipk za tako malo prstov. Kitara in harmonika mi ne gresta na roko, ker sem levičar. Potem sem odkril melodiko. To je instrument s tipkami, v katerega se piha. Na svojem prvem nastopu sem zaigral Avsenikovo Na Robleku. Ne bi se rad hvalil, ampak od takrat gre moja glasbena kariera samo še navzgor.

Pred petimi leti sem se pridružil slepim tabornikom in začel prepevati. Zdaj pa sem odkril mlado skupino, ki jim pravijo kar gajski Veseljaki. Vodi jih Matjaž Vodišek. Igrajo še Žekarjev Stanči, Koželjev poba in še en fant, katerega ime, naj mi oprusti, mi je žal ušlo. Da so vsi odlični glasbeniki in da se dekleta kar grebejo za njihovo pozornost, mi menda ni treba posebej poudarjati. V Dobju smo nastopili na dobrodelnem koncertu za prijateljico Anjo in na praznik materinskega dne. Če vas ni bilo zraven, naj povem, da je bilo doživetje čudovito.

Sicer pa vam želim, da bi bil vsak vaš dan takšen.

Saška

S policijske postaje

Bolj ko narašča vročina, manj dela imajo policisti. Pa Šentjurske novice tudi, kajti tudi na policijskem področju nam je "Šentjurčan" skočil v zelje.

Kaznivih dejanj je bilo sicer kar 40 (v prejšnjem obdobju 23), toda je šlo več ali manj le za kurje tatove, ki si ne zaslužijo posebne medijske pozornosti. Tudi kršitve JRM so v upadu, prav tako pa tudi prometne nezgode in kršitve CPP. Nadzor šoferskega uživanja v žlahtni kapljici (70 alkohotestov) je pokazal, da Šentjurčani tudi piti več ne znamo. 16 "pozitivcev" pa so policisti le nabrali.

Majska alko rekorderja sta rezultatsko skromnejša in ne bosta posegla po najvišjih mestih na naši lestvici. Bogdan K. iz Dolge gore, ki se vozi tudi brez voznškega dovoljenja, bo z 2,7 promili kar razveseljiva stranka pri sodniku za prekrške. Adolf Š. iz Lok pri Planini pa je z 2,3 promili že kar dober med motoristi.

Drameljčani se ne dajo

Da tudi mlajša drameljska generacija ni od muh, je tik pred prvim majem dokazal 24-letni Boris L. iz Svetelke. Ker je res nemogoče, da bi mu oče odredil, kdaj se lahko vozi z avtom, ali se celo vtikal v njegovo ljubezensko življenje, je zadevo vzel dobesedno v roke. Toda zelo je bil razočaran, ker ga tudi policisti niso prav razumeli in so ga vklenjenega kot kriminalca odpeljali v "hladilnik".

Kršenje človekovih pravic v Slivnici

"Žrtev" je bil stari znanec, 37-letni Jožef M. Ob 8. uri zvečer, 11. maja, je nujno potreboval prevoz do Slivnice, zato si je na bencinski črpalki v Šentjurju "sposodil" moped od Aleša S. Tako je še pravočasno prispel do Lesjakove gostilne v Slivnici, kjer pa mu je njegova prijateljica očitno tako težila, da jo je bil prisiljen zapreti v bližnjo lopo. Tako sproščen je odšel domov, vzel traktor in je z njim odstranjeval odvečna cvetlična korita. Ker je pri tem izkazal kar preveč vneme, so ga policisti spakirali direktno v Vojnik, kjer pa mu očitno ni bilo všeč, kajti že naslednje jutro je imel striptiz na UE, kjer je kot pošten državljan pridobil potni list. To ga je spet malce zrevoltiralo, pa se je skušal umiriti najprej pri sosedu, nato še doma, nazadnje pa je mimogrede poškodoval še dva policista. Končal je začasno v "hladilniku".

Sponzor naj bi bilo tudi Ministrstvo za promet

Tik pred 1. majem si je znani šentjurski podjetnik Damir L. s Proseniškega omislil terensko dirko "Raly Popaj", katere sponzor naj bi bilo celo Ministrstvo za promet, kot je pisalo na plakatih. Policisti so zlahka ugotovili, da Damir ni

imel niti prijavljene prireditve, kaj šele kaj več. Zaradi tega prekrška ga bo v kratkem sprejel sodnik za prekrške, zaradi kaznivega dejanja ogrožanja okolja pa celo sodišče.

Na Zahod kar peš

Pohod treh Romunov proti obljubljenim deželam Zahodne Evrope, na pot so se podali kar peš po železniški progi, se je končal kar v bližini Vrbnega. Šentjurskim policistom so se zasmilili v dno duše, zato so jim podarili avtomobilski prevoz. Smer poti pa so nekoliko spremenili in ta se je končala na Madžarski meji.

F.K.

"DIRKAČI" POZOR!

Policisti vam ponujajo kontrolo hitrosti vaših bolidov. Na šentjurskih cestah bo 23. maja popoldne in 26. maja dopoldne na delu radar, od 29. maja pa do 6. junija pa vam bo na razpolago laser. Cena merjenja bo odvisna od vaše hitrosti!

Seznam knjižničnih novosti za maj

FILOZOFIJA

Jenny Randles: Življenje po smrti
Michael Domyko Rowland: Popolna sreča; naj bo vaše življenje resnično izpopolnjeno

Malcolm Stern: Ljubezen je pogum; oživljanje čarobnosti življenja v dvoje

ŽENSKO GIBANJE

Sveilana Slapšak: Ženske ikone 20. stoletja

RASTLINSTVO

Jean-Denis Godet: Domača drevesa in grmi

SPLOŠNI ROMANI

Neil Jordan: Sončni vzhod z morsko pošastjo

Limo Jose Lezama: Paradiso

Viktor Pelevin: Omon Ra

Dove Palzer: Mož po imenu Dove; pripoved o zmagi in odpuščanju

Salman Rushdie: Mavrov poslednji vzdih

Ernesto Sabato: Predor

KULTURNA ZGODOVINA

Sarah Kochau: Izrael, sijaj Svete dežele
Živeti v Celju: Katalog stalne razstave

MLADINSKO LEPOSLOVJE

Eric Hill: Pikijeve najljubše besede

Muriel Mandell: Mladi vremenoslovec

Vitan Mal: Školjka Svetega Sebastijana

James Oliver Curwood: Bari Kazanov sin
Anne Finne: Dojenčki iz moke

Yves Pingully: Striptiz naše razredničarke, Duhovi na delu, Timijeve podvodne dogodbine

L.H.

zdravstveni nasveti

Hepatitis B

Hepatitis je splošni pojem za vnetje jeter, hepatitis B pa je eden izmed virusnih hepatitisov. Več kot 5 % ljudi je kronično okuženih z virusom hepatitisa B. Virus povzroča akutni in kronični hepatitis, lahko pa tudi cirozo in karcinom jeter, najdemo ga v krvi, semenski tekočini, vaginalni sluzi in slini pri ljudeh z akutno okužbo in pri nosilcih virusa. Prenaša se s spolnimi odnosi ali preko ostrih predmetov (igle, britvice ipd), na katerih je okužena kri. Okužena mati lahko prenese virus hepatitisa B na otroka pred in med porodom ali po njem. Po okužbi lahko zbolimo z gripi podobno boleznijo. Pojavijo se bolezenski znaki kot so: vročina, rumena obarvanost kože, temen urin in bolečina pod desnim rebrenim lokom. Največkrat po okužbi nimamo bolezenskih znakov, kar pa še ne pomeni, da nismo kužni.

Kako se lahko zaščitimo? Učinkovito in varno cepivo proti hepatitisu B poznamo od leta 1982. Od leta 1998 je v Sloveniji uvedeno sistematično cepljenje otrok proti hepatitisu B v prvih razredih osnovnih šol, že dalj časa cepijo zdravstvene delavce in druge, ki jih hepatitis B najbolj ogroža, priporočajo pa ga tudi vsem drugim.

Za zaščito pred virusom hepatitisa B so potrebni trije odmerki cepiva: drugi odmerek 4 do 10 tednov po prvem, tretji pa čez približno pol leta. Cepivo je zelo varno, nenevarni stranski učinki pa so redki. Cepite se lahko v Šolski ambulantni v Šentjurju ali pa na Zavodu za zdravstveno varstvo v Celju, Ipavčeva 18, tel. 425 10, kjer boste dobili tudi druge informacije. **Goran Šiljeg, dr. med.**

Kuharski kotiček

Kaj kuhati poleti

Kmalu bomo z vrta lahko prinesli še kaj več kot le solato, tako bomo dobili tudi več odgovorov na večno vprašanje "Kaj naj skuham?"

Ko smo se pred leti vrnili domov po malo daljši odsotnosti, nas je pričakal bujen vrt. Vsega je bilo toliko, da res nisem vedela, kje naj začnem. Odločila sem se za "od vsakega malo".

Zelenjavna juha

Uporabimo zelenjavo, ki nam je pri roki oziroma tisto, ki jo imamo radi. Uporabimo lahko grah, korenje, fižol, zelje, ohrovt, cvetačo...

Na maščobi prepražimo žlico seseskljane čebule. Ko zarumeni, dodajamo na kocke ali rezance narezano zelenjavo. Najprej damo korenje, korenino petršilja in malo prepražimo, nato še postopoma drugo zelenjavo, lovorjev list, nazadnje pa na kocke narezan krompir. Zalijemo z vodo in posolimo. Juho zgomotimo s podmetom iz žlice moke in vode. Lahko jo tudi popopravimo.

Enolončnica

Iz juhe lahko zelo hitro naredimo tudi okusno enolončnico. Vzamemo več vseh sestavin, da bo jed bolj gosta, dodamo piščančji hrbet. Ko je ta skuhan, meso oberemo, ga na drobno zrežemo in damo nazaj v juho. Da bo jed še okusnejša, vanjo zakuhamo žlico riža ali različne cmočke.

Sadni zavitek

Kmalu bo dovolj domačih češenj, višenj, ribeza, jagod in drugega sadja, iz katerih lahko napravimo dobre zavitke. Koščičasto sadje vedno izkoščičimo.

Listnato testo razvaljamo čim bolj na tanko, nato ga ob robu obložimo s sadjem. Na maslu ali margarinu prepražimo žlico drobtin in jih porazdelimo po sadju. Sadje odvisno od kislosti in naravne sladkosti še posladkamo, potrosimo z zmletim cimetom, vaniljevim sladkorjem, dodamo kislo smetano, lahko tudi zmlete orehe. Testo zvijemo in položimo v pekač. Pečen zavitek potrosimo s sladkorjem.

Če delamo zavitek iz listastega testa, pekača ne namažemo z maščobo, ampak ga le oplaknemo z mrzlo vodo. Še bolj enostavna je uporaba PEKI papirja. **C.H.**

Čudež življenja (2)

Zgodba neke nosečnosti

Noseča sem. Mamica bom. Težko bi opisala vse občutke, ki so me v tem trenutku preplavljali. Ko si nekaj tako močno želiš in toliko časa, tisti trenutek sreče in navdušenja kar malce zamuja za izpolnjeno željo. Je zdaj pravi čas? Sem dovolj zrela in odgovorna? Kaj pa služba in izpiti, ki me še čakajo? Kaj pa, če ni res in nisem pravilno izvedla testa? Kdaj se je pravzaprav zgodilo? Približno tri tedne nazaj...nedelja je bila. Rahel nasmeh se zbudi v mojem srcu ob spominu na njegov objem: ko bi vedel?! Saj res, Blaž še sploh ne ve, da bo ati! Ha! Kako se bodočemu očku pove, da bo čez devet mesecev v njegovi bližini kričalo bitje s polovico njegovih kromosomov? "Blaž, noseča sem!" Ne, preveč patetično. "Blaž, ati boš". To je že v vsakem drugem filmu. Groza, mislim, da me bo moja domišljija pustila na cedilu. Ah, bom že, ko pride trenutek. Kaj pa, če ne bo vesel? Saj načrtovala tegale otročička ravno nisva. Trenutno niti ne živiva skupaj. Bo to kaj spremenilo med nama? Kako bodo sprejeli novico doma? Trije tedni...sem mogoče jemala kakšna zdravila, ki bi lahko otroku škodila? Kaj hudiča sem jedla? Bo vse v redu? Imam že kaj večji trebuh? Nič mi ni slabo. Razen če šteje neznosna utrujenost, ko se po napornem dnevu zvalim na posteljo. Sem zdaj kaj bolj utrujena? Bo fantek ali punčka? Kako pa naj mu ali ji bo ime?

Strah, veselje, neskončna vprašanja in čudna zmedenost so me nazadnje pregnali v knjižnico. Naložila sem si cel kup knjig o nosečnosti in začela brati: Približno ob koncu tretjega tedna se oplojeno jajčece ugnezdi v mehki, odebeljeni maternični steni. Trenutno se torej razvija posteljica in popkovnica. Najbrž bi bilo dobro poklicati svojo ginekologinjo. Zavrtela sem številko in tokrat prvič na glas izrekla čarobne besede: "Noseča sem. Rada bi se naročila za pregled." Uau, noseča sem! Saj to je pravzaprav čudovito!! Začela sem se smejati na ves glas in hitro zavrtela še Blažovo številko. Bil je vesel, ko je slišal moj glas obarvan s smehom: "Zakaj si tako dobre volje?" "Ker te imam rada. Kdaj prideš k meni?" Po telefonu mu pa že ne bom izdala tako lepe novice. Kar nekako me je bilo strah, da bodo tiste neskončne žice požrle čar tega trenutka. Pa tudi tako zelo sem si želela prebrati tiste prve občutke v njegovih očeh. In do tedaj je bilo tistih nekaj celic v mojem trebuhu samo mojih, čisto majcenih in čisto mojih. Smešen, a slahek občutek.

No, in potem je bil kar naenkrat pri meni. Ležala sva na postelji, srce sem čutila čisto v grlu. V želodcu sem imela tisti znani tesnobni občutek, ki te ponavadi zvije, ko si noro zaljubljen in prvič poljubiš njegove ustne. Če mu ne bom hitro povedala, me bo razneslo. Kot da bi vedel, da bom povedala nekaj pomembnega, je bil čisto tiho in čakal. Še enkrat sem na debelo pogoltnila slino in z napol tresočim glasom izdala: "Ati boš!" Auč, pa ravno tako bedasto tega nisem hotela povedati. Njegova reakcija pa me je še bolj vrgla iz tira. "Ja, kdo pa pravi, da bom res jaz?!" Oba sva se začela smejati kot neumna, se objela in kar malce lažje sem zadihala: "Ti si nemogoč!". Dan je kar prehitro minil in noč še hitreje. Nepojmljivo lepo mi je bilo vsakič, ko je z roko pobožal moj trebušček ali pa uho prislonil nanj, kot da se bo od tam zaslišalo: "Hojla, mami in ati!" Vseeno je bilo med nama še toliko neizrečenega, veliko stvari se bo zdaj spremenilo in vsak zase sva se morala odločiti, kaj si želiva in kaj ne. Vse, o čemer sva se prej mirne duše lahko prepirala - kdo bo pomival posodo, če bova živela skupaj; bova sploh živela skupaj; se bova poročila; kdo bo menjaval pleničke - je zdaj kar naenkrat postalo resničnost. Nisem si želela, da bi bil otrok prisila za kakršnokoli odločitev in to sem tudi povedala. Mislim, da je moralo biti tudi njega malce strah. Pravzaprav sva oba potrebovala čas, da se čisto navadiva na tole novičko.

Vendar, če povem čisto po resnici, sem bila do takrat že nepopravljivo in noro srečna. Mamica bom. Mamica! Kako hecna beseda, če jo uporabim v zvezi z menoj. V meni je drobceno, majhno bitjece. Samo moje...in Blažovo. Najino!

(se nadaljuje)
Miša

Verjeti, verovati – če sploh...

Če bi bilo tole vprašanje nagradno, kaj bi odgovorili? Bi v duhu nedavno minulih praznikov (cerkvenih) dahnil to, kar mrmrate pri vsaki nedeljski maši, ne da bi se čisto zavedali, kaj je pravzaprav že bistvo tistih besed: "Verujem... v Jezusa Kristusa, edinorojenega sina božjega,... ki je tretji dan od mrtvih vstal po pričevanju pisma in šel v nebesa, sedi na desnici očetovi, ..." Ja, to, pa še zapeli ste kakšno radostno, kot je: "Jezus naš je vstal od smrti, razveseli se kristjan, ...". Potem ste šli domov in se najedli šunke; to je po tistem, ko ste dvakrat v istem dnevu pričali, da verujete v Jezusovo vstajenje. Vse bi bilo lepo in prav, če ne bi raziskave jasno pokazale, da se sicer precej Slovencev izreka za pripadnike rimokatoliške vere (po SJM kar okrog tri četrtine), medtem pa jih v vstajenje veruje le četrtnina (!?). Ali je to mogoče? Da smo celo pod evropskim povprečjem?

Vera skupine Judov v vstajenje človeka, ki se je imel za božjega sina, judovskega kralja, živel kontinuirano revolucionarno in nekonformno ter bil glasen kritik elite in duhovščine, ta vera v Jezusovo odrešitev vseh grehov človeštva je sama osnova krščanske religije; njen smisel, njen vodilni motiv. In Slovenci ne verujemo! Pomislite, "bratje in sestre v Kristusu" (kar mimogrede ni Jezusov priimek, ampak pomeni mesijo), če ne verjamete v Njegovo vstajenje, kaj potem predvidevate, da se bo po smrti zgodilo z Vami? Božja kazen, nagrada, sodba... Zveni znano? Včasih so duhovniki grmeli iz prižnice o peklenskem ognju in mukah, kjer bo "jok, stok in škripanje z zobmi", kar so še posebej radi obljubljali nevernikom in krivovercem. Nekateri to z veliko vnemo počno še sedaj, vendar Vas to ne gane pretirano. Bolj Vas zanimajo tostranske materialne dobrine in ugodje, čeprav dvomim, da boste skozi nebeška vrata mimo sv. Petra pretihotapili kakšno bajto ali BMW. Torej ste katastrofalni verniki. Vstajenje da ali ne, nihče se ne potrudi razmisliti o simboliki tragične smrti moža, ki je govoril o milosti, ljubezni, ponižnosti in zmrtnosti.

Uboge pare smo Slovenci, prav zares. Večno zaslužjeni in zaslepljeni s kakšno ideologijo, smileč se sami sebi smo prenašali ponižanja in bremena in skozi stoletja to lepo integrirali v nacionalni karakter. Ničesar se v teh stoletjih, razen lastnega svetobolja, nismo znali oprijeti. Protestantska kapitalistična etika s filozofijo o vnaprejšnji izbranosti zveličanih je povzročila skokovit gospodarski razvoj v mnogih deželah, kajti vsak protestant je verjel, da s svojo mravljnično pridnostjo lahko dokaže prav svojo izbranost. S to miselnostjo smo opravili v 16. stoletju, čeprav se je Trubar precej vneto trudil. Oklenili smo se katoliškega cesarja in nekako pririnjili do Jugoslavije, kjer smo lepo število let vztrajali v več njenih različicah. Dvajset let je minilo od smrti človeka, ki je poskušal z novo vizijo in kateremu ste tudi Vi prepevali pesmice, precej podobne, kot jih zdaj Jezusu. Morda ste jih prepevali kar obema, po načelu "vsakomur svoje". Da ne bi bilo kje zamere. Vsekakor je bilo ob grobu pred dvajsetimi leti veliko več objokanih obrazov, kot pred dvema tisočletjema, čeprav je zadnje čase slišati, da je bila vse skupaj farsa in da so bile solze samo del načrtovanega spektakla. Pa vendar se takrat v nekaj JE verjelo.

In v kaj sploh še verjamemo zadnje čase? Trenutno gojimo kult EU, vendar vprašanje, kako bo, ko bomo nenadoma ugotovili, da se tudi tam ne cedita ne mleko in ne med. Kaj bo sledilo za tem? Ah, stara zgodba; telenovele, alkohol in samomori - in apatija do nadaljnjega.

a.polonija

Študentska kronika

DOBILI STE

Kresovanje smo izkoristili za izdatno bratenje s planinskimi mladinskimi življem, saj smo izvedli pravo mobilizacijo.

app75.3230Šentjur
skm.sentjur@kiss.uni-lj.si
www.myfreehost.com/skms
@klubska.vitrina

Klumpovci so kresovanju zopet vrnilo ime in ni vrag, da se ne bomo še kdaj skupaj gredli ob hlodovini.

Praznik dela smo obeležili s pohodom na Resevno, iz načrta poti pa je izpadel Rifnik, ki se nam je nenadoma zdel previsok.

Dan zmage je bil tudi dan za študentsko tržnico v Ljubljani, kjer smo ponujali dobrote domovine šentjurske. Za to priložnost smo posneli tudi priložnostni kratki video film "Pain In The Ass Eliminator" oz. Odstranjevalec ritobolje, ki je verjetno prva tovrstna šentjursko-šentjurska produkcija v zgodovini, saj so bili vsi člani ekipe domačini (podrobnosti v posebnem članku).

Ponosni smo, da so med našimi člani tudi ljubitelji odrskih desk. Tako sta dva izmed njih 12. maja zaigrala pred šentjurskimi abonenti, drugi pa so pri predstavi "Kje je Jezus?" nesebično pomagali kot statisti ali kot gledalci s spontanimi aplavzi.

13. maja smo s tretjimi športnimi igrami izvedli naš največji in najdražji projekt. Nekaj čez 100 aktivnih udeležencev pa je poskrbelo, da je tega dne šentjurski športni park vrel od življenja. Vsem, ki ste bili tisto soboto z nami, pa kličemo, na svidenje ob letu osorej (veliko več v posebnem članku)!

Rezultati naše škvadre za mali nogomet so letos tako dobri, da bi bilo zahtevati še kakšno točko ali dve več pravi greh.

Tekstovno in slikovno gradivo na naši domači strani je dopolnjeno z nekaterimi preteklimi dogodki. Obiščite www.myfreehost.com/skms/!

PRIČAKUJTE

Naše glasilo Moč inteligence, epizoda sedma, je že na poti v tiskarno, kmalu pa tudi v vaših rokah! Če hočete prejeti svoj izvod, nam posredujte vaš naslov ali pa čekirajte v knjižnici.

24. junija zvečer ste vsi vabljeni na Rifnik, kjer bomo ob praznovanju dneva državnosti Sloveniji zaželeli vse najboljše za njen deveti rojstni dan. Ognjemet, kres in grenka kapljica bodo ob glasbeni kulisi tudi tam.

Vsem šolarjem želimo čimveč "zaokroževanja navzgor", maturantom zagotavljamo, da še ni konec sveta, študentje pa bomo skozi izpitne roke uničevali svojo prebavo in živčne končiče.

Aja, slovenske tekme na EP v fuzbalu se gledajo in navijajo v Prostoru. Zbiranje: 10 minut pred začetkom.

br

Šentjurski seksološki priročnik

En Francoz sprašuje drugega: "Ali veš kakšna je razlika med lizanjem ženske in lizanjem limone?"

Drugi odgovori: "Ne vem, še nisem lizal limone...."

KUNILINKCIJA (3)

Lekcija prva

Zapomnite si, fantje in dekleta, punca vas bo zaradi kunilinkcije veliko bolj spoštovala, enostavno zato, ker je v povprečju zelo malo oseb, ki to počnejo. Ko si ženska enkrat najde nekoga, ki zna dobro lizati, je našla pravi zaklad, ki ga ne bo spustila tako zlahka, saj se zaveda, da je njen partner eden izmed redkih. Lahko se celo zgodi, da tega ne bo povedala niti svoji naj-naj-naj-najboljši prijateljici iz strahu, da ji ga ne prevzame, saj bi se njegova "slava" v trenutku razširila do horizonta in naprej. Torej, zapomnite si: vsi fantje znajo fukat, dobro ali slabo, ampak najslabši porivač na svetu, ki zna dobro lizati, bo pri dekletih neprimerno bolj priljubljen kot najboljši porivač na svetu.

Lekcija druga

Večina žensk je, kar se tiče samokritičnosti njihovih teles, zelo sramežljivih. Četudi vam uspe zlesti v posteljo z najlepšo žensko na svetu, jo bo skrbelo, ali se vam njeno telo zdi lepo. Povejte ji, da je čudovito, povejte ji, kateri del vam je najbolj všeč, povejte ji vse, tako si boste pridobili njeno zaupanje, in dovolila vam bo, da se spustite med njene noge. Ko vam to enkrat uspe, se ustavite in pogledajte, kaj se vam ponuja. Čudovita je, mar ne? Nič ne naredi ženske bolj unikatne kot njena muca. Muce so od ženske do ženske zelo različne. So različnih velikosti, barv in oblik. Nekatere so sramežljive in zavihnjene navznoter kot rjuha na postelji, nekatere gledajo iz sramnih dlak kot polž iz solate, sprašujoč se, češ kaj boš pa zdaj, ko si me našel, naredil z mano? Nekatere imajo velike, voljne ustne, ki vas z veseljem pozdravijo, ko se enkrat dokopate do njih, nekatere so popolnoma pokopane pod sramnimi dlakami, spet druge pa pokrite z nežnim svetlim, skoraj prozornim krznom. Cenite te lastnosti vaše ženske in ji povejte, kaj jo naredi tako posebno.

Lekcija tretja

Ženske so v postelji veliko bolj govorno razvite kot moški. Med ljubljenjem jim je všeč, da jim govorite stvari, ki jih rade slišijo. Tako se hitreje sprostiti, zatoj veseskozi, ko ji s prsti božate hribček in muco, šepetajte lepe stvari.

Lekcija glavna

Nagledali ste se vrat raja. Norite, strast valovi skozi vas kot srednje velik tsunami, naenkrat čutite, kako si jo želite v ustih, naenkrat začutite, kako se vam sline začnejo cediti, kot če bi sedeli za mizo, ki se ječi pod težo najfinjših jedi, kar si jih lahko zamislite. Ne zdržite več, zato morate napasti.... Toda!

Ravno to je najbolj pogosta napaka. Na muco ne smete navaliti kot bik na vrata ali gasilec na požar. Na začetku je ponavadi ščegetavček preveč občutljiv za direktno stimulacijo, zatoj se ga izogibajte. Ližite okrog njega, vzburiš ščegetavčkovo kapico, igrate se z notranjimi ustnicami, pokrijte notranje stene stegen z nežnimi poljubi in podobno, ter predvsem POSLUŠAJTE in OPAZUJTE - ženska vam bo ali z glasovi ali s tresljaji telesa (ali pa kar oboje) dala nedvoumno vedeti, koliko je ura. Morda si želi, da bi vaše roke segle više in se poigrale z njenimi prsmi, morda želi, da bi s prsti razprli njene sramne ustnice, da bi jezik imel boljši dostop do vulve, morda v sebi želi čutiti dva prsta.

Luzerji, ki hočejo imeti algoritem izpisan po korakih, naj poskusijo naslednje:

Kadarkoli se dotikate vagine s prsti, se prej prepričajte, da so prsti vlažni. To storite tako, da jih obližete vi ali ona, ali jih navlažite z njenimi sokovi, ki se nabirajo znotraj vulve. To morate pod nujno storiti takrat, kadar se dotikate ščegetavčka, saj je le-ta izjemno občutljiv. Če je prst suh, se bo drgnil ob njega in to žensko zelo boli. Toda na začetku se dotikanje ščegetavčka tako ali tako ne spodobi, na to boste morali počakati do zadostne stopnje njene vzbujenosti, saj je prej ščegetavček preveč občutljiv in nežen za neposreden dotik.

V nasprotju z moškimi imajo ženske rade, da jim nagajate in jih dražite. Kot sem že omenil, je ena izmed občutljivejših točk ženske notranja stran njenih stegen. Ližite jih, poljublajte jih, z vrhom jezika narišite gradbeni načrt kipa svobode, če je treba. Nevarno se približajte muc, potem pa spet odplavajte stran. Naj si vas želi na muc, naj vas pričakuje, naj vas tja povabi.

mf

Lucijina zgodba o zarečenem kruhu

Pa tako sem bila vznemirjena ob "Šentjurčanu" in tako prepričana vase! Ampak, saj veste tisto o zarečenem kruhu. In sem lepo prišla nazaj k svojemu "bivšemu" uredniku, se posula s pepelom in mu obljubila večno zvestobo. "Prav, pa piši. Ampak odslej v vsako številko in brez oddiha", je bil značilno redkobeseden, skoraj grozeč. "Zlasti opiši, kako se te nogirali", je vztrajal. Bom seveda bom, to bi tako ali tako slej ko prej morala izblebetati, zaradi svojega dušnega miru.

Torej bilo je takole. Najprej sem stopila k urednici Marjani. "Kako si rekla, Lucija? Da takšna piščeta tudi pišejo? A tista iz Šentjurskih novic? Eh, punči, ne vem, če bo kaj. Malo zelena se mi zdiš. Morda bi bilo prav, če bi prej še prebrala kakšno knjigo. Pa si menda ja ne domišljaš, da kdo bere tvoje zatežene čustvene izlive. Sicer pa stopi do Josipa. Pri nas je on gazda." Komaj sem se prerinila mimo nje skozi vrata, pa ne le zaradi mojega v trenutku neznosno podaljšanega nosu. "Le kaj se gre ta baba", mi je siknilo skozi možgane. Ampak za dober namen človek vse potrpi.

Gospod Josip ni kdor si bodi. Na vratih svoje pisarne v stari občini, kjer je v starih časih razsipaval svojo prijaznost gospod Urbanček iz Dramelj, ima sicer razločno napisano, da je on LPC in da ima celo delovni čas, ampak je vedno hudo zaposlen, kajpada na terenu, zato se mi je sreča nasmehnila šele pri četrtem poskusu. "Oh, da, seveda zanimivo. Se bomo zmenili", je bil prijazen kot zadnji lunin krajec. "Bom vprašal v Konjice, ti pa stopi k Juriju. Kolikor sem bral, si njegova oziroma naša, ampak za vsak slučaj".

"Ne, gospoda župana ni, podžupan je v Beli gori, direktorica pa pazi otroka. Ta ponedeljek štirinajst dni bo morda župan tukaj, a je že zaseden", mi je v eni sapi razložila tajnica, ki ni bila nič podobna tajnicam iz stripov, in je hkrati pomenljivo pogledala proti vratom. Samo zaradi še daljšega nosa sem se obračala tako počasi, da sem vmes še lahko izjcljala, da sem Lucija, da me pošilja Josip, pa kako rada bi o županu lepo pisala v "Šentjurčanu" in tako naprej. "Bom povedala", je ustavila mojo reko besed in se spet filozofsko zazrla v priprta vrata.

Tako, to je vse. Zdaj sem pa na čakanju. Uredniku sem sicer povedala nekoliko modificirano varianto te zgodbe, razumljivo, zaradi kot solza čistih moralno - poslovnih namenov, ampak vam lahko povem po pravici. Sicer pa sem že toliko stara, da vem, da ne gre loputati z nobenimi vrati. Če pa mislijo pri "Šentjurčanu" s svojo ordnungo čisto resno, moram biti pa še trikrat bolj previdna; morda mi bodo ŠN prišle še prav.

Mi je pa zadnjič zavrela kri, ko sem dobila v roke naš skupni ljudsko - krščanski časopis Vir - Slovenske brazde, ki mu sicer verjamem sleherni črko. Le kaj se grejo ti ljudje? Seveda smo najbolj varčna občina v državi, saj za občinsko upravo porabimo komaj dobro četrtno od tistega, kar sami spravimo skupaj za proračun, kar je sicer malenkost več kot so nam z desetino in tlako jemali grofje, ampak od njih nismo imeli nič, Jurij pa nam v treh letih ni prihranil le 50 milijonov SIT, ampak jih še krepko več prinesel iz Ljubljane v svoji skromni poslanski kuverti, kar njegova družina prav gotovo vse pokuri v domači trgovini, kjer je "vse dobro in poceni", torej doma. Če upoštevamo, da s svojim odpovedovanjem daje kruh (in še kakšen kos mesa zraven!) tudi podžupanovi familiji, potem nam šele stopi pred oči vsa veličina njegove varčnosti. Da sploh ne govorim o komunalnem inšpektorju, ki ga spet iz še večje varčnosti ne vzame v službo. Si predstavljate stroške, ko bi se le - ta vozil od enega do drugega kupa smeti, od enega narobe parkiranega avtomobila do drugega, pisal zapisnike, prijave, kazni..., poleg tega pa še vznemirjal delovne občane. Grozni bi bili. Jaz se malo bojim, da bo Jurij še zmanjšal število uradnikov na Občini, na primer podobno, kot je pred leti njegov bivši podžupan Oti z eno genialno potezo, ko je dal prepisati občinske čistilke na Ivakiča, za 15 % znižal število občinskih lačnih ust, dal svojo Majdo in obe tajnici kakšnemu oderuškem računovodskemu servisu, Marjano Zevniku, podžupana h komunalcem ali totengrobarjem, družbenega Edija Pintarju ali pa kar kakšnemu šomašču za helfarja, in tako naprej do zadnje delavske duše na Mestnem trgu. Seveda Jurij tega ne bo storil, kajti nad kom bi potem občani še lahko stresali svojo nejevoljo? Kajpada nad njim, čeprav le tu in tam ob ponedeljkih, a še to bi bilo čisto odveč. In kdo bi ob sončnem vremenu spodbudno pijuckal kavico pred Resevno? Ta imidž splošne sreče in umirjenosti, ki ju lahko daje le proračunsko plačan uradnik, se vedno blagodejno razširja na vse delovne ljudi, kar je

nenadomestljivo za vsako urejeno družbeno skupnost. To naš Jurij predobro ve, očitno pa tega ne vedo tisti pisuni iz Vir - Brazd, pa potem pišejo takšne četrtnesnice. Res sem bila jezna.

Letošnje jurjevanje me je rahlo razočaralo. Sejem je bil sicer krasen, saj človek ni imel kje denarja zapraviti. Edina kratka, a svetla točka je bil spet Jurij, ki je vsem lepo v brk korajžno povedal, da je pred stoletji Šentjur dobil trške pravice, potem pa je, žal, takoj moral domov, kjer se je dal na razpolago svojim zasebnim čistilcem, mi pa smo ostali sami, žalostne sirote, saj nas Janezovo nadžupansko obličje niti pol tako ne razveseljuje kot Jurijeva vedno nasmejana in samozavestna faca. Še najbolj sem bila žalostna, ko je neko nič napisilo zelenega zmaja in ga je potem tajnik Beriša zmagoslavno nosil okoli, kajti to bi moral narediti le Jurij in nihče drug. Takrat sem sicer imela na zelenem nestvoru privid napisa "Šentjurske novice", ampak to zdaj, kot veste, več ne pride v poštev. Veselica pred cerkvijo mi ni ravno najbolj padla, kajti človek tam še grešiti ne more brez slabe vesti. Pa ni bilo škode, saj v tamkajšnji zbirki fosilov ni bilo prave hormonske spodbude, Jurija ni bilo, v neznanu pa je izhlapel tudi njegov nadžupanski nadomestek in samo pravi ljubitelji žlahtne kapljice smo ob fosilno žlahtnih zvokih šentjurskih avsenikov dočakali zahod sonca tam za Rozalijo.

Druga številka Šentjurčana me je tako očarala, da sem pri priči tekla vprašat Josipa, če še misli kaj name. Tako rada bi tam na tretji strani zraven slike urednice Marjane videla tudi svojo fotografijo iz rane mladosti. Še posebej me je očaralo dejstvo, kako vsi anketiranci mislijo točno tako kot jaz, da je Šentjur najlepši in najprijaznejši kraj na zemeljski obli. Zato je tudi povsem normalno, da se s drobnjarskimi posli iz malih oglasov ukvarjajo namesto nas Konjičani, mi pa gremo neomadeževani naravnost v Evropo, kot je rekel direktor naše mesne industrije. In kakšno veselje je gledati mojega sedanjega šefa, ki bi se najraje požrl, ker mu je "Šentjurčan" speljal ker tričetr ogleševalcev. Le naj se človek malo zamisli, morda bo potem tudi do mene in mojih talentov bolj radodaren.

ZLATARSTVO MILAN GAJŠEK

V TRŽNO-PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU

Drofenikova 16, tel.: (03) 5743-727

- * prodaja zlatega nakita
- * izdelava nakita po želji stranke z vgrajenimi dragimi in poldragimi kamni

- * krstna, obhajilna in birmanska darila

- * ekspres izdelava poročnih prstanov

- * prodaja ročnih, stenskih in stoječih ur

- * prodaja japonskih in kitajskih biserov

**VELIKA IZBIRA
KOMPLETOV ZA DARILA
(graviranje brezplačno)**

**za vse kupljene
izdelke brezplačno
graviranje**

Novi modeli ur OCEAN PACIFIK in STORN.

Izredna ponudba zlatega večernega nakita!

Kaj počnejo šentjurski Ljubljanci?

Novi študij: odslej 10 mesecev počitnic!

Letošnja, tretja po vrsti, izvedba študentske tržnice v Ljubljani je študentom in tudi običajni javnosti, na sam dan zmage, ponovno pomenila enega največjih zletov študirajoče populacije. Samo prizorišče se je iz študentskega naselja v Rožni dolini preselilo na stadion ob kopališču Ilirija na robu parka Tivoli. Namen tržnice ni bil samo predstavitev posameznih klubov, ampak so prisotne študentske organizacije lahko med seboj tudi tekmovali. Tako so, podobno kot v preteklosti, izbirali najboljšo stojnico in najlepšo branjevko. Novosti pa sta bili tekmovanja v študentski verziji formule ena in v video projekcijah.

Študentje še vedno jedo in pijejo vse "živo"

Študentski klub mladih Šentjur se je prireditve udeležil drugič. Domačo občino smo promovirali s turistično-propagandnim materialom. Šentjurske firme so nam pomagale, da so obiskovalci spoznali, da imamo pri nas dobra jajca (in to z dvema rumenjakoma!) - Meja, meso, katerega izvor lahko točno določimo - Juri, ko pa se odločimo za nočni obisk lepih deklic, uporabimo najbolj zanesljive lestve - Alpos. Pri tekočih zadevah smo malo pogoljufali, saj smo 10 litrom drameljske kapljice (prispeval jo je Boštjan Golež) dodali še nekajkrat toliko haloške in makedonske. Veselje, da nam je trgovska hiša, kjer je "vse dobro in poceni", naklonila celo škatlo biskvitov, je sprva skazil rok uporabe, ki je sredi marca že potekel, vendar lačni in vsega hudega, v raznih zakotnih menzah, vajeni študentski želočki niso imeli pomislekov. Še posebej zato ne, ker je za takojšnjo notranjo pomiritev poskrbel ljubi domači kruhek iz kmetijske šole in pekarnice Jager.

Šentjurski košček mozaika

Največja atrakcija naše stojnice so bili dvoboji našega klubskega prvaka "4 v vrsto" Sandija Potočnika, ki je obenem tudi predsednik ŠKMŠ, z izzivalci. Med 30 takšnimi ga je le dvema uspelo premagati, žreb pa je "srečnejši" iz Sevnice namenil Alposovo lestev, ki pa jo je neznan ljubitelj plezalnih pripomočkov brez nabe vednosti še pravočasno brezobzirno odstranil.

Nogometno osveščeni branjevcji smo se zelo razveselili obiska Bojana Prašnikarja, ki si je na račun svoje slave zaslužil porcijo šentjurskih "duplih" jajčkov. Ob poskusu preboja mimo naše stojnice je najlepšega med politiki, Boruta Pahorja, velika šentjurska zastava skoraj zasenčila, vendar je nerodno situacijo naš branjevec razrešil tako, da je nad lepotečem držal šentjursko fano.

Drugi naš adut je bila video projekcija, ki smo jo na temo "top šopa" posneli v avtohtonem šentjurskem okolju. S "Pain In The Ass

Eliminatorjem" oz. "odstranjevalcem ritobolje" smo z dobro idejo in zanimivim tekstom ciljali kar najvišje, torej na zmago. A ni šlo... Zahvale za brezplačno snemanje in montažo gredo g. Matjažu Erjavcu.

Brez njih se svet ne vrti

Tržnice se vsako leto udeležijo tudi nekateri župani, ki se na ta način spominjajo svojih študentskih let in preverijo delo bodočih graditeljev svojih občin. Petnajsterica županov je kasneje na odru odgovarjala na različna splošna in preprosta vprašanja. Največje ovacije je doživel župan Destrnika, Franc Puksič, ki ga je odziv publike vzpodbudil, da je izvedel več populističnih prijemov. Na koncu predstave je celo povedal, da bi moralo biti študijsko leto iz 10 mesecev počitnic in dveh študija! Župan Metelkove mesta je bil najkrajši: "Dža rastafaraja!"

Malo kritike

Prireditelji Zveza študentskih klubov Slovenije - ŠKIS so si, kot že v navadi, privoščili nekaj kiksov. Za pravico, da smo sploh lahko postavili stojnico, smo morali krepko plačati, česar pa ob prijavi nihče ni omenjal. Nekateri spolno nepotešeni redarji so kar preveč zavzeto pregledovali študentke. Morda so bile ocenjene kot potencialno rizična skupina obiskovalcev? Zaradi pomanjkanja smetnjakov se je predel ob naši stojnici s pomočjo sosedov spremenil v en sam smetnjak. Približno v fazi popolne "zasmetitve" nas je obiskala "strokovna komisija", ki je ocenjevala stojnice. Takrat pri nas ni bilo več kaj videti, pa tudi pretiravanje pri opisovanju dogajanja nam ni prineslo najvišje uvrstitve. Verjetno so pri drugih klubih imeli še bolj namazane jezike. Zamuda pri izvedbi programa je bila pričakovana, čeprav so se naši rokerji Žurdov svojim 10 minutam slave že vnaprej zahvalili. Neprijeten udarec so bile zasoljene cene jedače in pijače. Ko smo na koncu zgroženo ugotovili, da naša video projekcija ni zmagala in smo ubogo kaseto želeli nazaj, pa so vsi organizatorji izginili v gluho noč.

br

Edini, a najboljši

Mojstri male puščice z Griča

V tekmovalstvu "Medobčinska liga pikado" (MLP) je ekipa Okrepčevalnice Na Griču že četrtič v petih letih nastopanja osvojila naslov prvaka. V konkurenci desetih ekip so bili drugi Virštanjci, tretji pa Sladkogorci.

Zmagovalno ekipo z bližine Ponikve, katere "zavetnik" in sponzor je Franci Golež sestavljajo kapetan Milan Bevc in tekmovalci Toni Cmok, Jože Kadenšek, Bine Babnik ter Damijan Golež. Slednji je bil tudi zmagovalac turnirja posameznikov, ki je potekal po sistemu najvišjega seštevka iz sedmih serij. S tretjim mestom pa se lahko pohvali Bine Babnik.

Leta 1994 ustanovljeno ligaško tekmovalstvo je potekalo po dvokrožnem sistemu, v vsaki ekipi pa morajo sodelovati štirje igralci. Vsak igralec ene ekipe se pomeri z vsakim igralcem druge ekipe, tako da se na vsaki tekmi zvrsti 16 dvobojev. Povprečno srečanje traja približno dve uri in pol.

Pikado je v Sloveniji dokaj dobro organiziran, saj tekmovalja potekajo na državnem nivoju v treh različnih kakovostnih konkurencah. Igralci imajo podobno kot pri tenisu ali šahu izračunane nekakšne koeficiente kakovosti - ratinge. Najmočnejša kluba prihajata iz Velenja (evropski podprvaki) in Šempetra pri Novi Gorici. Na Evropskem nivoju sodimo Slovenci poleg Hrvatov, Avstrijcev in Nemcev v sam vrh.

Družina z Griča je edina članica MLP doma iz šentjurske občine in trenira le v času tekmovalj med novembrom in

marcem, pa še to po potrebi, če forma "pade".

Profesionalni aparati za igranje pikada so kar drag "špas", saj se cene novih gibljejo od 300 tisoč do milijon tolarjev, čemur pa je treba dodati še vzdrževanje in rezervne dele. Najbolj znani proizvajalec puščic za pikado je Harrows iz Anglije, komplet treh puščic z rezervnimi deli pa stane okrog 8000 SIT.

Tekma v MLP pa ima poleg tekmovalne tudi družabno plat, kar ne čudi, saj se vse skupaj odvija v gostilnah. Pričakuje se, da domačin na vsaki tekmi poskrbi za pogostitev, čemur navadno sledi še prijetno druženje.

Po pripovedovanju Damijana Goleža je največja prednost njihove ekipe složnost in psihična stabilnost, ki igra zelo pomembno vlogo. Zanimiva je tradicija, ki jo gojijo, saj se vsako leto na tekmo v skoraj 10 km oddaljeno Šmarje odpravijo kar peš!

Seveda pa imajo gotilniške korenine tega športa tudi nekatere posebnosti, ki jih v drugih disciplinah ne poznajo. Največji "zločin" na tekmi je provociranje nasprotnika, saj je le-to kaznovano z izgubo dvoboja. Obstajajo pa tudi bolj sofisticirani načini obstrukcije, ko npr. natakara slučajno trči v igralca ali pa "skoraj" stopi na pot puščici v letu.

br

Družina z Griča in njihove številne trofeje

Športne igre 2000: še vedno primanjkljaj nežnejšega spola

Ves teden je sonce neusmiljeno pripekalo in vsi smo že bili v pričakovanju nepogrešljivih Športnih iger, potem pa kot nalašč dež v petek zvečer. Začela se so že porajati prva vprašanja, igre-da ali ne? No, na srečo se nas je vreme usmililo, pa tudi igre so dobro uspele.

V soboto zjutraj je dež prenehal, toda igrišča so bila mokra, sonce pa se je skrivalo nekje daleč za oblaki. Organizatorji ŠKMŠ, pod vodstvom Sama Gazvođe in Jureta Godlerja ter drugih stalnih sodelavcev, so že navsezgodaj pljunili v roke in pripravili, napravili in opravili vse potrebno.

Svojo ljubezen do žoge so potrdili vsi prijavljeni tekmovalci, katerih število se je iz minute v minuto povečevalo. Spet so močno prevladovali moški predstavniki. Najbrž ni naključje, da je žoga ženskega spola, kajti opaziti je bilo, da se zelo radi izživljajo nad njo, a brez nje bi bilo njihovo življenje zelo dolgočasno. Okoli desete ure se je zaključil rok prijav. Na spisku so se znašli več ali manj stari znanci športnih iger. Tudi panoge so bile enake kot v prejšnjih dveh izvedbah: tenis, nogomet in košarka. Torej za vsakogar nekaj. Vsega skupaj se je nabralo petnajst košarkarskih ekip, štiri nogometne in dvaindvajset tenisačev.

Pa se je vse skupaj začelo, kljub temu da se zgoraj (na nebu) še ni nič zjasnilo. **Bogdan Rahten** je sproti obveščal o dogajanju s košarkarskega igrišča, kjer so se sočasno začele prve borbe pod severnim in južnim košem. Zadetki, prekrški, zgrešene podaje, jeza, zmage in porazi... Gledali smo dokaj grobo igro. V tekmi Bistro Life proti Drznim in lepim, ki so letos nastopili v drugačni zasedbi, pa se je boj sprevrgel v pravo "mesarsko klanje", da je tekla kri... Na drugi strani sta za atrakcijo pod obročem poskrbeli edini predstavnici nežnejšega spola, **Nadja Ramšak** in **Alenka Potočnik**, ki sta bili del ekipe Noname in sta neusmiljeno pometali z moškimi nasprotniki.

Sonce je bilo še vedno preveč sramežljivo, da bi nam poslalo kak topel pozdrav, zato pa je okoli druge ure padlo nekaj kapljic dežja. Tekmovalci jih najbrž še opazili niso, saj je bilo zanje vreme idealno, malce drugačna pa je bila zgodba za tiste, ki s(m)o bili "priče"

dogajanju ob igrišču. "Prikapljalo" je tudi vedno več gledalcev, med katerimi je bilo nekaj lanskih tekmovalcev, ki so se očitno odločili, da letos zamenjajo vloge. Ob vse večji podpori s strani občinstva, lastni borbenosti, sproščenem vzdušju ob glasbi in kančku sreče, se je do finalnega srečanja uspelo prebiti ekipama Radio Fantasy, ki je v polfinalu gladko premagal Indiano, ter Bistro Life, ki je "sesul" Ta v'lek pir. Le-ti so bili poraženi še enkrat, in sicer jih je premagala mlada ekipa Indiane in si tako priigrala tretje mesto. V velikem finalu sta se tako srečali moštvi Radio Fantasy - vsakoletni gostje iz Celja in Bistro Life, ki je branil naslov lanskeoletnega zmagovalca. Z lovoriko prvaka Športnih iger 2000 so se tokrat "okitili" Celjani, ki so za zmago morali zadeti samo osemkrat, saj jim je uspelo vse koše zadeti iz meta za tri točke. Sijajna zmaga, ni kaj!

Poleg igranja "basketa", so se gledalci lahko pomerili še v metanju trojk, letos brez (pomoči) vetra. Edini, ki mu je mrežico uspelo zatresti dvakrat od treh poskusov, je bil **Janez Poš**, ki je tako prevzel naslov lanskeoletnemu zmagovalcu **Benjaminu Košaku**. Poš je domov odnesel novo preprogo, ki mu jo je podaril Kemoplast in najbrž mu ne bo treba predolgo razmišljati, kje jo bo položil.

V drugi zanimivi igri, ki je še bolj popestrila dogajanje in sprožila val smeha tudi med občinstvom, je bilo metanje prostih metov, toda pozor-tekmovalci so morali imeti zavezane oči. Vsi po vrsti so metali malce preveč levo ali desno od obroča (morda je bilo krivo tudi kakšno pivce preveč), skozi obroč pa je žogo edini spravil **Aco Mavrič**, sicer bolj znan kot ljubitelj nogometne žoge, ki bo lahko novo nagrado uporabil tudi za to, da bo neovirano zapel še kakšno podoknico. Postal je namreč lastnik "alpoške lojtrice", ki je baje vedno priročna.

Vzporedno s košarko so potekali hudi boji še na nogometnem in teniškem igrišču.

Ventilčki, zmagovalci malonogometnega turnirja

Nogometaši so se vztrajno podili za žogo in skušali zabiti čim več golov, na koncu pa so bili najbolj uspešni Ventilčki, z mladim kapetanom **Aleksandrom Reckom** na "čelu". Za vrat so jim dihali Vprašajčki, tretje mesto si je priborila Blagovna, na repu pa je pristala ekipa Pakaj d.o.o.

Na peščenem igrišču so se potili tenisači. **Laura Lajh** se letos ni preizkusila kot tekmovalka, pač pa je prevzela vlogo vodje tekmovalca. Spet je bil opazen primanjkljaj ženske populacije, kajti med dvaindvajsetimi moškimi sta se na igrišču pojavili le dve.

Najuspešnejši tekmovalni par sta "tvorila" **Boštjan Kukovec** in **Janez Arzenšek**, mesto nižje sta se zasedrala lanska zmagovalca **Tadej Kincl** in **Matjaž Slemenšek**, tretja pa sta bila **Lojze Vodeb** in **Sergej Šešerko**.

Vsi tekmovalci so za sodelovanje dobili majico Športnih iger in malico, poskrbljeno pa je bilo tudi za pestro izbiro pijač. Vzdušje je bilo na višku cel dan, kjer se je pilo, zabavalo in metalo na koš. Fantje so imeli popoldan še toliko energije, da so odigrali še "pravo" tekmo Šentjur proti Žalcu, zvečer pa so se "oglasili" še kolegi iz Planine, klumpovci, ki so izzvali ŠKMŠ. Seveda je šlo za prijateljski tekmi, ki sta se tako tudi zaključili - z neodločenim izidom in končali za šankom, kjer še nasprotniki postanejo prijatelji.

Pa so za nami še tretje uspešne Športne igre. Vreme je kljub vsemu zdržalo, organizatorji pa so prireditev, kot vedno odlično izpeljali! Mi pa že sanjamo o naslednji zabavi v okviru ŠKMŠ, toda ... kdaj in kje je že to?

M. K.

Vsi niso bili veseli; zamišljeni Kristjan Košak po porazu v finalu košarke

KK Kemoplast pred podpisom pogodb z novimi igralci

OKREPITVE BOLJ ALI MANJ ZNANE

Kmalu bosta minila dva meseca, odkar so se košarkarji Kemoplasta uvrstili v Ligo Kolinska. Evforija v moštvu se je že umirila. Vodstvo kluba je skupaj z igralci najuspešnejšo sezono v zgodovini kluba še zadnjič proslavilo minuli petek, v gostišču Salobir v Jakobu. Imena treh okrepitev, ki naj bi pomagale Šentjurčanom pri obstanku, so sicer že znana, a jih do podpisa pogodb še ne smemo izdati. Okrepila se naj bi tudi uprava kluba, pri tem pa bo pomagala celo Občina Šentjur, oziroma župan Malovrh.

Klub se je o nadaljnjem sodelovanju dogovoril z vsemi dosedanjimi košarkarji. Vinko Rovšnik, Damjan Novakovič, Igor Zorko in Dejan Tomažin naj bi tako v kratkem podaljšali pogodbe. Svoj odtis na papirju je že pustil tudi trener Igor Pučko, kmalu pa naj bi se mu pridružile še tri okrepitve. Slavko Kotnik in Matjaž Tovornik sta najbrž izven vseh kombinacij, težko pa bo v Šentjurju videti tudi bosanskega reprezentanta Samirja Lerića, ki ima astronomsko ceno. Načeloma so se v klubu že dogovorili s starima znančema iz drugoligaških parketov. Namignemo lahko le, da igrata na poziciji organizatorja igre in krila, ter da sta bila v lansk sezoni najboljši asistent oziroma najboljši strelec in skakalec 1. B SKL. Odprto je še mesto centra, za katerega pa je najresnejši kandidat 205 cm visoki prvotligaški igralec, sicer doma iz sosednjega Šmarja. Orisane osebe naj bi imena dobile že ta teden. V klubu čakajo tudi na odločitev Davorina Škornika, ki končuje z igranjem na kolidžu v Ameriki. Če bi se Hruševčan odločil za vrnitev domov, bi bile centrske pozicije zelo solidno zapolnjene.

Zanimiva je novica, da bo tudi Občina končno začela nekoliko bolj pomagati košarki. Seveda ne s kakšnimi "vesoljskimi" sredstvi, naj bi pa župan Malovrh skušal odpreti mošnjičke nekaterim sponzorjem. Pomoč naj bi Občina izkazala tudi pri urejanju težav okrog dvorane, kjer bo najbrž potrebno zamenjati ali pa v celoti prenoviti semafor. Zaenkrat se skupščina kluba še ne obeta, saj bodo skušali najprej poiskati vse ljudi, ki bi bili pripravljeni pomagati in tudi prevzeti kakšno funkcijo.

Pionirji KK Kemoplast uspešno nastopajo v prvi slovenski pionirski ligi. Zaenkrat so na najboljši poti, da zasedejo tretje mesto in se s tem uvrstijo v nadaljnje tekmovanje. Tam jih najbrž čakajo vrstniki iz Pivovarne Laško, Rogle iz Zreč in Polzele.

Za konec se še poigrajmo s koledarjem. Uradni prestopni rok traja od 27. maja do 5. junija. Žreb prvenstva bo izveden 4. junija, zadnji trening pa naj bi Kemoplast izvedel 10. junija. Sledile bodo slaba dva meseca dolge počitnice, 1. avgusta pa se naj bi začele priprave. Prvi krog Lige Kolinska bo na sporedu 16. septembra. L. H.

Trije krogi do konca 2. SNL

Je obstanek NK Šentjur zagotovljen?

Kljub zelo dobremu začetku in takorekoč zagotovljenem obstanku v ligi je uspelo šentjurskim nogometašem spraviti vse skupaj pod velik vprašaj. Na svoj račun bodo lahko zopet prišli vsi pesimisti in večni kritiki nogometnega kluba, saj so Šentjurčani po neverjetni seriji brez poraza kar trikrat zapored izgubili in tako samega sebe postavili v neugoden položaj. Slišati pa je bilo tudi o nekaterih medsebojnih sporih igralcev, kar gotovo ni v prid našemu drugoligašu.

Po tekmi z Elanom v Šentjurju (1:1) je sledilo gostovanje v štajerski prestolnici pri ekipi Železničarja, ki je mimogrede prava mala kolonija nogometnega kluba Maribor PL. Šentjurčani so s 5:2 zabeležili prvi pomladanski poraz. V naslednjem kolu so prekinili tradicijo neporaženosti na domačem terenu, saj jih je premagala ekipa Aluminija iz Kidričevega z rezultatom 2:1. Šentjurčani so se nato odpravili v Prekmurje, natančneje Lendavo, kjer so oslabiljeni (poškodbe, kartoni) doživeli visok poraz 3:0 proti Nafti. Pravi obliž na rano je bila ponovna osvojitev pokala Medobčinske nogometne zveze Celje, ki so ga naši nogometaši osvojili tretjič v petih letih ter si s tem "za večno" prisvojili pokal. V dobri predstavi z veliko zadetkov so v gosteh z rezultatom 7:4 premagali ekipo Vranskega.

Prejšnjo soboto je v Šentjurju gostovalo trenutno vodeče moštvo druge lige Koper. Nogometaši Šentjurja so prikazali dobro igro in bi lahko z malo več natančnosti pri zaključevanju akcij obdržali vse tri točke. Na koncu so se morali zadovoljiti z eno, saj se je

tekma končala z rezultatom 1:1. Minuli vikend so gostovali v Sežani pri Taboru, kjer so na žalost spet izgubili z 2:0.

Tri kola pred koncem zasedajo Šentjurčani enajsto mesto in imajo pred ekipami za izpad šest točk prednosti.

Kot kaže obstanka vendarle ne bo tako enostavno zagotoviti, kot je izgledalo, saj imajo naši nogometaši do konca prvenstva kar težak razpored. Opaziti je mogoče, da za "navidezno" idealnostjo v klubu tiči tudi marsikaj slabega. S tribun je vidno zelo arogantno obnašanje starejših igralcev do mladih, ki so navadno vsega krivi (nekdo pač mora biti). Govori pa se tudi o neenakem "nagrajevanju" igralcev v primeru zmag, kar pa v zadnjih krogih ne more biti težava.

A pustimo to. Upajmo, da te, recimo majhne slabosti, ne bodo negativno vplivale na igro v zadnjih treh krogih, in da bomo lahko tudi naslednje leto v Šentjurju gledali drugoligaške ekipe.

Luka Žerjav

Športni proračun

Sredstev za šport bi moralo biti več

ŠZ Šentjur in Občina Šentjur sta v sklepni fazi razdeljevanja sredstev med športna društva in klube. ŠZ je svoje že dorekla, zadeva pa je trenutno na Občini. Do konca maja naj bi bilo predvidoma vse rešeno. Tedaj naj bi se tudi izplačale prve akontacije. Letos je za športne dejavnosti namenjenih 13,8 milijona tolarjev, kar je v primerjavi s sosednjimi občinami in po državnih merilih zelo malo.

Na razpis se je prijavilo skoraj 30 društev, ki so v svojih planih skupno navedla potrebo po skoraj 105 milijonih tolarjev. Po besedah predsednika ŠZ Zvoneta Leskovška so bile prijave zelo raznolike: "Nekateri so napisali cele storije in močno pretiravali, drugi pa so bili kar realni. Koristno je, da smo dobili o društvi veliko podatkov, kar nam bo prišlo prav, saj imamo namen kmalu bolj pregledno urediti članstvo."

Prejšnji mesec sprejeti proračun je namenil za športne dejavnosti 13,8 milijona, dodatnih 6 milijonov pa naj bi "požrle" investicije v Športnem parku, kjer naj bi se končno dokončale garderobe in zgornji prostori osrednje stavbe. ŠZ je sredstva razdelila med klube in društva, čakajo pa še na uradni sklep z občine, ki še ni uspela podati svojega mnenja.

Kaj pomeni 13,8 milijona tolarjev za šentjurski šport? Praktično dejstvo je, da je sredstev premalo in da jih je nemogoče razdeliti tako, da bi bili vsi zadovoljni. Naša občina pač ni športno orientirana, a je tudi res, da je mnogo drugih investicij, ki so širšega in primarnjšega pomena kot šport. Toda hvaliti se, da dajemo za šport več kot priporoča država, torej da smo bolj papeški od papeža, je le prepotentno. Celotna sredstva, ki se prištevajo pod postavko šport, znašajo slabih 29 milijonov tolarjev. V tem znesku so vštete dejavnosti mladih (6,5 mio) in vzdrževanje ter garderobe v Športnem parku (skupaj 8,5 mio). Tistega res pravega denarja za šport ostane 13,8 milijona. Investicije in dejavnosti mladih se pač ne morejo uvrščati med šport kot dejavnost. Objekte in pogoje je potrebno zadovoljiti iz drugih postavk, pri tem pa nedvomno ne sme trpeti dejavnost.

Še posebej pereč problem je okrog objektov, ki so občinska last. Toda občina sama ne zna ali pa ne more tržiti zelo solidnih pogojev. Poglejmo samo primer Športnega parka. Kopati se navadno začnemo, ko gre poletje h koncu. Tudi z gostinsko ponudbo se "štrika" že nekaj let, a se še ni našel "strokovnjak", ki bi udaril po mizi. Na športnem področju nujno potrebujemo profesionalno ustanovo, ki bi imela pooblastila občine, da uredi razmere. Za vzgled si lahko vzamemo Slovenske Konjice, ki s svojim zavodom za šport odlično organizirajo in tržijo svoje objekte.

Toda denar bi se dalo nadomestiti tudi s kakšno drugo potezo. V državnih razpisih za področje športa se Šentjur praktično ne pojavlja. Pa bi se dalo iztržiti marsikateri tolar, le kakšen projekt bi morali pripraviti. Naše športnike bi lahko podpirali vsaj moralno, če že nimamo denarja. Toda svetovni podprvak v taekwondoju in prvotligaška košarkarska ekipa si očitno ne zaslužita niti uradnega sprejema v Ipavčevi hiši... Zvone Leskovšek celotno stvar komentira takole: "Razumljivo je, da se investicijski denar ne more prištevati k športnemu, saj je lastnik objektov Občina. Pri nas na žalost stvari okrog lastništva niso urejene, a menda imajo na občini pripravljene rešitve. Nikakor ne moremo trditi, da imamo več denarja, kot ga priporoča država. Sicer pa bi si ŠZ želela podobne organiziranosti, kot je v kulturi, kjer je stvar profesionalno urejena in dobro funkcionira." L. H.

Velik dosežek našega alpinizma

ŠENTJURČANI OSVOJILI LHOTSE

Petek, 19. maj, bo zagotovo datum, ki bo z zlatimi črkami zapisan v zgodovino šentjurskega alpinizma! Tega dne sta pet minut pred pol enajsto dopoldne po srednjeevropskem času na vrh Lhotseja stopila Aco Pepevnik in Milan Romih, kot prva Slovenca v naši samostojni državi. Že čez nekaj ur sta podvig skušala ponoviti Dušan Debelak in Tomaž Žerovnik, a sta morala zaradi hudega mraza odnehati. Vreme jo je zagodlo tudi Viktorju Mlinarju, Boštjanu Jezovšku in Matku Škalameri, ki so se morali obrniti 150m pod vrhom. Odprava Lhotse 2000, katere večji del so predstavljali člani PK Rifnik, je kot prva v samostojni Sloveniji osvojila 8516 metrov visoko goro. Uspeh ima še toliko večjo težo, ker so naši junaki vzpon opravili brez dodatnega kisika.

Začetek maja ni bil najbolj spodbuden za naše alpiniste, saj je bilo vreme zelo slabo in ni dovoljevalo niti misli na uspeh. Sneženje je odpravo kar za nekaj dni prikovalo v bazni tabor. Toda vremena so se šentjurčanom po 10. maju na srečo zjasnila. Začeli so se počasi vzpenjati proti vrhu. V prvi bojni liniji sta bila najizkušenejša himalajca, Aco Pepevnik in Milan Romih. Za njima so se proti vrhu podali še Dušan Debelak, Tomaž Žerovnik, Viktor Mlinar, Boštjan Jezovšek in Matko Škalamera

Čisto zares pa je že šlo prejšnjo sredo. Šerpe so postavile še zadnji tabor T-4 na višini okrog 7900 metrov, kjer sta Aco in Milan tudi prespala. Zdaj sta bila pripravljena za končni obračun z goro! Baznemu taboru sta se javila 200 metrov pod vrhom, kjer sta do kolen gazila

proti vrhu. V petek, nekaj pred polenajsto dopoldne po našem času, pa so se v baznem taboru razveselili glasu Aca Pepevnika: *"Halo, baza! Sprejem? Tukaj Aco. Skupaj z Milanom sva tukaj, dva metra pod vrhom. Vreme je lepo. Malo sva utrujena, sicer pa je počutje v redu. Zdaj bova počasi šla nazaj. Rabila bova štiri do pet ur"*.

Navdušenje v bazi, spremljajoči ekipi v Sloveniji in pri Acovih ter Milanovih najbližjih je bilo seveda veliko. Njun uspeh je fantastičen! Kot prva Slovenca v novem

tisočletju sta stopila na 8516 m visoki goro. Sicer so nekaj dni prej na vrhu že bile tri druge odprave, tako da prva na svetu, kot je bilo sicer načrtovano, nista bila, a to je zdaj najmanj pomembno. Osvojila ste eno najtežjih gor svetovnega alpinizma in to brez pomoči dodatnega kisika. Že nekaj ur za njima sta uspeh poizkušala Dušan Debelak in Tomaž Žerovnik. Po 300 metrih vzpona sta se na višini 8100 metrov morala zaradi hudega mraza obrniti in vrniti v tabor T-2, kjer sta ju počakala Aco in Milan.

Aco in Rudi v taboru

Skupaj so se vrnili v bazni tabor, kjer so seveda takoj bučno proslavili uspeh.

Medtem je skušala na vrh stopiti še tretja skupina, a se vremena ni dalo pretentati. Viktor Mlinar, Boštjan Jezovšek in Matko Škalamera so se zaradi mraza morali obrniti 150m pod vrhom. V tabor T-4 so se vrnili srečno.

Šentjurski alpinisti naj bi se domov vrnili predvidoma 1. ali 2. junija. Brez dvoma si bodo zaslužili velik sprejem, saj so ime našega kraja ponesli na četrto najvišjo točko sveta! Seveda bomo celotno odpravo in vse naše junake podrobno predstavili v ŠN, zaenkrat pa fantom v imenu bralcev iskreno čestitamo!

L. H.

Vrh Lhotseja v soncu čaka na "obiskovalce"

Iz tabora ŽKK Šentjur

Igralke ŽKK Šentjur si bodo v prihodnjih dneh še zadnjič v tej sezoni nadele drese in se predstavile na košarkarskem spektaklu Dnevi košarke v Celju.

Vse skupaj se bo začelo to sredo popoldne pred Intersparom v Celju, kjer bodo vsak dan številna srečanja. Jutri se bodo predstavile pionirske ekipe celjske regije, v četrtek ženske ekipe, v petek pa bo na ogled nekaj atraktivnih tekem med močnejšimi moštvi iz Šentjurja, Polzele, Celja, Laškega in še od kod. Poleg košarkarskih ekip bodo vsak dan nastopale tudi plesne in akrobatske skupine. Prisotni navdušenci se bodo lahko za bogate nagrade pomerili tudi v tekmovanju trojk in metu iz centra igrišča. Prireditve bo popestril še obisk nekaterih reprezentantov in košarkaric Celja, letošnjih državnih prvakinj.

Pri organizaciji te tradicionalne prireditve imata veliko vlogo agencija Studio Trg in ŽKK Šentjur, ki bo na ta račun skušal v svojo blagajno spraviti kaj cekinčkov za naslednjo sezono.

To bo hkrati zaključek letošnje sezone za košarkarice, ki bodo do nadaljnega odložile žoge in v roke vzele knjige ter se namesto na parketu, potile še nekaj tednov v šolskih klopih, potem pa odšle na bolj ali manj zaslužene počitnice. Za nekatere igralke bo to zadnja priložnost, da bodo nastopile za mladinke, kajti v nadaljevanju zaradi starostne omejitve v tej

vrsti ne bodo mogle več tekmovali. Šentjurski klub pa trenutno finančno (še) ni zmožen ustanoviti članske ekipe.

Petra Šafran, Lea Komerički, Polona Šumej, Martina Strniša in Vesna Peršič imajo še nekaj časa, da premislijo, ali se nameravajo s košarko ukvarjati samo še ljubiteljsko ali pa želijo svojo športno pot nadaljevati s prestopom v drug klub, v čemer jih ŽKK Šentjur ne bo oviral. Kot vse kaže bo klub "polovično" zapustila nadarjena Slivničanka Janja Polenšek, ki naj bi zaigrala za članice iz Slovenskih Konjic. Kljub vsemu pa naj bi nastopala tudi še za domače mladinke. O vrnitvi v staro jato pa razmišljata Mojca Rajtmajer in Klara Perčič, ki sta lani prekinili z igranjem.

Ostala dekleta se bodo pod obročje vrnila jeseni, morda pa si bodo kondicijo nabirala že avgusta, v kolikor jim bo klub omogočil (tradicionalne) priprave v Savudriji. V naslednji sezoni bosta ŽKK Šentjur zastopali dve ekipi, pionirska in mladinska, vodila pa ju bosta najverjetneje še naprej trenerja Jani Čede in Bojan Mackošek.

Zvone Leskovšek, podpredsednik kluba, je optimističen tudi glede finančnega stanja v bodoče, saj jim je v zadnjem času športna zveza malce bolj na široko odprla mošnjiček, tako da naj bi se denarne zadeve uredile do jeseni. Prav vsi vemo, da so sanje in cilji brez finančnih sredstev neuresničljivi.

M. K.

Občinska liga malega nogometa v polnem teku

FRIZERJI IN ŠTUDENTI ŠE VEDNO V VODSTVU

Pomladanski del tekmovanja v občinski ligi malega nogometa občine Šentjur se preveša v zaključni del. Vse skupaj poteka brez posebnih problemov. Nekaj tekem je bilo prestavljenih zaradi izpada elektrike in bodo odigrane naknadno.

V prvi ligi sta na vrhu do sedaj neporaženi ekipi Frizerstva Tina in Loka, ki sta tudi glavna kandidata za skupni naslov. Trenutni položaj na lestvici pa kaže na hud boj za tretje

dokaj izenačena, kar kažejo tudi majhne točkovne razlike.

Odigranih je bilo tudi sedem tekem pokalnega tekmovanja, ki se odvija po

Frizerstvo Tina brez težav "frizira" nasprotnike

mesto, saj so ekipe zelo izenačene.

V drugi ligi še naprej vodijo šentjurski študenti, ki so najprijetnejše presenečenje in resno kandidirajo za vstop v prvo ligo. Po pričakovanju sta pri vrhu tudi ekipi Maratonika in Švedov, ki sta favorita za končni naslov. Moštva na sredini lestvice so

sistemu na izpadanje. Posebnih presenečenj ni bilo.

Ivan Jug

Rezultati prvega dela pokalnega tekmovanja, nedelja, 14. 5.:

Kac: Kandy 4:4 (7:6), Šentvid: Ponikva 6:0, Obrtna zbornica: Bio dom 8:0, ŠKMŠ: Juventus 2:4, Gamsi: Švedi 2:4, Maratonik: Sokoli 2:6, Grobelno: Stopče 8:2.

Frizerstvo Tina zmagovalci "Blagovne 2000"

Športno društvo Dole in KMN Makrocom sta zadnji dan maja že osmič organizirala tradicionalni turnir v malem nogometu. Na igrišču ob šoli na Blagovni se je zbralo 19 ekip, med njimi tudi Pelikani iz Celja, ki so nekaj dni prej postali državni prvaki. Številni gledalci so videli lep nogomet. V večernem finalu treh ekip se je najbolj izkazalo moštvo Frizerstva Tina, ki je ugnalo tako gostitelje turnirja Macrocom, kot tudi favorite Pelikane. Turnir so finančno podpri: Trgovina Modea, Picerija Namig, KS Blagovna, Štajerski val, Kea, Minimarketing Oplotnica, Avtošola Pi-bip, Cvetličarna Mateja, Vilkoograd, Žalujka in Grafika Makrocom.

Rezultati in lestvice

I. LIGA

Izidi 8. kroga, sobota 20. 5.:

Slivnica: Dramlje 0:9, Šentvid: Jakob 3:0, Gremlini: Loka 3:7, Vrbica: Obrtna zbornica 2:3, Frizerstvo Tina: KAC 4:0, Makrocom: KMN Ponikva 3:5.

1.	Frizerstvo Tina, Vrbno	8	8	0	0	37-8	24
2.	Loka	8	6	2	0	34-19	20
3.	Šentvid	8	6	0	2	25-13	18
4.	Obrtna zbornica Šentjur	8	4	2	2	29-31	14
5.	Dramlje	7	4	1	2	35-13	13
6.	KMN Ponikva	8	3	4	1	20-17	13
7.	KAC	8	3	1	4	21-25	10
8.	Makrocom, Dole	7	2	1	4	16-19	7
9.	Gremlini, Dobje	8	2	1	5	20-28	7
10.	Jakob	8	2	0	6	11-23	6
11.	Slivnica	8	1	0	7	16-36	3
12.	Vrbica	8	0	0	8	9-41	0

II. LIGA

Izidi 9. kroga, petek 19. 5.:

Tornado: Akse 9:1, Gamsi: Sokoli 2:5, Potepuhi: Stopče 2:1, ŠKMŠ: Bio dom 6:2, Švedi: Kandy 2:4, ŠD Dobrina: Kelti 3:3, Grobelno: Maratonik 3:4.

1.	ŠKMŠ	9	8	0	1	34-13	24
2.	Švedi, Planina	8	7	0	1	31-19	21
3.	Maratonik, Dramlje	8	6	0	2	29-16	18
4.	Bio dom, Žegar	9	6	0	3	33-28	18
5.	Grobelno	9	4	1	4	30-26	13
6.	Stopče	8	4	0	4	19-15	12
7.	Tornado, Nova vas	8	4	0	4	31-31	12
8.	Gamsi, Planina	8	4	0	4	12-24	12
9.	Sokoli, Šentjur	8	3	0	5	25-21	9
10.	Kandy, Dobje	7	3	0	4	17-24	9
11.	ŠD Dobrina	7	2	1	4	16-21	7
12.	Potepuhi, Hruševac	9	2	1	5	18-31	7
13.	Akse, Kalobje	9	2	0	7	27-50	6
14.	Kelti, Pešnica	9	1	1	7	21-34	4

Šentjurski atleti dosegli nekaj dobrih rezultatov

Non šentjurski rekord na 100m Matevža Koleča

V zadnjem mesecu so se šentjurski atleti znova izkazali, saj so zabeležili številne visoke uvrstitve na različnih mitingih po Sloveniji. Člani domačega kluba so se kar nekajkrat povzpeli na stopničke, Martina Ratej pa se je uvrstila v člansko reprezentanco v metu kopja. Po poškodbi se je po dolgem času znova izkazal tudi Matevž Koleča, ki je na mitingu v Slovenski Bistrici 100 metrov pretekel v času novega šentjurskega rekorda, 11,09 sekunde.

21-letni Matevž Koleča je od lanskega avgusta član celjskega atletskega kluba. O razlogih o odhodu iz Šentjurja je brez dlake na jeziku dejal: "Na šentjurskem stadionu so za moje discipline, teke na kratke proge, razmere izredno slabe. Tartana, ki je za nas sprinterje nujen, praktično ni. V Celju je seveda popolnoma drugače. Po pravici povedano pa v Šentjurju tudi nisem več videl prave perspektive in motivacije. S trenerjem Vladom Artnakom glede treningov in moje kariere nisva bila več na istih valovnih dolžinah. V šentjurskem klubu so vsi atleti kot družina, če se ne obnašaš tako kot želi "oče", si kmalu postavljen na stranski tir. Tu je verjetno razlog konca karier številnih šentjurskih atletov."

Koleča je kljub nekaterim zapletom uspel prestopiti v Celje, a se je kmalu poškodoval. Tako do pred kratkim ni nastopal. To pomlad pa je

očitno spet v odlični formi. Šentjurski rekord na 100 m 11,09 sekunde je v slovenskem merilu soliden, vendar v absolutni konkurenci nič posebnega. A Matevž ima večje ambicije: "V Celju sem spoznal čisto nove perspektive atletike. Treniram pod vodstvom profesorja Poljaka, nekdanjega selektorja jugoslovanske atletske reprezentance. Treninki so v primerjavi s Šentjurjem mnogo bolj razgibani in intenzivnejši. Veliko mi kot mentor pomaga eden najboljših slovenskih šprinterjev, Primož Patru. Sem v štafetni članski ekipi na 400 m skupaj z Mirom Kocuvanom, odličnim slovenskim atletom. Tudi moj cilj so rekordi, seveda zaenkrat šentjurski. Čimprej bi se rad na 100 m spustil pod magično mejo 11 sekund. Prvi cilj pa mi je še vedno tek na 400 m, moja paradna disciplina."

L. H.

Urošu Urlebu stopničke odnesel svetovni prvak

Od 12. do 14. maja je v Edinburghu na Škotskem potekalo evropsko prvenstvo v teakwondoju, kamor se je edini iz šentjurskega kluba teakwondoja uvrstil Uroš Urleb. Da se je uvrstil v slovensko reprezentanco, so šteli naslovi državnega prvaka, drugo mesto na odprtem prvenstvu v Bosni ter osvojitev prvega mesta na mednarodnem prvenstvu v Hruševcu.

“Osvojil si nehvaležno 4. mesto. Najbrž si bil razočaran.”

“Pravzaprav ne, saj sem že vnaprej vedel, da bo konkurenca težka. Tega mesta sem vesel, v moji kategoriji nad 80 kilogramov nas je bilo namreč približno 20. Ta kategorija velja tudi za najtežjo, v kilogramih navzgor ni omejitve, kar pomeni, da lahko za nasprotnika dobiš tudi 120-kilogramskega orjaka. Spomnim se, da je bil eden takšen iz Litve. Noge so se mi zašibile, ko sem samo pomislil, da bo moj nasprotnik. Žreb pa je mi je za mojo zadnjo borbo prisodil svetovnega prvaka s Poljske. Po tej borbi se je moj nastop na evropskem prvenstvu tudi zaključil.”

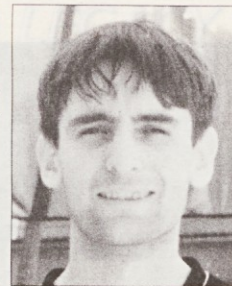
“Je bilo kaj treme, strahu pred “smrtnimi udarci”?”

“Tega, da bi me kdo z udarcem zrušil, me ni več strah, seveda pa za to obstaja možnost. Se je že zgodilo, da so bili udarci smrtni, ampak to moraš kot teakwondojevec vzeti v zakup. Trema je seveda bila, morda tudi zato nisem iz sebe potegnil kar največ.”

“Pa vtisi s Škotske same?”

“Vsem so se nam postavile dlake pokonci, ko smo izstopili iz letala. Kratke majice niso bile dovolj.

Nismo imeli veliko časa, da bi si ogledali Edinburgh. Toliko že, da smo okusili zasoljene cene, sicer pa so bile v petek specialne tehnike, v soboto so bile borbe, v nedeljo borbe za prva mesta, tam smo uspešno navijali za mladince, v ponedeljek pa smo že leteli domov.”

“Načrti za prihodnost?”

Nadaljeval bom s treningi in se naslednje leto potegoval za uvrstitev na svetovnem prvenstvu. Upam, da ne bom imel kakšnih poškodb. Bojim se, da se ne bi zopet pojavile bolečine v hrbtnici, zaradi katerih sem se moral v začetku leta odpovedati že prvenstvu v Mariboru in za nekaj časa prekiniti s treningi. Po zdravljenju se mi je stanje popravilo in trkam, da tako tudi ostane.”

Tudi mi, sicer pa je pri tem športu tako, da se “borci” ustavijo šele pri zares velikih zdravstvenih težavah. Veliki krvavi žulji na podplatih in tudi globoke rane so nemreč preveč običajna stvar, da bi bili vredni prevelikega tarnanja.

N.G.

Atletske novice

Atletinja AK Koval Martina Ratej je kot članica mladinske državne reprezentance sodelovala na atletskem četverboju Hrvaške, Madžarske, Avstrije in Slovenije v Zagrebu in je tudi zmagala v metu kopja.

Tomaž Verbič je v teku na 10 kilometrov v mladinski kategoriji osvojil 3. mesto.

V.A.

LANKO BI BIL RES

Šentjur - najbolj varčna občina v državi

Ta trditev županovega strankarskega časopisa Vir - Slovenske brazde bi utegnila biti še resnična: tisti, ki malo dela, tudi malo porabi.

Zgodovinski ne

Po odločitvi župana Malovrha počastitve desetletnice šentjurske demokracije ne bo. Saj res, zakaj neki bi le bila, ko pa se v bistvu ni nič spremenilo.

Zločin in kazen

Prevorjani ugibajo, zakaj so le oni ostali brez prve reklamne številke “Šentjurčana”. Verjetno za kazen, ker so se prevorski otroci tako prijazno smehljali z naslovnice Šentjurskih novic.

Ni šlo za kazen, temveč za sistem

Agencija EBP je sporočila, da pri aferi “Prevorje brez Šentjurčana” ni šlo za sankcije, temveč zgolj za preventivo: primerjava obeh časopisov zaradi naslovnice ni bila zaželjena.

Kje je devica?

“Šentjurčan”, tokrat na čvrstem finančnem konju, je odločno napadel zmaja “Šentjurske novice”. V slogu legende čakamo, da se prikaže tudi devica, za katero se je pognal v kruti boj. Šele do naslednjega jurjevanja pa se bo tudi videlo, če bo zelena zverina res storila svoj zasluženi konec.

Le kožuh, ali tudi srce?

Predsednik LDS, ki se je do pred nekaj meseci pojavljal v našem časopisu kot trd kritik občinske oblasti, se je prelevil v neverjetno prijaznega kolumnista v občinskem “Šentjurčanu”. Še en dokaz, da ni vse v genih.

Golob v roki ali na strehi?

Združena lista stavi na Goloba, v LDS, ki so bolj praktična stranka, pa le na goloba v roki. Zato zaenkrat še niso zakurili pod ZLSD ponjivo.

Nič več Amsterdam

Nekoč smo imeli 6000 rdečih in rumenih tulipanov, nekoč smo hoteli iti v Evropo...

Uspešnost

Ali si bodo občinski uradniki za uspešno neprijavljanje na republiške razpise izplačali tudi dodatke na uspešnost? Za odgovor ni potrebno čakati oglase.

Pomagamo si sami in bog nam bo pomagal

Potem, ko je znani šentjurski podjetnik v celjskem tedniku doživel visok hvalospev, počasi začnemo verjeti besedam šentjurskih veljakov, da nas do najobčine loči samo še stopnička.

Jura in Janez

Jura ima na pisalni mizi odprto knjigo, Janeza pa zanima, kaj bere.

Jura: To, Janez, je eno zelo pametna zadeva, logika.

Janez: Kaj, pri Bogu, pa je to?

Jura: Kako bi rekel, no najbolje, da ti obrazložim na primeru. Recimo, imaš doma akvarij?

Janez: Imam.

Jura: To pomeni, da imaš rad živali.

Janez: Imam.

Jura: Če imaš rad živali, potem imaš rad tudi ljudi.

Janez: Imam.

Jura: Če imaš rad ljudi, potem imaš rad tudi ženske.

Janez: Ohoho, njih pa še prav posebej!

Jura: Vidiš, logika je, če imaš rad ženske, da nisi peder.

Janeza je prepričal, zato si tudi Janez kupi knjigo o logiki in jo pridno nosi pod pazduho vedno s seboj. Ko sreča strankarskega kolega Toneta, le - tega zanima, kaj Janez bere.

Janez: To, kolega, je ena zelo pametna zadeva, logika!

Kolega: Kaj, pri Bogu, pa je to?

Janez: Obrazložil ti bom na primeru. Recimo, imaš doma akvarij?

Kolega: Nimam.

Janez: No, potem si pa peder!

NAGRADNA KRIŽANKA

						NOVICE	ZAČETEK GESLA	NADALJE- VANJE GESLA	KARTAŠKI IZRAZ	JUŽNO- AMERIŠKI INDIJANCI	ŽVEPLO	NADALJE- VANJE GESLA	NOVICE	ZAKLJUČEK GESLA	PRIPOVEDNA PESNITEV
						POPOTNIK							VENEZIA MIT. HČERE STARCA NEREJA		
						NAREJEN IZ RŽI					UNITED NATIONS DEVELOPMENT AVSTRIJA				
						GOEPPERT MAYER			IZREZ FILM- SKE SLIKE ZVEZA SINDI- KATOV SLOV.						ŽIVAL, KI SPREMINJA BARVO
						ZELENCI V PUŠČAVI					DRŽAVA NA BL. VZHODU 14. ČRKA SLOV. AB.				
						VIDEO HOME SYSTEM				RIMSKA 1000 HOMERJEV EP		PEVKA PRODNIK RIM. BOGINJE MAŠČEVANJA			
						KALIJ									
SESTAVIL: FRANC PEŠEC	TENISAČ IVANIŠEVIČ	VRSTA BARVE	NEZAVRT	KROGLICA IZ BISERNE MATICE	LONG PLAY	ŠPANJA	SPODRSKLJAJI ALI NAPAKE IZ RIBE					PREDST. V KINODVOR. JOD			
UGLEDNI RADIJSKI VODITELJ JOŽE							NOVO MESTO PRITRDIŁ- NICA		ČLOVEK (MNOŽINA) ITALJANSKI DENAR						
GRŠKA MITOLOŠKA OSEBA						VZORI ALI NAJ.V. CILJI ZAČ. NIZ NIJEMEGNA						ŠPANSKI NOG. KLUB DUŠIK			
RAVSANJE					AMER. PROF. KOŠ. LIGA LITIJ			TROPSKI OVIJALKI LANTAN					HELIJ ENOTA ZA DELO (KRAT.)		
RIMSKI CESAR (161-180)							ROMARSKA POT V FRANCIJI VZHOD				JOSIP JURČIČ POLMER			KISIK ZAHOD	
IZ NATRIJA								REKA V ŠVICI					ZORUŽENI NARODI		

SLOVARČEK: NEREIDE - MITOLOŠKE HČERE STARCA NEREJA, FURIJE - RIMSKE BOGINJE MAŠČEVANJA

Nagrade za pravilno rešeno aprilsko križanko podeljuje pizzerija Črni baron. Prva nagrada, 4 pizze po želji, je pripadla **Bogdani Ferlež** iz Šentjurja, drugo nagrado, 3 pizze po želji, dobi **Lilijana Pesar** iz Loke pri Žusmu, tretjo nagrado, dve pizze po želji, pa bo "zmazala" **Urška Dremšak** iz Šentjurja. Čestitamo!

Pepca tudi na Prevorju

Dragi moji, kdo bi si mislil, da bo moderna informacijska doba tako hitro prihrumela tudi v naš južni del občine. Informacije in informacije, to je tisto, kar zdaj vžge. Je prišel zadnjič k meni prevorski liberelec Pajek, zdaj še ne čisto pravi župan, kot je Salobirjev Franci, in me je milo prosil, da vzamem pod svoje okrilje tudi njegovo KS. Ne, sem rekla, Mirko, ti si že fejš fant, ampak malo pozen si. Zdaj ko so tvojega Janeza v Ljubljani odj..... in ti šentjurski Jurij niti svojega "Šentjurčana" več ne privošči, razletela pa se ti je tudi tvoja zaščitna znamka DOMIMA, pa čeprav imaš na Prevorju ta mesec več koncertov kot vsa občina skupaj, ti tudi Pepca ne more več pomagati. Sicer pa vsa čast Mirku, kajti kljub njegovemu levičarskemu volilnemu poreklu je s srcem še vedno na drugi strani. Kar pogledjte, spretno in spontano je skril partizanski spomenik za tisto razpadajočo barako in za kupe opeke. Seveda bi bila kamuflaža še neprimerno bolj učinkovita, če bi zraven postavil tudi kontejner za odpadke, hkrati z vso pripadajočo prevorsko smetiščno folkloro, ampak nekaj si mora prihraniti še za volitve. No, morda bi še kaj postorila zanj, toda ne zdaj v času, ko se v Dobju bije krvava zgodovinska bitka za občinski grb in zastavo, praznik. Dobju grozi bratomorna vojna. Najprej dva brata, Marjan in Franci, pa bi eden rad imel v grbu sekiro, tisto, ki je nekoč takorekoč osvobodila čez in čez s hrasti zaraslo Dobje, drugi pa kar oltar Matere božje škapulirske, ki edina poleg župana Francija lahko reši Dobje. Potem sta tu še dve

različni prvomajski romanji. Tajnik Franci je popeljal svojo stotnijo v Paridol, kjer so se zelo uspešno borili zoper alkohol in so ga uničili neverjetne količine, občinski svetnik Antlej pa pevce in županovega konkurenta Dragota, ki je s svojim močnim glasom veliko pripomogel h prekrasnemu prepevanju psalmov pred božjimi znamenji na poti proti "rdeči" Resevni in je tako nevtraliziral brezbožni značaj te gore.

Je pač tako, da nihče ni prerok v domačem kraju in kot vse kaže, bom izgubila novinarsko akreditacijo pri mojem županu Romanu. Ženske zadeve pač, kaj hočemo. Bom pa spet malo več posedla pri Martini v modernizirani Beznici, kjer je zdaj, odkar Planinčani jemo njene "halo pice" kar za domačo mizo, krasen mir. Bova pa katero rekla skupaj s kaesovskim Tonijem, ki je tam, če slučajno na kakem pogrebu funkcionsko ne drži župniku in žalnim govornikom mikrofona. Tudi Lojzek, ki mu je Žalujka odžrla pokopališki kruh, ali bodoči občinski komunalec Robi, ki to svojo funkcijo zelo uspešno vadi že sedaj, mi bosta verjetno rada dala kakšen intervju in bom tako veliko bolj na tekočem, kot če bi čepela pred Romanovo pisarno in čakala na tiste trenutke, ko mu bodo njegove ženske dovolile kontakt z menoj. Mislite, da bi mi Roman povedal štorijo o policijskem "napadu" na banko in še enem napadu na nedolžno Marjančo? Figo bi mi povedal. Skušaj pač biti podoben svojem šefu in vzorniku šentjurskemu Juriju, a je za takšno vlogo le še presmrkav in premalo napihnen, mu pravim.

Vaša Pepca

• **NAJVEČJA PONUDBA JAPONSKIH VOZIL TOYOTA, SUZUKI IN SUBARU** •

TOYOTA
YARIS - EVROPSKI AVTO LETA 2000

AKCIJA 1.0 3V SPRING
1.860.000 SIT

AKCIJA SUZUKI SPIDER 4x4
OSEBNI IN TERENCI

Jimny 1.3 VX **2.499.000 SIT**

SUBARU LEGACY

EKSTRA UGODNA CENA IN SUPREME OPREMA

klima + ABS + AWD + zimski paket + tempomat
3.895.000 SIT

PRODAJNO SERVISNI CENTER
ANDI AVTO d.o.o.

Salon Celje, Miklošičeva 5, 483-473 • Salon Šentjur, 743-086, servis in rezervni deli, 743-389

PONUDBA RABLJENIH VOZIL

Delovni čas:

ŠENTJUR - pon-pet: 8.00-17.00, sob: 8.00-12.00,
PE Celje - pon-čet: 8.00-18.00, pet: 8.00-15.00, sob: 8.00-12.00

UGODNI KREDITI TOM + 4,5%
KREDIT NA POLOŽNICE
STARO ZA NOVO
STARO ZA STARO - LEASING

OPTIKA

OČESNA AMBULANTA

Gleščić

tel.: 063/441-803

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 ŠENTJUR

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev
z eno do deset letno GARANCIJO

GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE

VUILLET VEGA

VALENTINO
GIANFRANCO
FERRE
LUNETTES

Christian Dior
VOGUE

Ray-Ban

ELEKTROINSTALACIJE
IN TRGOVINA

Ul. II. Bataljona 16a, 3230 Šentjur
Tel.: (063) 746 21 00
Fax: (063) 746 21 29

Elektro BUM

Trgovina z elektro materialom

Tržnica Šentjur, Drogenikova 16
Tel./fax: (063) 749 09 50
GSM: (041) 611 603

• **VELIKA IZBIRA SVETLOBNIH TELES • REFLEKTORJI, PLAFONIERE, LESTENCI** •

Kabel PGP 3x1,5
Cena za gotovino
38,70 SIT/m

AKCIJA DOMOFONOV IN VIDEODOMOFONOV

Domofon

1 stanovanje **8.990 SIT**
2 stanovanji **9.990 SIT**

Videodomofon

1 stanovanje **69.990 SIT**
2 stanovanji **99.990 SIT**

Števci

1F 1 tarifni **9.990 SIT**
2F 2 tarifni **13.790 SIT**
3F 1 tarifni **21.990 SIT**
3F 2 tarifni **25.990 SIT**

kolesa ROG, stara zaloga... do **12% popust** za gotovino
novi modeli ROG... do **5% popust** za gotovino

odpiralni čas...
pon - pet **7.00 - 18.00**
sob **7.00 - 13.00**

fotografije so simbolične

Celje - skladišče

D-Per

18/2000

5000008049,5

COBISS o

Mercator

*V prenovljeni Blagovnici BOČ,
Kidričeva ulica 13, Rogaška Slatina*

Tehnika

Papirnica

PROMOCIJSKE CENE

NALIVNO PERO PARKER REFLEX
več barv

1.490,00

NAHRBTNIK LIX-B9

1.490,00

ROLER PARKER REFLEX
več barv

1.049,00

TORBA ENORAMNA U-FILE

1.590,00

KEMIČNI IN TEHNIČNI SVINČNIK
PARKER REFLEX

939,00

Pohištvo

POSEBNE AKCIJSKE PONUDBE...

*Kuhinje, jedilnice, sedežne garniture, spalnice, otroške sobe, regali,
predsobe, drobno kosovno pohištvo,...*

NAGRADNO ŽREBANJE Z BOGATIMI NAGRADAMI:

1. omara s steklenimi vrati EL. 47-613; Glin K&M Nazarje 2. stol TIP 6116 Hrast 2 kosa; Lip Radomlje 3. omarica za čevlje VN-53 BOR; Garant Polzela 4. tabure; Nova oprema Sl. Gradec 5. zložitivi kovinski stol OLAF; Fortrade Vrhnika 6. preproga Dynasty 120x170 cm; Veletekstil Ljubljana 7. pisarniški stol Winter; Damen Sežana 8. jogi vmetnica Admiral 200x90 cm; Meblo jogi Nova Gorica 9. pregrinjalo; Meblo jogi Nova Gorica 10. preproga Class 60x110 cm; Kemoplast Šentjur 11. preproga Class 60x110 cm; Kemoplast Šentjur 12. predpražnik 60x40 cm; Kemoplast Šentjur 13. predpražnik 60x40 cm; Kemoplast Šentjur 14. plafonjera F 130-785; sijaj Hrastnik 15. namizna svetilka N 21-201; Sijaj Hrastnik 16. stenska svetilka S-21-509; Sijaj Hrastnik 17. omara s steklenimi vrati el. 47-613-S; Glin K&M Nazarje 18. omara s steklenimi vrati el. 47-613-S; Glin K&M Nazarje 19. omara s steklenimi vrati el. 47-613-S; Glin K&M Nazarje 20. omara s steklenimi vrati el. 47-613-S; Glin K&M Nazarje

Mercator
Mercator Jelša, d.d.

Mercator *najboljši sosed*